BROJ 372 • CENA 51,00 DIN.

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
3. jun 2005.

SASTANAK SA SUDBINOM

★ DOK HOLIDEJ ★

372

Frenk Larami

SUSRET SA SUDBINOM

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 372

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala
Frank Laramy
GUN MISSION

Recenzija i adaptacija
Milica JOVANOV-BANIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Franjo VARGA

Korektor
Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 26. V 2005.
Tržište: 3. VI 2005.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint, 1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20
Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o., Novi Sad, Desanke Maksimović 54
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ
Naslov originala: Frank Laramy – GUN MISSION
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOV-BANIĆ
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

To nije bio obračun revolverima, već pravi pravcati ratni okršaj. Bar tako ga je Holidej kasnije ocenio, zbrajajući mrtva tela koja su ostala na ulici.

Rastojanje od Ki Plensa do River Plensa diližansa je prešla za dva dana, uz samo jedno zadržavanje na usputnim odmorištima i jedno noćenje u takozvanoj „glavnoj stanici", solidno napravljenoj brvnari iza koje su, na udaljenosti od samo sto metara, noću sumorno zavijali kojoti. Smeštaj je bio krajnje neudoban, ali to Holideju nije smetalo, pošto je očekivao da će već sledeću noć provesti u udobnom hotelskom krevetu. Pre toga se, naravno, nadao kupanju u kadi punoj tople vodi i čaši dobrog piva.

Ali, od svega toga nije bilo ništa. Naime, Dok se iskrcao iz diližanse i pošao na drugu stranu ulice, jer je na zgradi preko puta stajao krupan naziv Hotel „Teksaška ruža". Prelazeći ulicu kao čovek koji je u svakom trenutku na oprezu, mahinalno je pogledao ukoso prema grupi ljudi koja je stajala ispred saluna. Taj gest je bio potpuno nesvestan, ali je spadao u uobičajeni način njegovog ponašanja, jer je u mnogim dosadašnjim slučajevima za život mogao da zahvali jedino instinktu.

Začudo, tako se desilo i ovog puta. U stvari, sve se dogodilo brzo, jednostavno i neočekivano. Među ljudima ispred saluna stajao je Dik Dejlin, samozadovoljnog izgleda i sa cigarom u zubima, nisko pripasanog revolvera koji je bio spreman da upotrebi u svakom trenutku. Naravno, Holidej ga je odmah prepoznao, jer su poternice sa njegovim fotografijama visile na zidovima šerifskih kancelarija u nekoliko okolnih država. Osim toga, sa njim je imao i jedan lični sukob, tako da nije verovao da ga je bandit zaboravio. Lik je odmah prepoznao, samo mu je, što se tiče imena, trebalo nekoliko trenutaka duže.

Dakle, čim ga je prepoznao, iskusni Dok je usporio hod sve vreme budno motreći na zločinca i tražeći u njegovim očima onu iskru prepoznavanja koja je značila početak akcije. Već nisko sunce koje kao da je visilo iznad krovova, sijalo mu je pravo u oči i on pomisli da bi bilo veoma nezgodno ako bi Dejlin u tom trenutku nešto preduzeo.

Na sreću, to se nije dogodilo. Izgleda da se Dik Dejlin nije žurio... A možda je bio iznenađen što vidi Holideja baš ispred sebe, na tom mestu, u tom trenutku... Stajao je tako ispred saluna, visok, koščat, sitnih, pakosnih očiju i posmatrao svog neprijatelja pogledom u kome su se mešali iznenađenje i senka neočekivane radosti.

Holidej se jedva primetno obazreo oko sebe. Iako je bilo kasno poslepodne, ve-

ćina ljudi bila je već u svojim kućama i ulicama se kretao tek pokoji prolaznik. Možda je to imalo veze sa Dejlinovim boravkom, a možda je jednostavno bilo svojstvenu gradiću bez predstavnika zakona čiji žitelji su na svoj način izbegavali opasnost i neprijatne situacije. Uostalom, i samu diližansu je dočekalo samo nekoliko besposličara koji su sada stojali na ulici ili iz sigurnosti saluna, preko leptir vrata, pratili šta se događa napolju. Verovatno su navikli da je Dejlin čovek koji oko sebe seje smrt i zato su uvek bili na sigurnoj udaljenosti.

Tako je zaista i bilo, pošto Dik Dejlin nije ništa prepuštao slučaju.

Holidej je to shvatio onoga trenutka kada je bandit ispljunuo opušak cigarete i mašio se revolvera. Iako je napao iznenada i bez upozorenja, zahvaljujući svom instinktu za ovakve stvari, Dok je bio spreman. Kolt sa drškama od slonovače zagrmeo mu je u ruci pre nego što je iznenađeni Dejlin uspeo da izvuče revolver. Ako ništa drugo, pomislio je Dok sa nekim osećanjem gorčine, iz godine u godinu bivao je sve brži i to je jednostavno morao da primeti. Izgleda da je nagon za samoodržanjem stvorio u njemu neki poseban mehanizam koji je funkcionisao sam od sebe, mimo njegove volje. Taj mehanizam delovao je spontano, munjevito i precizno.

Kuršumi su pogodili Dejlina tačno u srce: zamlataravši rukama pošao je nekoliko koraka unazad, a zatim ponet inercijom, koščatim kolenima dodirnuo drveni trotoar i skljokao se na njega pored grupe pijanaca.

No, baš u trenutku kada je Dejlin padao, iz uličice nasuprot saluna pripucala su dva revolvera. Holidej se brzo okrenuo i spustivši se na koleno, munjevito pucao iz okreta. Meci su otkinuli nekoliko iverki sa ugla obližnje zgrade, a onda je neko kriknuo... Zatim se napadač iz zasede posrćući pojavio iza ugla, držeći se jednom rukom za lice izgrebano komadima iverki, dok je drugom rukom pucao iz revolvera. Holidej ga je eliminisao jednim metkom, a kada je on pao, ugledao je trećeg napadača upravo spremnog da nanišani.

Dok je sada morao da prevaziđe samog sebe: hitro se bacio na zemlju, munjevito se prevrnuo i, ležeći na trbuhu oslonjen na laktove, bez razmišljanja opalio. Dva kuršuma iz napadačevog revolvera digla su mu prašinu oko glave.Ipak, on je kao kroz koprenu video da se i ovaj treći neprirodno trgnuo, zateturao, a zatim sručio na zemlju kao džak. Odjednom je zavladala tišina i Dok shvati da je još jedan metak koji je nameravao da ispali potpuno nepotreban: napadač je bio pogođen i njegovo telo ležalo je u prašini.

Oslonivši se na šake, Holidej je počeo da se podiže sa zemlje. No, u sledećem trenutku začulo se škljocanje brave i otvaranje vrata, tako da se odmah bacio na bok. U deliću sekunde ugledao je kako se na izlazu pojavljuje mlad čovek sa puškom u ruci. Nije oklevao, već je ispalio i poslednji metak.

Čovek je iznenađeno kriknuo, raširio ruke iznad glave i teturajući se unazad, „pogodio“ izlog trgovine koja se nalazila odmah pored saluna. Holidej je brzo skočio i izbacujući prazne čaure iz magacina, potrčao u zaklon iza jednog kamenog pojila. Za trenutak se našavši na sigur-

nom, kleknuo je i počeo brzo da puni revolver. Na ulici je nastala gužva, ljudi su počeli da viču i užurbano idu tamo-amo.

Kada je podigao glavu, Dok je video da su ljudi prosto pohrlili napolje i gotovo svi se okupljali oko teško ranjenog čoveka u izlogu. Na mrtve revolveraše čija su tela ležala na ulici gotovo da niko nije ni obratio pažnju. Pretpostavivši da u gradu više nema nikoga od Dejlinovih ljudi, Dok je lagano ustao i pošao prema gomili.

Do tada je mladi čovek već izvučen iz razbijenog izloga i dvojica mladića su pokušavala da mu zaustave krvarenje iz brojnih posekotina koje je dobio kada je „prošao" kroz staklo. U prvom trenutku, Holidej nije ni video ranu od metka koja, srećom, nije bila ozbiljna.

– Da li je neko otišao po lekara? – upitao je probivši se kroz gomilu.

– Doktor Gejts će odmah stići – rekao je krupni brkajlija Timoti Falton, gradski kovač. Zatim je gnevno žmirnuo očima i stao naspram Holideja. – Niste imali nikakvog razloga da pucate na njega, mister.

– Vraga nisam imao – odvrati Dok brzo. – Hteo je da mi puca u leđa.

– Pogrešili ste, mister. Ovaj nije imao tu nameru. Zašto uobražavate da svi misle na vas i rade vam o glavi? Ovaj čovek se zove Bob Kejn i ovdašnji je rančer. Pre neki dan mi je doneo svoju vinčesterku i tražio da mu popravim mehanizam okidača. Maločas je došao da je uzme, jer mu planinska puma ovih dana nemilosrdno ubija goveda. Žurio je da se vrati na ranč svojoj ženi i detetu, plašeći se da se životinja može pojaviti kada je on odsutan. To je bio razlog što je tako brzo izašao iz radnje. Mislio je da je pucnjava završena i pohitao je kući... Nažalost, desilo se da je naleteo pravo na vaš kuršum, mister.

Holidej je pogledao oko sebe i preblede deo. Osetio je neprijateljske poglede ljudi i jedva čujno uzdahnuo. Ovoga puta oni su bili u pravu: bio je suviše brz na obaraču i nesreća je htela da ovoga puta pogodi sasvim nedužnog mladog čoveka, oca porodice. Sto mu paklenih muka! Stalni osećaj ugroženosti stvorio je od njega neku vrstu mašine za ubijanje čiji je mehanizam reagovao na najmanji podsticaj podsvesti. No, ovoga puta tragično je pogrešio i dušu mu je ispunila gorčina. Kako je među tim silnim ljudima koji su hteli da ga ustrele i tako se proslave mogao da prepozna nedužnog čoveka koji se sticajem okolnosti zadesio na mestu obračuna? Hiljadu puta je govorio sebi da treba da bude maksimalno obazriv, ali ipak...

No, znao je da njegova gorčina i kajanje neće pomoći mladom čoveku koji je ležao pored njegovih nogu i krvario. U međuvremenu je stigao doktor, sedokosi čovek prijatnog izgleda. Pregledao je čoveka i brzo mu dao jednu injekciju. Zatim je naredio ljudima kako da ga stave na obližnja kola i prevezu u ambulantu.

Holidej ga uhvati za ruku.

– Hoće li preživeti, doktore?

Sedokosi čovek se okrete i kritički ga odmeri od glave do pete.

– Nadam se da hoće – promrmljao je ljutito. – Sva sreće što se iskrenuo u poslednjem času, tako da je rana na grudima bočna i prilično plitka. Više me brinu ove brojne posekotine koje je zadobio pa-

dajući kroz izlog. Izgubio je dosta krvi, no... nadam se da ću sve uspeti da saniram.

– Hajde požurite, momci! – dobacio je ljudima koji su baš stavili ranjenika na kola. – Treba što pre da zašijem te posekotine!

Holidej krenu za njim.

– Čujte, doktore... ako nešto bude trebalo... samo me pozovite.

Ovaj ga je pogledao ne prikrivajući gnev, niti bar malo usporavajući hod.

– Ako ništa drugo – nastavio je Holidej uporno – voleo bih bar da platim troškove lečenja...

Doktor Gejts iznenada zastade i ljutito otpuhnu.

– Nije mi namera da vam ni za gram olakšam situaciju, mister! Suviše ste brzi na potezanju oružja, red je da zato platite bar grižom savesti. Mislim da bi vam bilo najbolje da se počistite iz grada što je moguće brže, jer ljudima može pasti na pamet da vas linčuju.

Rekavši to, doktor se okrete i odlučnim korakom krenu napred.

Dok je znao da je razgovor završen. Ipak, pošao je za njim i silom mu stavio u džep nešto novca. – To je za lekove... – dobacio je, a onda se okrenuo i pošao natrag. Osećao je na sebi neprijateljske poglede ljudi i znao da je doktor u pravu.

Sada su samo ljuti i ogorčeni, pomislio je. Nekoliko čašica alkohola mogu učiniti da naprosto polude, zaključio je i još brže pohitao niz ulicu.

*

Bio je to jedan od onih perioda u životu kada se čini da čoveku ništa, apsolutno ništa ne ide od ruke. Holidej je znao da se tako nešto pre ili kasnije dogodi svakome. Bilo mu je jasno da njegovo reagovanje na ono što se desilo nije baš racionalno, ali to saznanje mu nije pomoglo u bilo čemu. Bio je ljut na svoju sudbinu, na samog sebe kao i ona one koji su, našavši se u njegovoj blizini, nesvesno uticali na tragičan tok događaja.

Pored toga, bio je napet i razdražljiv do te mere da je želeo na nekome da se iskali. Da je tog trenutka naišao neko ko bi mu se u nečemu suprotstavio, bez problema bi potegao revolver. Ali sada nije imao nikoga drugoga sem svog konja, jednog dugonogog zelenka širokih grudi koga je kupio na brzinu i koji je krepko kaskao pod njim. Naravno, bilo bi krajnje nepravično iskaliti se na nedužnoj životinji, tako da je ostao ljut na samog sebe. Setio se svog vernog Miga koga je ostavio u Vičiti, jer je putovao i vozom i diližansom, ne znajući tačno kuda će ga događaji odvesti.

Pre nego što je napustio River Plens, posetio je doktora Gejtsa i uverio se da je Bobu Kejnu bolje. Uprkos doktorovom protivljenju, ostavio je još nešto novca za mladog rančera i njegovu porodicu, a onda napustio grad. Bilo mu je krivo što ne može da pomogne i više, ali ga je u poslednje vreme i u pokeru pratio peh, tako da ni sam nije imao bog zna šta. Ipak, morao je to da učini, jer Bob Kejn nije bio nimalo kriv za ono što se desilo. Bila je to, jednostavno, njegova zla sreća.

Iako je bio ljut, donekle je razumeo ogorčenje i bes građana River Plensa. Oni jednostavno nisu pravili nikakvu razliku između njega i Dejlina; njega su

smatrali istim „šljamom“, samo možda malo bolje obučenim i otmenijeg držanja. Ipak, on je za njih bio soj ljudi koga se valjalo kloniti. Zbog toga je i morao da napusti grad, jer su stvari mogle da izmaknu kontroli i krenu naopako. No, sumnje i nemire u duši koji su ga neizostavno pratili, poneo je sa sobom.

Još uvek nije bio u stanju da mirno i spokojno spava, delimično zbog griže savesti, a delimično i zato što je zazirao od osvete. S vremena na vreme se osvrtao, zastajao i osmatrao put iza sebe, za slučaj da neki Dejlinov drug pođe za njim u nameri da se osveti. To nije bilo mnogo verovatno, ali Dok je znao mnogo ljudi koji su otišli na onaj svet samo zato što su svoju sigurnost zasnivali na logičnoj pretpostavci o verovatnoći. Umor, napetost i činjenica da je već drugog dana ostao bez cigara koje nije stigao da kupi, još više su doprinosili njegovom lošem raspoloženju.

Naravno, čovek njegovog „kalibra“ bio je dovoljno inteligentan da shvati da je, u stvari, umoran od načina života koji je već dugo vreme vodio kao i od osećanja ugroženosti koje ga je pratilo bilo gde da se nalazio. Znao je da mu je potreban prekid, dobar, dug odmor kao i zdrav san. Sve su to bile pretpostavke koje je hteo da ispuni u River Plensu, ali je sudbina opet umešala svoje prste. Pored toga, konj je počeo čudno da mu se ponaša i nervozno da poskakuje. Nije mario da li je to gmizanje guštera u žbunju ili kričanje lešinara u vazduhu. Jednom rečju, životinja je postala nervozna i nesigurna, pa ga je u blizini neke jaruge gotovo zbacila sa leđa.

Naravno, tako nešto je za Doka već bilo previše. Ljutito je udario konja par puta, ponovo uzjahao i poterao ga sa mnogo manje obzira. Nije prestao da ga tera ni kada je konj počeo pokazivati jasne, svima razumljive znake umora.

Duboko je uzdahnuo, dok mu je raspoloženje dostiglo najnižu moguću granicu. Ogorčeno se zapitao šta radi tu u pustari, na putu za nepregledna prerijska prostranstva, umoran, pospan i izložen žezi jakog teksaškog sunca...

Objašnjenje? Ne, ono nije moglo da se napiše u nekoliko reči.

A njegov život počeo je sasvim drugačije... Trebalo je da postane lekar, dok mu je otac vodio jednu od najvećih finansijskih kompanija na istoku, tamo u cvetnoj Džordžiji... Setio se plantaže i ogromne kuće u Atlanti... Samo da je hteo i on je mogao da bude deo tog sistema, poput brata Čaka i sestre Mari En.

Odmahnuo je glavom kao da želi da odagna sve te misli koje su ga odjednom obuzele. Kako je čudna ta sudbina, pomislio je. Poigrala se sa njegovim zdravljem i celokupnom sudbinom... Poslali su ga na zapad, kako bi na suvoj klimi i čistom vazduhu našao sebi leka. Naravno, to ne znači da bi bez te bolesti bio srećan u lekarskoj ordinaciji ili zadovoljan u praćenju očevih finansija pronalazeći sve moguće „rupe u zakonu“. Kada je pomislio na sve to, dobro je znao da mu se tako nešto nije dopadalo i da nije želeo ni da razmišlja o tim poslovima. Njegov otac je posedovao zaista veliko bogatstvo, uključujući parobrode, plantaže, rančeve, pilane klanice... i sve te poslovne mogućnosti bile su otvorene za Henri-Džon Holideja. Ali, on se odrekao

elegancije i luksuza gradova na Istoku i izabrao život koji je bio potpuno u skladu sa prirodom. Prvo je tako nešto učinio zbog toga što je morao, a onda mu se sve to dopalo. Na izvestan način, zavoleo je život i ljude na Dalekom zapadu: otkrio je da ga privlači samoća, upoznavanje novih predela, pomaganje ljudima i... spoznao jačinu zadovoljstva koje te ispuni kada prebrodiš opasnost ili spaseš čoveku život. Jednom rečju, svom snagom ga je privlačilo hodanje po ivici, odnosno stalno lebdenje između života i smrti. Vremenom je shvatio da je brz na revolveru, hrabar i odlučan. Osobine koje je posedovao bile su cenjene na Zapadu i zahvaljujući njima, stekao je slavu i određeni ugled u očima ljudi koje je sretao na svojim putovanjima. To mu je na neki način odgovaralo, pa je nastavljao dalje... Vreme je prolazilo, tako da mu nije palo na pamet da se vrati u Džordžiju, iako mu je zdravlje bilo sasvim u redu. Otac je na početku bio ljut, ali kako su godine prolazile, pomirio se sa činjenicom da je Džon odabrao život sasvim drugačiji od onog koji mu je namenio.

Ali, sada je bio umoran i osećao je da mu je svega dosta. Hitac ispaljen na nedužnog Boba Kejna bio je poslednja karika u lancu nezgodnih događaja koji su mu se dešavali u ovih nekoliko meseci. Naime, u poslednje vreme često je video sebe kao mašinu za ubijanje, čoveka koji je pod pritiskom raznoraznih okolnosti morao da oduzima živote ljudima koje najčešće nije ni poznavao. U ovom trenutku nije mu bilo važno da li su u pitanju bili ljudi van zakona ili najobičniji plaćeni revolveraši, kao ni to da je uvek delovao u samoodbrani. Bilo je važno samo to da je do guše bio sit takvog života i brzo se približavao vremenu kada će moći da izabere nešto drugo.

Samo, šta bi to „drugo" trebalo da bude? Sada nije mogao početi sa lekarskom praksom, jer je izgubio i previše vremena. S druge strane, finansijske transakcije očevih kompanija nikada ga nisu zanimale, dok su mu se najrazličitiji trgovački zahvati činili daleki i nepristupačni.

Na kraju krajeva, pomislio je iznenada, mogao bi se posvetiti gajenju stoke. Da, da... ta ideja nije zvučala tako loše. Moraću o njoj ozbiljnije da porazmislim, zaključio je.

Dok je tako razmišljao o životu, njegov zelenko je slučajno stao u rupu prerijskog psa, iznenađeno ustuknuo i već sledećeg trenutka svom težinom tresnuo na suncem isušenu zemlju. Pošto je u pitanju bila kosina, ni sam Holidej posle pada nije ostao na mestu, već se otkotrljao dalje dižući prašinu za sobom; na kraju se zaustavio kod jedne stene o koju je snažno udario leđima.

Čuo je njisak uplašene životinje, brzo se podigao i požurio do puta. Iznenadio se videvši kako zelenko leži čudno iskrenut na stranu, dok mu iz usta teče tanak mlaz krvi. Odmah je shvatio da je nesrećna životinja nezgodno pala i zadobila unutrašnje povrede, jer je oštro kamenje bilo svuda oko njih. Verovatno je pao na neku oštru ivicu i povredio unutrašnje organe...

Iako mu je bilo žao da ga muči, pokušao je da podigne unezverenog konja, ali on je samo kolutao očima i nespretno se trzao. Bilo je očigledno da od njega nema ništa i Holidej glasno uzdahnu. Ovo mi

baš nije trebalo, pomislio je. Još neko vreme je stajao pored životinje, a onda shvatio da mora da mu prekrati muke. Izvukao je kolt i lagano povukao oroz.

Kada se sve utišalo, okrenuo se i pogledao oko sebe. Ostao je bez konja na najgorem mestu, usred prerije, miljama daleko od civilizacije. Kada se malo pribrao, uspeo je da skine sa tela sedlo, bisage, smotuljak sa ćebetom, pušku i ostale sitnice. U bisagama je bilo sasvim malo hrane, a rezerve vode takođe su bile oskudne. Da nije morao da napusti River Plens tako žurno...

No, sada nije vredelo žaliti za propuštenim, iako mu je bilo jasno da se ni konju ne bi desila nezgoda samo da je bio malo pažljiviji.

Gnevan na samog sebe, gurnuo je sedlo u stranu, uzeo u ruke pušku, a preko ramena prebacio bisage, čuturicu i smotuljak sa ćebetom. Pogledao je prema horizontu i zaključio da nema nikakvu predstavu o tome koliko je udaljeno najbliže naseljeno mesto.

Prvobitna namera nije mu bila da putuje kroz široku preriju. Nameravao je da jaše na jug, ali s obzirom da je River Plens napustio u žurbi, pošao je najkraćim putem i to ga je usmerilo ka jugozapadu. Pokušao je da zamisli sliku celokupnog terena, ali pošto u tom kraju nikada nije bio, pokušaj je bio sasvim neuspešan. Jedini način da sazna šta se nalazi ispred njega bio je da nastavi put.

To je i učinio. Hodanje prerijom nije bilo nimalo privlačno, ali drugog izlaza nije imao. Vreme je prolazilo i posle tri dana je shvatio da je ostao bez hrane i bez vode.

Prvoga dana hoda nigde nije primetio bilo koji znak života. Jato lešinara kružilo je iznad mesta gde se nalazila konjska lešina i računao je da će ih ona privlačiti bar nekoliko dana. Kada sa njom završe, ove opake ptice najverovatnije će pažnju posvetiti čoveku koji je, umoran i zarastao u bradu, saplićući se hodao neravnom prerijom.

Sunce je neizdrživo peklo. Na prašnjavoj crvenkastoj zemlji nije bilo hlada u koji bi se mogao skloniti. Jara se stalno povećavala i pritiskala ga svom snagom. U jednom trenutku osetio je tupost, čudnu ravnodušnost koja ga je obuzela u potpunosti. Bilo mu je svejedno da li će živeti ili umreti.

Ta pomisao ipak ga je „bocnula“ i malo trgla iz letargije. Negde, iz dubine, javila se nova pokretačka snaga, želja da se ipak spase iz nevolje koja ga je snašla, a onda se pope na jedan niski prevoj pored koga je vijugala jedva vidljiva staza.

Kada se našao gore, pogledao je ispred sebe i iznenađeno se trgao. Tamo malo dalje ugledao je nešto što je ličilo na grad. Glasno je uzdahnuo i protrljao oči, a onda ih ponovo polako otvorio.

Ne... oči ga nisu varale. Bilo je to zaista neki gradić. Nije izgledao naročito reprezentativno, a drvene zgrade nisu bile od novijih. Onda je ugledao ljude: njihove siluete lagano su se kretale ulicama. Zatim je na sredini ulice, ispod granatog drveta ugledao nešto što ga je još više privuklo. Bilo je to dugačko drveno pojilo u kome se nalazila tečnost o kojoj je sanjao: voda.

*

Voda nije bila najsvežija, a na dnu pojila bilo je grančica i opalog lišća. Ipak, bila je to najukusnija voda koju je Holidej ikada osetio. Bar tako je pomislio tog trenutka. Zagnjurio je lice u pojilo, ni najmanje se ne obazirući na začuđene poglede ljudi koji su zastali da osmotre nepoznatog došljaka u ishabanom odelu.

Na trotoaru u blizini pojila pojavio se jedan čovek sa pripasanom keceljom napravljenom od praznog džaka. Bio je debeo, sa velikim podvaljkom i sitnim, u salo upalim očima.

Džejk Gen je obrisao ruke o kecelju, a onda pogledao preko, prema jedinoj zgradi od cigle u celom gradu. U njoj se nalazila banka i imala je četiri velika prozora. Ali, vlasnik banke Ted Vels jednostavno nije bio na vidiku. Gen je skrenuo pogled na drugu stranu, ka salunu, gde je ugledao bledo lice Roja Natana koji je posmatrao scenu preko salunskih vrata.

Onda su se stara drvena leptir vrata odjednom rastvorila i Glen se jedva primetno osmehnuo kada je na njima ugledao Kita Kulena. Bio je to snažan čovek debelog vrata, Natanov snagator i čuvar reda u salunu. Osmotrio je situaciju jednim pogledom, a zatim sišao sa drvenog trotoara i uputio se prema konjskom pojilu. Oh, Roj ne gubi vreme, zadovoljno je pomislio debeli Džejk Gen. U stvari, smatrao je da je sasvim u redu odmah iskušati nepoznatog skitnicu i tačno znati o čemu se radi. Zato se povukao nekoliko koraka unazad i stao pod nadstrešnicu ne ispuštajući iz vida snažnog Kulena koji se zaustavio kod pojila i nogom šutnuo Holidejeve bisage. Iz torbi se digao oblak crvenkaste prašine, ali izgleda da Dok to nije ni primetio. On je i dalje držao lice zagnjureno i vodu i šakama se polivao preko glave. Kulen je stajao nekoliko metara dalje i posmatrao ga. Bio je krupan, koščat, konjskog lica i pomalo tupog izraza. U jednom trenutku bacio je pogled prema Genu, ali se debeli vlasnik trgovine samo namrštio i oštrim pokretom glave pokazao prema Holideju.

Kit Kulen se tada sagnuo, izvukao Dokovu pušku iz futrole i repetirao ručicu kako bi proverio da li je metak ubačen u cev...

No, odmah zatim je uplašeno odskočio, jer se Holidej munjevito okrenuo, izvukao kolt i zapeo obarač, stojeći tako u stavu čoveka spremnog na svaku opasnost. Snažni Kit Kulen se toliko prepao da je ispustio pušku i bez pogovora digao ruke uvis. Gen je nemoćno opustio donju usnu, jer takav razvoj situacije nije očekivao.

– Nije pametno dirati tuđe stvari, mister – dobacio je Holidej još uvek zbunjenom Kulenu.

– Ovaj... izvinite – odvratio je snagator, istovremeno besan na sebe što nije u stanju da smisli nešto drugo. Znao je da sa podignutim rukama izgleda veoma glupo, pa ih je lagano spustio i pokušao da se nasmeši. – Samo sam hteo da vidim da li vam je puška puna – kazao je.

– To je opasno raditi, mister – dobacio je Dok hladno. – A sada uzmite pušku i vratite je tamo gde je bila.

Uvređen zbog svega što se desilo, Kulen je zastao, dvoumeći se.

Već sledećeg sekunda, Dok je opalio jedan metak koji je zapraštao tik uz ivicu Kulenove čizme. Uplašen, debeli Gen je pobegao u trgovinu, snagator je nervozno poskočio, dok su ostali posmatrači potražili dobar zaklon.

Videvši da je vrag odneo šalu, Kit Kulen je progutao pljuvačku, a onda vratio pušku u futrolu. Pošto je zbog toga morao da se sagne, Dok ga je lagano gurnuo nogom u leđa tako da se već sledećeg trenutka opružio u prašini. On je za to vreme mirno pokupio stvari i krenuo prema salunu.

Ušavši unutra, pomislio je na čašu hladnog piva i nešto hrane. Sada se konačno našao u civilizaciji i sa olakšanjem odahnuo. Što se tiče malopređašnjih događaja, bilo mu je jasno da ga je snagator iskušavao. Zato ga je i gurnuo nogom u leđa, jer je želeo da pokaže da će tako proći svako ko ga bude bespotrebno uznemiravao.

Jer, najviše od svega hteo je mir. Rešio je da ostane u gradu samo onoliko koliko mu je potrebno da se dobro odmori, a onda da kupi konja i nastavi dalje. Nameravao je da se uputi prema Ostinu ili nekom drugom većem gradu na jugu, tamo gde ima bar nekog od poznanika i prijatelja.

U salunu je vladala prijatna hladovina. Svežina i polutama itekako su mu prijale, pa zato zadovoljno odahnu. Čim je ušao i naslonio se na šank, nedaleko od sebe je ugledao Roja Natana, snažnog čoveka baburastog nosa, širokih ramena i uočljivih podočnjaka. Bio je obučen u elegantno, već pomalo izlizano odelo, ali mu je košulja bila savršeno bela. Pušio je cigaru i klimnuo mu glavom u znak pozdrava. No, Dok se napravio da to nije primetio i, spustivši bisage na šank, naslonio se laktovima na njegovu glatku površinu.

Ostali gosti su mirno sedeli i ćutke zurili u pridošlicu. Iako je osećao napetost, Holidej se mirno obratio šankeru i naručio pivo.

– Postarajte se da bude dovoljno hladno – dodao je, glasa promuklog od žeđi i prašine.

Plavokosi šanker lepuškastog lica po običaju je zatražio da gost pokaže ima li novca da plati narudžbinu. No, Holidej ga je hladno odmerio i odvratio:

– Čuli ste me... natočite hladno pivo, mister.

Plavokosi je u nedoumici pogledao prema gazdi, a Roj Natan je samo kratko klimnuo glavom. Već sledećeg trenutka, velika krigla piva našla se pred Holidejem. On ju je ispio nadušak, a onda iz džepa izvadio nekoliko metalnih novčića i zatražio još jednu. No, u tom času leptir vrata su se sa treskom otvorila i u salun je ušao Kit Kulen držeći maramicu na obrazu. Lice mu je bilo izobličeno od besa. Čim je ugledao Holideja, energičnim korakom je krenuo prema njemu. No, spazivši Natana, vidno je usporio i neodlučno ga pogledao.

Roj Natan se za trenutak zbunio. Znao je da ga Kulen očima pita za savet, ali u tom času nije znao šta da mu odgovori. Ali, tada su se leptir vrata ponovo zatresla i na ulazu se pojavio Ted Vels. Vlasnik banke bio je uredno odeven čovek, tankih brkova i crne, pomalo kovrdžave kose. Znao je odlično da proceni ljude i gotovo uvek pogodi kako „stoje sa parama“. Sada je brzim pogledom

obuhvatio situaciju i gotovo neprimetno klimnuo glavom Kulenu koji je od njega zatražio pomoć.

Naravno, Holideju ovaj pokret nije promakao. Iako nije bio siguran šta on znači, činilo mu se da je snagator dobio odobrenje da krene u obračun i osveti se za pretrpljenu uvredu.

Tako je i bilo. Korpuletni Kulen zastao je svega nekoliko koraka ispred Doka.

– Nisi imao razloga da me gurneš, mister – progunđao je ljutito i obrisao nos maramicom.

– To je tvoje mišljenje – odvratio je Dok svojim baritonom i mirno se okrenuo kako bi uzeo čašu sa pivom. No, Kulen ga je zgrabio za rame i silom ga okrenuo ka sebi. To je uradio veoma nespretno, tako da se pivo prosulo po Holidejevoj ruci i odelu.

– Ne volim kada mi okreću leđa, stranče! – procedio je besno.

Dok je duboko uzdahnuo. Očigledno da nije mogao izbeći tuču sa ovim gorilom. Opet bezrazložan sukob, pomislio je nezadovoljno. I šta uopšte ovaj majmun želi da dokaže?

Ipak, ćutke ga je odmerio i prosuo mu ostatak piva pred noge.

– Moraćeš da platiš drugu čašu, mister.

Kulen se iskezi.

– Ne pada mi na pamet! Platiću ti jedino nadgrobni spomenik!

Čim je to izgovorio, ljutito je nasrnuo na Doka, istovremeno mu bacivši maramicu u lice. Holidej je instinktivno podigao ruku i dočekao Kulenov udarac u pleksus, ali ga je ovaj ramenom odbacio na ivicu tezge. Pošto je bio previše umoran za pravu tuču, Dok mu je zadao dva kratka udarca s ciljem da se otkrije i omogući mu „projektil" koji bi okončao tuču. No, snagator je samo ustuknuo korak-dva i pognuvši glavu spremio se za ponovni napad. Na to je Holidej zgrabio flašu sa tezge i svom snagom ga udario. Boca se rasprsla u stotine komadića, a izazivač je pao na kolena. Shvativši da mu se pruža prilika da što brže završi, on snažno zamahnu i kolenom udari snagatora u bradu. Odmah zatim, ogromno telo se zaljuljalo, a onda palo na zemlju. Iako poluonesvešćen, Kulen ipak nije odustajao. Poslednjim atomima snage je pokušao da se čvrsto uhvati za šank i nekako uspravi...

Na to je Holidej izvukao svoj kolt sa drškom od slonovače i zadao mu jedan kratak, ali snažan udarac u potiljak. I najzad... Kit Kulen se skljokao na pod, udarivši pritom licem o ivicu šanka.

Holidej je odahnuo i kratko se osvrnuo po salunu. Pogled mu se malo duže zadržao na Velsu, a zatim je prešao na prebledelog Roja Natana.

– Vaš čovek nema kvalitete pravog borca – kazao je mirno. – Trebalo bi da izaberete boljeg, gospodo.

Rekavši to, lagano je uzeo svoje stvari i idući natraške, izašao iz saluna. Naravno, niko nije ni pokušao da mu bilo šta kaže ili mu se suprotstavi.

Ne obraćajući pažnju na povređenog Kulena, Natan i Vels su se za tren oka našli pored leptir vrata i pogledom ispratili Doka koji je, prešavši ulicu, ušao u obližnji restoran. Onda su se pogledali i požurili do Natanove kancelarije.

– Ko je taj? – upita vlasnik saluna zatvarajući vrata.

– Nemam pojma – odvrati Vels odmahujući glavom. – Naći ću nekoga da proveri, ne brini se. Samo... ma ko da je u pitanju, strahovito je nezgodan. Jesi li ti nahuškao Kulena?

– Naravno. Hteo sam da ga zaskočimo odmah na početku. Izgledao je prilično umoran i na um mi je palo da su ga možda poslali Kar i Benks. U tom slučaju, Kulen bi imao više šansi ako bi ga odmah...

– Kulen je budala – prekide ga bankar mrzovoljno. – A i ti nisi daleko od njega, Natane. Što se tiče stranca, trebalo je da ga pustš da se smesti i onda ga posmatraš iz prikrajka. Ovako smo ga samo naoštrili i... možda upozorili.

Sav crven u licu, Roj Natan je zaustio da nešto kaže. No, nije stigao da izgovori ni reč, pošto se na vratima začulo snažno kucanje.

– Ko je? – zapitao je ljutito.

– Džejk – začuo se nečiji glas. – Pusti me unutra, Roje!

Natan je otvorio vrata i unutra je, brišući znoj sa čela, ušao debeli vlasnik trgovine. Čim je ušao, učtivo je pozdravio Velsa i zabrinuto dobacio:

– Video sam da su odneli Kulena. Onaj došljak ga je sredio?

– Da, bocom viskija – odvratio je Vels kratko.

– Baš smo se pitali ko je taj tip – nastavio je Natan zabrinuto. – Dronjav je i prašnjav, što kazuje da je prešao preriju bez konja. No, odelo na njemu pokazuje da nije u pitanju bilo ko. Hm, možda se radi o revolverašu visoke klase, jednom od onih koji za svoje usluge uzimaju dobre pare... Neka Ted sazna sve što može.

– Misliš da su ga oni poslali? – upitao je Džejk Gen jedva čujno.

Natan i Vels se zgledaše.

– Spretan je i vrlo opasan – dodao je bankar i laganim korakom krenuo prema vratima. – Narediću da se o njemu sazna sve što je moguće. Gde je Piter?

– Napolju na ranču. Zašto? – upita Roj Natan. – Oh... misliš da bi trebalo da ga pozovem?

– Mislim da tako nešto ne bi škodilo – odvrati bankar mirno. – Kulen nije za takve stvari, to si sada najbolje video. Njega možeš zadržati za izbacivanje pijanih gostiju i to je sve. Ovde je potreban Pit, gospodo, jer se radi o momku koji je vešt sa revolverima.

Natan kratko pogleda vlasnika trgovine i debeljko klimnu glavom.

– Ted je u pravu, Roje – dodao je. – Tvoj mlađi brat je vraški spretan i kako mi se čini, uskoro će nam ovde biti veoma potreban. Taj došljak je došao bajagi u miru, ali slutim da će, kada se okupa i odmori, pokazati svoju pravu boju. Zato bi valjalo da nam Pit bude pri ruci.

Natan klimnu glavom.

– U redu, poslaću Kulena da ga pozove. Biće mu dobro da se udalji iz grada i malo rashladi. Hm... dovoljno je luckast da bi mogao da učini neku glupost i sve nam pokvari. Zato moramo biti pažljivi.

Bankar Ted Vels značajno klimnu glavom.

– To je prava reč, dragi moji, prava reč... Od ovoga trenutka moramo biti izuzetno pažljivi, sve dok ne saznamo da li je taj tip ono što mislimo ili ne.

Natan i Gen izmenjaše zabrinute poglede. Ted ih pozdravi i brzo napusti prostoriju.

– Znao sam da će ovaj trenutak jednom doći... – promrmljao je zabrinuto vlasnik saluna. – Samo... nisam računao da će to biti tako brzo.

– Ne bi ni bilo da oni prokletnici nisu zaradili plućnu groznicu, pa je doktor odlučio da ih pusti iz zatvora – progunđao je Gen mrzovoljno. – Izlaze toliko pre vremena! Ko se tome mogao nadati?

– Pošto je tako, ne možemo čekati da umru od groznice, zar ne? Niti možemo sedeti i gledati šta radi ovaj stranac... mislim... ako se radi o njihovom čoveku. No, to ćemo uskoro saznati. Ako odgovor bude pozitivan, moramo se postarati da svi što pre budu smešteni na groblju.

*

Pošto je dobro jeo i popio jednu kafu, Dok je sa uživanjem lagano ispijao drugu šolju. Sada se osećao mnogo bolje uživajući u mirisu i ukusu crnog napitka. Kada je tome dodao i prve dimove cigare koja se tu mogla kupiti, osećaj lagodne prijatnosti bio je potpun.

Inače, u međuvremenu je saznao da se grad zove Vedondo i da se radi o jednom od onih zabačenih mesta u kojima još nije bilo šerifa, a diližansa svraćala samo jednom nedeljno.

Pošto je završio sa cigarom, platio je račun, uzeo stvari i krenuo.

– Ima li u gradu neki pristojan hotel? – upitao je mladića koji ga je posluživao.

– Postoji samo jedan hotel, mister – odvrati momak ljubazno. – Nalazi se odmah tu dole, niz ulicu, i vlasništvo je Leni Kar. Zove se „Jahačev odmor".

Dok mu je zahvalio i izašao napolje. Sada mu je bilo mnogo bolje, pa je za trenutak zastao u senci nadstrešnice prateći pogledom red zgrada u glavnoj ulici, sve dok nekako ukoso, preko puta, nije ugledao svetleći natpis „Hotel". Zadovoljno je klimnuo glavom i sišavši sa drvenog trotoara, uputio se preko ulice. Bisage su mu bile prebačene preko ramena, dok je futrolu sa puškom držao u levoj ruci. Kao i uvek, desna mu je bila sasvim slobodna i nalazila se blizu drške od slonovače koja je „virila" iz opasača.

Dok je prelazio ulicu, začuo je iza sebe iznenadni topot kopita i naglo okrenuo glavu: ugledao je pred sobom Kita Kulena, izubijanog i naduvenog lica, kako punom brzinom mamuza konja i ide pravo prema njemu.

Holidejeva reakcija je bila munjevita: hitro se bacio u stranu i dočekao se na ruke, da bi se nekoliko puta brzo prevrnuo, ustao i kleknuo držeći zapeti kolt u ruci. Videvši šta se desilo, snagator je samo poterao konja i prošao pored njega jureći prema izlasku iz grada. Dok je sačekao još nekoliko trenutaka, a onda mirno ustao i vratio kolt u futrolu. Lagano je otresao prašinu sa odela, a onda pokupio svoje stvari i, kao da se ništa nije desilo, nastavio put.

Ušao je u hladovito poluosvetljeno predvorje i odmah pritisnuo zvonce koje se nalazilo na prijemnom pultu. Odmah zatim, jedna vrata su se otvorila i u prostoriju iza pulta ušla je lepuškasta plavuša od jedno dvadeset i pet godina. Prilazeći bliže, zabacila je neposlušan pramen kovrdžave kose koji joj je pao na če-

lo, a onda podigla glavu i otvoreno odmerila posetioca. Tek tada je Dok primetio njeno lepo lice i plave oči boje mora. No, ipak je na njoj bilo nešto što ga je začudilo. Kada ju je još bolje osmotrio, shvatio je da je plavuša isuviše ozbiljna. Naime, činilo se kao da se dugo, veoma dugo nije nasmejala.

Pažljivo je odmerila posetioca, njegovo prašnjavo odelo i stvari koje je nosio sa sobom.

– Želite li sobu? – automatski je upitala.

– I kupatilo, ako je tako nešto uopšte moguće.

Klimnula je glavom.

– Jeste, ali će vas to koštati dva dolara više. Za to ćete dobiti dva vedra tople vode, kadu koja će vam biti doneta u sobu, sapun i dva čista peškira. Ako želite još nešto pored toga, cena se uvećava.

Izrecitovala je to sa dosadom i Holidej se zapita koliko je stotina puta izgovarala taj tekst svakom gostu koji se pojavio...

– Pored hladne, dva vedra tople vode biće mi sasvim dovoljna. Ako time ne mogu da operem prašinu sa sebe, onda će biti bolje da potražim reku.

Devojka je ostala ozbiljna.

– Reke u blizini nema – kazala je tiho. – Najbliža rečica je u dolini, dvadeset i pet milja jugoistočno odavde, tamo gde su rančevi. Nego... koliko dugo nameravate da ostanete, mister?

Dok se za tren zamisli.

– Nekoliko noći, a možda i nešto duže. Da li će to biti moguće?

Na njenom licu pojavilo se nešto što bi trebalo da liči na osmeh.

– U ovom gradu, mister? Mislite li to ozbiljno! Pa, vi ste mi četvrti gost! To znači da imam još šesnaest praznih soba. Nažalost, takvo stanje je već duže vremena.

– Ljudima se, znači, ovde baš ne sviđa? – dobaci Holidej tobože nemarno. Zatim je uzeo pero da se upiše u knjigu gostiju koju mu je vlasnica lagano gurnula „pod ruku“. Za trenutak je zastao razmišljajući da li da upiše svoje pravo ime ili ne... Onda mu je, u magnovenju, palo na pamet ime koje je nedavno pročitao u novinama. Naime, bio je to neki tekst koji je detaljno opisivao kako je zatvorenik Vako Bret otpušten iz zatvora u Jumi.

Na usnama mu je zaigrao poluosmeh, dok je odlučnim potezom u knjigu gostiju napisao ime Vako Bret.

Plavuša ga je pogledala tužnim očima.

– Sve sobe na severnoj strani hodnika su prazne i nezaključane. Odaberite koju hoćete i obavestite me o tome. Ključ ćete dobiti kasnije.

Holidej je klimnuo glavom, pokupio svoje stvari i pošao uz stepenice, svestan da ga mlada žena pažljivo posmatra. Zato je na vrhu zastao, namerno se okrenuo i pogledao dole. Iznenađena, ona je odmah skrenula pogled na drugu stranu, a onda žurno izašla kroz vrata iza prijemnog pulta.

Dok je odabrao sobu broj jedanaest koja se nalazila na uglu i imala odličan pogled na obe ulice što su se ukrštale baš pored hotela. Zatim je izašao u hodnik i povikao:

– Nalazim se u sobi broj jedanaest!

– Odlično! – odmah je odvratila. – Po momku ću vam poslati ključ, kadu i toplu vodu!

Kada se okupao, Holidej se osetio kao preporođen. Pre toga je poslao malog Indijanca da mu kupi rublje i odelo, jer nikako nije mogao da navuče ono što je nosio pre toga, a što je bilo sasvim „natopljeno“ prerijskom prašinom.

Dečak se vratio noseći pantalone od mekanog štofa golubije boje koje su mu sasvim odgovarale. No, košulja mu je bila mala, ali je zato sako bio udoban i začudo, savršeno se slagao sa pantalonama. Malo je istresao i očistio staru košulju i odmah se uputio u Genovu trgovinu.

Ugledavši ga kako ulazi, debeljko se nelagodno lecnuo.

– Želim da zamenim košulju za veću – kazao je Holidej posle pozdrava.

– Oh, da! – odvratio je ljubazno. – Naravno, kako da ne! Potreban vam je jedan broj veći?

Dok ćutke klimnu glavom.

– Nisam znao da mali Indijanac uzima tu košulju za vas. Samo je rekao da treba da bude velika, ali ne i koliko... Mogao je samo da mi donese staru, onda bi sve bilo jasno! – nasmejao se usiljeno.

No, Holidej nije odgovorio na njegov smeh, već je bez reči uzeo košulju, obukao je, a staru savio i bacio je u veliki sanduk u koji su se odlagali otpaci. Dok se oblačio, čuo je jedno iznenađeno „ah“ i okrenuo se.

– Zar nešto nije u redu? – upitao je.

– Ovaj... ne. Ja ovaj... imate ožiljke na leđima – promucao je Gen.

Dok ga je ćutke odmerio i nastavio da se zakopčava. Iz džepa sakoa je izvadio mašnu, prišao bliže okruglom ogledalu i počeo pažljivo da je vezuje. Što se tiče debelog trgovca i vlasnika prodavnice, bio je u pravu: imao je ožiljke na leđima koje je dobio kada ga je uhvatio podlac po imenu Kreg Bejkon želeći da mu se osveti što ga je nekada davno poslao u zatvor. Taj podlac ga je vezao za drvo i „počastio“ ga sa nekoliko dobrih udaraca. Srećom, tada su naišli neki vojnici i oslobodili ga, inače... To je bilo pre više godina, rane su zacelile, ali ožiljci... oni su zauvek ostali...

– Vi ste... ovaj, odseli ste u hotelu?

– Da i moram potvrditi da je ovo najneobičniji grad sa ove strane Rio Grande – odbrusio je nezadovoljno. – Da li ovako dočekujete sve svoje goste?

– Sticaj okolnosti, mister... verujte – kazao je debeljko kao da se pravda. – Tu se ništa ne može učiniti.

– Da, da ... izgleda da ne može – složio se Dok, tobože ga podržavajući. – Što se tiče pitanja, da, odseo sam u ovdašnjem hotelu. Mislite da je to u redu?

Gen je pocrveneo, nervozno brišući ruke o kecelju.

– Naravno... hoću da kažem... mislim da je dobro. Ja sam sa vlasnicom... prijateljski...

– Onda je u redu, mister. Nego, recite mi koliko treba da doplatim za košulju?

Odlučno je odmahnuo glavom.

– Ne, nikako. Za vas je to po istoj ceni, mister Brete!

Dok ga je još jednom ozbiljno odmerio, a onda dotakao rukom šešir i izašao napolje. Znači... već je saznao ko sam, zaključio je. Verovatno mu je Indijanac rekao kako se zovem.

Čim je izašao, Gen je pozvao pomoćnika da ga zameni, a zatim skinuo kecelju i žurno se uputio prema banci.

Ted Vels nije bio zadovoljan što ga vidi. Kada je debeljko ušao u njegovu kancelariju i zatvorio vrata za sobom, počeo je nestrpljivo da lupka olovkom.

– Zauzet sam, Džejk, pa te molim da budeš što kraći – hladno mu se obratio bankar.

– Biću kratak – dobacio je Gen žmirkajući. – Saznao sam nešto važno, Tede, nešto što će nam olakšati posao. Došljak se zove Bret, Vako Bret.

Vels nabra obrve.

– Zaista? Dobro, daj mi malo vremena i saznaću sve što budem mogao. Moj čovek već radi na tome. Do sada je već primio telegram.

– U redu, ali... Mogu da tvrdim da je on baš taj za koga ga smatramo – dodao je Gen, oslonivši se na ivicu bankarevog pisaćeg stola. – Maločas je bio kod mene da promeni košulju koju mu je uzeo onaj mali Indijanac što radi u hotelu. Obukao se preda mnom i video sam da su mu sva leđa u ožiljcima, dragi moj. Iako sam ih video samo na kratko, siguran sam da ožiljci potiču od biča.

Vels nabra obrve.

– I to te navodi na pomisao da je baš on čovek koga bismo mogli da očekujemo?

– On je sigurno taj, kažem ti. Jesi li ikada video nekog čoveka koji je bio na robiji, a da na leđima nema ožiljke od bičevanja?

Vels se zamisli.

– Naravno da nisi – nestrpljivo dodade Gen. – Čuvari u kaznionicama obično nose bičeve od goveđe žile i njima šibaju zatvorenike kad god im dođu pod ruku. Bret je sigurno jedan od njih, zapamti šta sam ti rekao! Čak je i odseo kod Leni Kar!

Iako je još uvek bio u nedoumici,Vels jedva primetno klimnu glavom.

– Možda si u pravu, Džejk, ali mislim da ne treba da prenaglimo. Ipak ćemo sačekati da dobijemo izveštaj od mog čoveka. Inače, znaj da sam poslao po Pita. Kada on bude ovde, stvari će biti mnogo jasnije.

Ali, debeljko još nije popuštao.

– Dobro, ali kažem ti da sam siguran da je on taj... da, da. Zato bi trebalo da se pobrinemo za sve i što pre svršimo sa njim. Možda bi tako nešto uplašilo Kara i Benksa, pa uopšte ne bi ni došli ovamo.

Vels ga nekako sažaljivo odmeri.

– Šta i ako dođu? – upitao je ljutito. – Kakve adute imaju? Što se mene tiče, mislim da će doći šta god da se desi i da ih ništa neće zaustaviti. Šta mogu da izgube? Ionako će pomreti od plućne groznice... ili već neke slične bolesti. A šta ima gore od toga?

Vels je zaćutao, zapazivši da su njegove reči uzdrmale debeljkovo samopouzdanje. Bilo je očigledno da vlasnik prodavnice nije osmotrio njihov položaj iz tog ugla. Ali, o tome sada nije mogao da brine.

Bankar se nekoliko puta nakašljao, a zatim uzeo svoje pero što je za Džejka Gena bio znak da je razgovor završen. Vels se vratio svome posle, a debeljko je izašao napolje mnogo zabrinutiji nego što je ušao. Razmišljao je o Velsovim rečima i pritom svaki čas duboko uzdisao.

*

Holidej je pošao u restoran na večeru baš kada je sunce nestalo iza linije horizonta. Koraknuvši na trem ispred malenog restorana, podigao je glavu i na sredini ulice ugledao dva jahača prekrivena prašinom: prvi je bio Kulen sa kojim se sukobio već dva puta, još i sada ne znajući za prave razloge tih napada. Pored snažnog koščatog Kulena jahao je mladić koji nije mogao imao više od dvadeset i dve godine; njegovo sitno zlobno lice podsećalo je na Roja Natana, posebno zbog pretećeg pogleda sićušnih, zlih očiju. Ugledavši Doka, Kulen je rukom dodirnuo mladića i pokretom glave pokazao u tom pravcu. Ovaj se jedva primetno okrenuo i pažljivo odmerio Holideja od glave do pete.

Naravno, Doku je odmah palo u oči da mladić ima sve odlike pravog revolveraša: bezizražajno lice, zle i prodorne oči, nisko pripasani revolveri i ukršteni opasači do poslednje rupe ispunjene mecima.

Trajalo je to samo nekoliko trenutaka, pošto su se konjanici mirno udaljili, a Holidej ušao u mali restoran i naručio večeru.

Što se tiče Kulena i Pita Natana, oni su sjahali ispred saluna, žirno ušli unutra i uputili se u prostoriju iza šanka. Mladi Pit je izazvao radoznale poglede zbog svog izgleda, a i zbog toga što se u hodu upadljivo njihao tako da nije bilo dileme što se njegovog zanimanja tiče. Bio je gord, bezobziran i pun sebe: ako mu se na putu našao sto ili stolica, on ih je sklanjao udarcem noge, ali nije želeo da ih obiđe. Tako je bilo i sa ljudima: oni koji su ga poznavali najradije su ga izbegavali kako bi izbegli bilo kakvu neprijatnost.

Odmah za njima, u posebnu kancelariju se uputio i barmen noseći na tacni flašu sa natpisom „specijal“ i nekoliko čaša. Kada su ušli, tamo su već Bili Ted Vels, Džejk Gen i Roj Natan. Pit ih je kratko pozdravio, a onda uzeo čašu i naiskap popio piće koje je upravo unešeno. No, to mu je bilo malo, pa je slistio još jedno. Posle toga se osećao bolje. Osmotrio je ostale koji su takođe pijuckali i naslonio se na zid pored prozora.

– Drago mi je što si tako brzo došao, Pite – dobacio je Roj Natan. – Imamo mnogo neprilika.

Mladić odmeri Kulenovo natečeno lice i odvrati:

– Za neke je to tako očigledno.

Te reči uvredile su snagatora koji ga je ošinuo besnim pogledom.

– Sačekaj dok se ne sukobiš sa njim – rekao je turobno.

Revolveraš se isceri.

– Sam si ga malopre pokazao i mogu ti reći da ne izgleda opasno. Ali, ipak...

– On je čovek koga tražimo – prekide ga bankar Ted Vels. – Sigurno je da su ga poslali Kar i Benks – dodao je, izvadio iz džepa telegram i počeo da maše papirom kroz vazduh.

Pošto su ga svi upitno pogledali, bankar nastavi:

– Jedan moj prijatelj ga je proverio i pokušao da sazna što je moguće više. Bez sumnje se radi o bivšem robijašu koji je služio kaznu u Jumi, u istom bloku sa Karom i Benksom. Osim toga i Džejk se uverio: video mu je leđa koja imaju ožiljke od bičevanja, tako da nema su-

mnje da je bio na robiji. Dakle, momci, sve se slaže.

Pit je neko vreme ćutao, a onda prišao stolu i iskapio svoju čašu.

– I vi smatrate da su ga Kar i Benks poslali ovamo?

– Pa... dobili smo izveštaj, zar ne? – upitao je Gen preznojavajući se. – U stvari... čim sam ga video kako je zagnjurio glavu u pojilo pred trgovinom, odmah mi je nešto bilo sumnjivo. Hm... pa čovek koji je prešao preriju mora biti krajnje tvrd i opasan tip.

Mladić je ostao miran. Prišao je stolu i ponovo napunio čašu.

– To ne dokazuje da je baš toliko čvrst orah. Ni to... kao ni činjenica da je izubijao Kulena. Hm, pa polovina stanovnika ovog grada može da učini to isto – dodao je, posebno naglašavajući svaku reč.

– Hej, uspori malo! – odbrusio je Kulen ljutito. – Oh, baš bih voleo da vidim kako se boriš sa njim!

Mladić se zlobno osmehnu.

– Budi u blizini pa ćeš videti.

Roj Natan se lecnu.

– Nećaš valjda odmah? Zaista želiš da se sukobite što pre?

Pit se isceri.

– Zašto da ne? Pošto vam je on trn u oku, nema razloga da nastupamo u rukavicama. Tip mora da ode, zar ne? Zato će biti bolje da se to desi što je moguće pre.

Zatim je ispio viski, nekako čudno natukao šešir na čelo i proverio koltove. Nasuo je još malo pića, podigao čašu da je svi vide, a zatim je lagano spustio na sto.

– Neka mi ovo niko ne dira. Vratiću se za nekoliko minuta.

Rekavši to, bez reči je napustio prostoriju ostavljajući iza sebe zbunjene sagovornike.

Konačno se Roj Natan prvi pribrao i obratio Kulenu.

– Pođi sa njim, Kite, molim te. Znamo da je Pit dobar, ali bi bilo bolje da sa tim Bretom ništa ne rizikujemo. Nađi se pored bočnog prozora i ako momak zapadne u neku nevolju, prikucaj onog pasjeg sina uza zid! Jasno? Ne smeš dopustiti da se bilo šta desi Pitu, jer ćeš stradati od moje ruke. Razumeo?

Kulen se ljutito namršti.

– Nema razloga da tako govoriš sa mnom, Roje. Znam svoj posao i ne treba da me podsećaš šta da uradim. Uostalom, biće mi veliko zadovoljstvo da tom Bretu ispalim hitac u leđa. Ne brini ništa, sve je pod kontrolom.

Snagator je zatim izvadio revolver iz futrole, proverio da li je pun, a zatim žurno šmugnuo napolje.

Preostala trojica izmenjali su zabrinute poglede. Nijedan od njih nije bio sasvim siguran u povoljan ishod predstojećih događaja.

*

Holidej je baš zagrizao pitu od jabuka kada su se vrata restorana sa treskom otvorila i u prostoriju je, njišući kukovima, ušao mlađani Pit Natan. Odmah je osetio da nešto nije u redu, jer ga predosećanje nikada nije izneverilo. Naime, već godinama je živeo zahvaljujući izuzetno izraženom instinktu samoodržanja, razvijenom predosećanju i disciplini koja je nalagala da sledi date putokaze.

Prvi podsticaj koji je stigao negde iz dubine njegovog bića bio je da odmah potegne revolver, pošto je znao da čovek koji tako ulazi traži kavgu. No, umesto toga, samo je spustio desnu ruku ispod stola, dok je levom nastavio da jede. Uzeo je jedan komad pite, ali je znao da mu mladi revolveraš neće dozvoliti da je pojede. Obračun će uslediti mnogo pre toga.

Kada je mladić krenuo prema njemu, ostali gosti su brzo poustajali da mu naprave put, a neki su odmah otišli do šanka, stavili novčanice na glatku, sjajnu površinu i žurno izašli napolje. Kelner se povukao ka stražnjim vratima i pokretom ruke devojci sa poslužavnikom pokazao da se vrati u kuhinju.

U međuvremenu, Natan se zaustavio pred Holidejevim stolom. Ovaj je i dalje mirno jeo ponašajući se kao da je sam.

– Ti si Vako Bret?

Dok uze još jedan komad pite i lagano podiže pogled. Nije ništa odgovorio, već je nastavio da žvaće. Taj potez je iznervirao mladića čiji su se obrazi zacrveneli poput bulke.

– Da, ti si sigurno Bret – dodao je nervozno. – Hm, misliš da si opasan i nepobediv, zar ne? Smatraš da imaš pravo da dođeš u naš grad i ponašaš se kao bik predvodnik u svom stadu?

Dok otpi gutljaj kafe.

– Baš tako misliš, zar ne?

Pit zažmiri prateći pogledom Holidejevu desnu ruku koja se „gubila“ negde ispod stola. Preko lica mu je prešla senka zabrinutosti.

– Držiš revolver uperen u mene, mister?

– Možda – odvratio je Dok nastavljajući da jede.

Uprkos naporu da ostane miran, mladić oseti kako ga obliva hladan znoj.

– Time nećeš ništa postići.

Holidej se neprimetno osmehnu, što je delovalo na Pita kao udar struje.

– Slušaj, Brete, izazivam te!

Dok slegnu ramenima.

– Ma ko da si, nemam ništa protiv tebe – odvratio je mirno.

– Zovem se Pit Natan. To ti ništa ne znači, ali nije ni važno. No, sigirno znaš ko su Čak Kar i Slim Benks.

Holidejevo lice i dalje je bilo potpuno bezizražajno.

– I to su dva imena koja mi ništa ne znače, mladiću.

– Ti si lažljivac.

Istoga časa, preostali gosti poustajali su sa svojih mesta u potrazi za sigurnim zaklonom. Pit je razmakao noge, pucnuo prstima i skrstio ruke na prsima. Holidej je uzeo još jedan zalogaj i zalio ga dobrim gutljajem kafe. Zatim je ležerno ustao sa svog mesta...

U istom času, Pit Natan se mašio revolvera. Što se tiče Doka, njegov pokret ruke učinio se posmatračima spor, gotovo lenj. Iako je izgledalo da je nezainteresovan i ne želi da se napreže, njegov kolt je istog časa planuo sa visine kuka. U trenutku kada je bio pogođen i sa dva hica prosto odnet do polovine restorana, Pit je uspeo da izvadi revolver, ali ne i da ih uperi na protivnika. Zateturao se rušeći stolove i stolice pred sobom, držeći se za grudi i stiskajući vilice od bola. Onda je sledio još jedan hitac tačno u srce koji ga je izbacio kroz pokretna leptir vrata. Već sledećeg trenutka, njego-

vo telo je snažno tresnulo o drveni trotoar trema.

Holidej je uzdahnuo. Još jedna nepotrebna smrt, pomislio je želeći da vrati kolt u futrolu. No krajičkom oka je „uhvatio“ neki neobičan pokret bočno od sebe i instinktivno se okrenuo da pogleda baš u trenutku kada je Kulen razbio prozorsko staklo držeći u ruci skraćenu dvocevku.

Dok se hitro bacio u stranu i dva puta munjevito opalio.

Kulenova glava trgla se unazad i snagator je, mašući rukama kao da leti, nauznak pao na ulicu. Dok je jurnuo prema kuhinji i preskačući preko nekih kutija, nogom gurnuo zadnja vrata i iskočio na ulicu.

Našavši se napolju, obazrivo se okrenuo oko sebe, još uvek držeći kolt u ruci i svakog trenutka očekujući napad. Ali, za takav oprez nije bilo potrebe. Napolju je vladala savršena tišina i više mu nije pretila nikakva opasnost.

Glasno je odahnuo i pogledao beživotno Kulenovo telo na kome je ležala kratka dvocevka.

*

Kada se vratio u hotel, Doka je, pružajući mu ključeve, ljubazno pozdravila plavokosa Leni Kar.

– Čujem da ste bili uvučeni u obračun, mister Brete.

– Tačno ste čuli, gospođo Kar – odvratio je on mirno i uputio se prema stepeništu.

– Ovaj... imate li malo vremena, mister?

Holidej je zastao i pažljivo odmerio njeno lepo, ozbiljno lice i zabrinute plave oči.

– Ovaj... mislim da je došlo vreme da vam se predstavim, mister. Zovem se Eleonora Kar i vlasnica sam ovog hotela. Inače, svi u gradu me zovu Leni. Ali... pretpostavljam da ste to znali i pre nego što ste krenuli ovamo.

Dok je učtivim pokretom dodirnuo obod svog šešira i jedva primetno se naklonio.

– Drago mi što sam vas upoznao, gospođo. Sada bih se udaljio, ako nemate ništa protiv. Današnji dan je bio buran, tako da mi je potreban pravi odmor.

Ona nabra obrve, dok joj se na licu ogledalo čuđenje i... nerazumevanje.

– Mister Brete... kako je moj muž?

Holidej se trže. Čak i oprezan čovek poput njega nije mogao da sakrije svoje iznenađenje.

– Molim?! – zapitao je.

– Pa... pitam se kako je moj muž, Čak. Kako je bilo kada ste vi... izašli? Je li zaista toliko smršao?

– Izvinite, gospođo Kar, ali zaista ne znam o čemu govorite.

Ona odmahnu glavom, pokazujući na taj način da mu ne veruje.

-Oh, hajdete, molim vas! Nema potrebe za tolikom tajnošću!

– Zaista... mora biti da ste me pomešali sa nekim drugim, gospođo Kar. Verujte mi da ja ne poznajem vašeg muža.

Ona se namršti i poče nervozno da lupka prstima po pultu.

– Sigurni ste da vam Čak nije rekao da dođete ovamo i odsednete u mom hotelu? Hoćete da kažete da je želeo da preda mnom glumite gluvonemu osobu?

Holideju tek sada ništa nije bilo jasno.

– Čujte, gospođo Kar, zaista mi nije jasno za koga me vi smatrate? Zovem se Vako Bret i došao sam ovamo iz River Plensa, preko prerije i pustare.

Ona lupi nogom o pod.

– Hoćete li, zaboga, prestati već jednom sa tim ludorijama?

Dok sleže ramenima. Dalji razgovor nije bio moguć, pa se on okrete u nameri da se konačno popne do svoje sobe. Međutim, Leni je optrčala oko pulta, požurila za njim i uhvatila ga za desnu ruku. Zastao je, ozbiljno je odmerio i onda lagano, ali odlučno uklonio njenu ruku.

– Nemojte me hvatati za desnu ruku, gospođo – kazao je mirno, ali odlučno.

Ona odjednom pocrvene kao bulka.

– Oprostite, molim vas, oprostite. Molim vas da se vratite ovamo i lepo porazgovaramo uz šolju kafe. Veoma je važno, mister.

Nije mu ništa drugo preostalo, već da klimne glavom i ćutke krene za zabrinutom mladom ženom prelepih očiju. Prošli su pored pulta i ušli u malu, lepo uređenu prostoriju koja je bila neka vrsta kancelarije. Zatim su produžili do dnevne sobe, gde je ona pokazala Doku na jednu od fotelja.

– Samo se smestite, mister. Kafa će odmah biti gotova.

I zaista, ubrzo se vratila noseći poslužavnik na kome su se nalazile dve šolje, tacna sa kolačima kao i posuda za šlag. Sve je stavila na stočić pored Holidejeve fotelje i lagano sela tačno preko puta.

– Ja znam ko ste vi, mister Brete – kazala je tiho. – Takođe znam i zašto ste ovde. Ako sam nešto i sumnjala, posle vašeg obračuna sa Natanom i Kulenom, svaka sumnja se izgubila. Mogu samo da kažem kako nisam očekivala da će to biti tako brzo, to je sve.

– Pa oni su isforsirali celu stvar – odvratio je Dok pazeći na svaku reč. – Kao i vi, i ti momci su me izgleda pobrkali sa nekim drugim.

Leni je izvesno vreme lagano pijuckala kafu i ćutke ga posmatrala. Onda je spustila fino ukrašenu šolju na stočić i pogledala Doka pravo u oči.

– Telegrafista Dival je moj stari prijatelj i često me obaveštava o onome što mu prođe kroz ruke, ukoliko za to imam bilo kakvog interesa. Naravno, u gradu ima još osoba kojima čini slične usluge.

Holidej je ćutao uživajući u kolačima i kafi.

– On mi je kazao – nastavila je Leni tiho – da je Ted Vels poslao telegram nekom čoveku i od njega tražio obaveštenja o vašoj prošlosti.

– Ko je Ted Vels? – zapitao je Dok.

– Ovdašnji bankar – odvratila je ona nestrpljivo. – Naravno, Dival mi je takođe ispričao kako je glasio odgovor na to pitanje.

Dok je ćutao i uzeo još malo izvanredne kafe koju je spremila Leni Kar. Želeo je da je podstakne da govori, kako bi sam saznao što je moguće više.

– U odgovoru je stajao da je Vako Bret bivši zatvorenik koji je proveo šest godina u državnom zatvoru u Jumi i... pa... da je otpušten pre sedam nedelja.

Holidej nabra čelo. Ime Vako Bret uzeo je sasvim slučajno, istog trenutka kada mu je palo na pamet. Naravno, tada nije ni pomislio na posledice koje ga mogu snaći zbog takve nepromišljenosti. U stvari, mislio je da u ovom zabačenom

gradiću nikome neće biti važno ko je Vako Bret, ali se u tome prevario. Po izgledu lica ove žene to ime je za nju bilo od velikog značaja.

A obaveštenje o kome je govorila? Ako je bilo važno za nju, onda je bilo važno i za tog Velsa i Natana.

– Moj muž Čak i njegov prijatelj Slim Benks biće otpušteni iz istog zatvora, jer su dobili plućnu groznicu.

Holidej nabra obrve.

– Zar? I to je moguće na mestu kakvo je Juma? Hm... nisam znao da je upravnik tako blag čovek.

Ona se lukavo osmehnu.

– Pa, koštalo je prilično da se zatvorski lekar omekša i napiše lažan izveštaj. Čak im je dao neko sredstvo od koga su počeli jako da kašlju. Upravnik nije želeo da se bolest proširi po celom zatvoru, pa je sa zadovoljstvom pristao da dvojica bolesnika budu otpuštena.

– To je zaista zanimljivo – odvratio je Dok pokušavajući da se izvuče. – Samo, zatvor je veliki i verujte mi da nisam upoznao vašeg muža i njegovog druga.

– Najtežih kažnjenika bilo je relativno malo, mister Brete. Koliko znam, samo dvadesetak ili tridesetak. Oni se između sebe uglavnom poznaju, jer svaki dan tucaju kamen ili rade druge teške poslove. Zato bi vam bilo bolje da više ne poričete: zbog čega je problem da kažete kako poznajete mog muža?

– Samo vi nastavite vašu priču, gospođo. U ovom trenutku stvarno nemam šta da kažem.

Mlada žena ga je ljutito odmerila, za trenutak se zamislila, a onda ipak nastavila:

– Dobro... kako god želite. Govoriću kao da vam nije poznata istorija mog muža. Dakle, pre otprilike godinu dana, Čaku i njegovom prijatelju Benksu nedostajalo je novca. Kao što i sami vidite, ovo nije kraj u kome cvetaju ruže. I tako... Čak i ja smo otvorili ovaj hotel u koji smo uložili svu svoju ušteđevinu, dok su Slim i njegova žena Elen imali malu trgovinu mešovitom robom. Naravno, to nije bilo nešto kao trgovina Džejka Gena, ali su njih dvoje tamo prodavali Elenin domaći hleb i druga peciva, tako da im je išlo prilično dobro. Ali, pored Genove radnje nije moglo biti dovoljno za isplatu rata za kredit kao i dospelih kamata. U stvari, postojala je realna opasnost da će, ako ne izmirimo naša dugovanja, banka izložiti prodaji naše nekretnine, odnosno sve ono što smo posedovali.

Za trenutak je zaćutala i uozbiljila se. Stisnula je usne i nervozno se poigravala rukama u krilu.

– Vidite, i Čak i Slim su u mladalačkim danima bili malo... neobuzdani. I tako, desilo se da se uhvate u kolo sa jednom grupom koja je pljačkala banke. Jahali su sa njima neko vreme, a onda je, kao što to uvek biva, banda pohvatana. Pošto su bili veoma mladi, njih dvojica su dobili male kazne. To se dešavalo u drugoj državi i drugom gradu, tako da su bili ubeđeni da se ovde o tome neće ništa znati. I izgledalo je da će tako i biti, sve dok prošle godine nismo zapali u krizu sa novcem. Čak i Slim su pokušali da odgode otplate, a onda im je bankar Ted Vels predložio da sve otkupi za neku smešno malu sumu. Odmah nam je bilo jasno da iza toga stoje Džejk Gen i Roj Natan koji su hteli da budu gospodari

grada. Naravno, ponudu smo odbili, a onda nam je Vels dao drugi predlog. Naime, u stanici kompanije Vels Fargo u Gan Hilu nalazio se sef sa nekim dokumentima kojih su Vels, Gen i Natan želeli da se dočepaju.

Glasno je uzdahnula i za trenutak zaćutala.

– Pretpostavljam da je Vels rekao vašem mužu i Benksu da će zaboraviti na njihov dug ako mu pribave te papire?

Plavokosa Leni jedva primetno klimnu glavom.

– Očigledno je da ste govorili sa Čakom.

– Nisam govorio sa njim, gospođo, ali ne treba biti genije pa pretpostaviti šta je lukavi bankar nameravao. Pretpostavljam da je nešto krenulo naopako?

– Baš tako, mister, krenulo je naopako. Nažalost, Slim i Čak su uhvaćeni na delu. Naravno, nisu hteli da kažu ko ih je naveo na provalu i predstavili su stvar tako kao da su hteli da uzmu novac. Na to ih je nagovorio Vels, sugerišući da će, ako ćute i prihvate presudu, zaboraviti celokupan dug. Uz to je dodao da će paziti na mene i Elen i dok oni nisu tu, postarati se da imamo sve što nam zatreba. I tako... – dodala je namrštivši se – Čak i Slim su prihvatili, pošto nisu imali drugog izbora. Na nesreću, oblasni šerif je ubijen baš kada je ta dokumenta nosio u Ostin, tako da papiri više nisu pronađeni.

Holidej odloži šolju na sto.

– Čini mi se da opet vidim stvari unapred, draga gospođo Kar. Pošto su se dočepali dokumenata, Vels i njegovi ortaci više nisu želeli da misle na vašeg muža i Benksa. Stoga nisu ni održali obećanje. Vaš hotel je još uvek pod teretom duga, a pretpostavljam da je slično i sa Eleninom trgovinom.

– Ona to nije mogla da podnese. Razbolela se i umrla pre šest meseci.

– A vi? Vi ste se održali?

– Donekle, ali samo zahvaljujući pomoći mlađeg brata Milta koji radi kao nadzornik na jednom od rančeva u dolini. Oh, bože, on je tako ponosan što mi je dao svaki cent koji je mogao da uštedi! Da nije njega, zaista ne znam šta bih radila.

– Potpuno vas razumem, ali još uvek ne znam kakve to ima veze sa mnom, gospođo?

Leni lupi šakom o naslon stolice.

– Dovraga, mister Brete? Zašto me terate da prođem kroz sve ovo?

– Zato što želim da znam.

Bespomoćno je raširila ruke.

– Dobro, dobro! Ako baš insistirate, neka vam bude! Rekla sam vam da je udešeno da Čak i Slim budu pušteni. To će biti uskoro. Čak mi je krišom prosledio poruku da će pokušati da pošalje ranije nekog kolegu koji bi probao da „omekša“ Velsa i njegove saučesnike.

Pre nego što je mlada žena nastavila, Holidej podiže ruke.

– Sada shvatam o čemu se radi. Vi mislite da sam ja taj čovek, zar ne? Uvereni ste da me je poslao vaš muž kako bih ispitao situaciju i eventualno zadao protivnicima poneki sitan udarac? U pravu sam, zar ne?

Plavokosa Leni odlučno klimnu glavom.

– Naravno da jeste. A to isto misle i Vels, Gen i Natan. To je razlog zbog koga su hitno pozvali mladog Pita Natana i

zajedno sa Kulenom ga nahuškali protiv vas – dodala je, zaćutala i nagla se još bliže. – A vi? Vi ste ih pobili, mister Brete. Hm, ni u snu se nisu nadali da ćete srediti dvojicu njihovih revolveraša... Osim toga, mladi Indijanac koji radi ovde ispričao mi je da na leđima imate ožiljke od biča, baš kao i teški osuđenici koji tucaju kamen u Jumi. Eto, zbog svega toga verujem da ste baš vi čovek koga je moj muž poslao ovamo sa određenim ciljem. Možete li tako nešto da poreknete?

Holidej joj nije odgovorio. Neko vreme je ćutke razmišljao, a onda uzeo šešir sa sofe i lagano ustao.

– Mislim da bi bilo najbolje da to pitate vašeg muža. Kao što ste rekli, on će se uskoro pojaviti...

Na njenom licu videlo se iznenađenje pomešano sa zbunjenošću.

– Oh, zaista vas ne razumem! Zbog čega vi sami ne možete da mi priznate? Hoću da kažem, to sada više nije nikakva tajna. Oni znaju ko ste vi, zar ne? Pa zato su i pokušali da vas ubiju! Zar ne mislite da bi trebalo da mi se poverite? Na kraju krajeva, ja sam Čakova supruga.

– Kolači su vam divni, a kafa zaista izvrsna, gospođo. Hvala vam na ljubaznosti. A sada bih vam se izvinio i otišao da se odmorim. Laku noć i prijatno!

Učtivo je klimnuo glavom u znak pozdrava i stavivši šešir, brzo izašao iz odaje. Leni Kar je ostala da sedi nepomična i nema, zureći u vrata koja su se maločas zatvorila.

Osećala je kako u njoj raste bes.

Smatrala se prevarenom.

*

– Baš bih voleo da znam šta ćemo učiniti? – upitao je razdraženi Džejk Gen, nestrpljivo hodajući tamo-amo duž Velsove kancelarije. S vremena na vreme bi odmerio zamišljenog bankara i ćutljivog Roja Natana.

– Taj Bret je zaista đavo na dve noge – dobacio je. – Smakao je obojicu naših revolveraša i ostali smo kao goli. Sada lako može i nas da sredi. Dovoljno je da se ušeta ovamo i za tili čas nas pobije.

Hm... izgleda da stvarno nemamo načina da mu se suprotstavimo.

– Da... sada izgleda nemamo – priznao je Natan tmurno. – Ali, ja ću ga već srediti. Ubio je Pita i neće se tek tako izvući.

Vels kiselo izvi usne.

– Šta misliš da preduzmeš? Da ga raskomadaš dvocevkom kroz prozor hotelske sobe? Ako na umu imaš takvu ludost, odmah da ti skrenem da je on u „jedanaestici“ koja je baš na uglu i nema balkona kroz koji bi mogli da se uvučemo.

Natan ga turobno odmeri.

– Ne govori sa mnom na taj način, Velse. Ako sam rekao da ću ga srediti, onda ću to i učiniti, da znaš!

– Onda nam poveri u čemu je tvoja tajna, Roje – ubacio se Gen. – Poslali smo na njega dvojicu naših najboljih ljudi i, po svemu sudeći, on ih je zbrisao dok je jeo kolače. Nema sumnje, taj tip je đavolski opasan. Ipak, jasno mi je da moramo da učinimo nešto pre nego što Kar i Benks stignu ovamo. Svi znamo da sa njima imamo neraščišćenih računa, zar ne? Naravno, oni sami nisu opasni, ali

ako uz sebe imaju čoveka kakav je Bret, onda... nismo baš u sjajnoj situaciji.

Vels je za to vreme pažljivo čitao telegram koji mu je momak nedavno doneo. Kada je završio, lagano je digao pogled i pogledao svoje kompanjone.

– Ovde piše da je Bret čovek koji će iznajmiti svoje usluge onome ko bolje plati. Dakle, on ovo ne radi iz ljubavi, zar ne? Mora biti da su mu Kar i Benks dobro platili. Ako bismo, recimo, udvostručili taj iznos, možda bi tip promenio stranu. Šta kažete na to?

Gen i Natan mu zainteresovano priđoše.

– Da, ali... gde su Kar i Benks mogli da nabave novac i plate revolveraša kao što je Bret? – zapitao se Natan. – Pa oni su bez prebijene pare.

– To je slučaj i sa Leni Kar koja je na jedvite jade uspela da skupi novac za potrebne rate – dodao je Vels. – Ipak... taj novac odnekud pritiče.

– Dolazi od njenog mlađeg brata Milta Slejda – dobacio je Gen. – On je nadzornik na jednom velikom ranču, dole, na Zmijskom zubu.

Natan odmahnu glavom.

– To nije dovoljno za čoveka kao što je Bret. Revolveraš njegovih sposobnosti visoko se kotira... Pre bih poverovao da on Karu i Benksu vraća za neku uslugu koju su mu učinili u zatvoru.

– Možda si u pravu, Roje – složi se Džejk Gen. – Šta ti misliš, Tede?

– Može biti da si u pravu. Ali, čak i ako je tako, verovatno je uklanjanjem Pita i Kulena izmirio svoj dug.

– Nisam ga video da je odjahao iz grada – zabrundao je Natan cinično.

– Sigurno mu se ne žuri – dodao je bankar. – U svakom slučaju, mislim da bi sutra trebalo da ga potražimo i damo mu odgovarajući predlog: ili da radi za nas ili da ode iz grada... Bilo kako bilo, mogao bi da zaradi, recimo, tri hiljade dolara!

Debeli vlasnik prodavnice je trenutno prebledeo, dok se Roj Natan neprijatno lecnuo.

– Hej! – povikao je ogorčeno. – Ne tražiš valjda da svako priloži po hiljadu dolara, Tede?

Bankar glasno huknu.

– Mislim da bi vredelo, zar ne? Ako nas ostavi na miru i ako uklonimo Kara i Benksa, ta hiljadarka bi bila dobra investicija. Što se vas dvojice tiče... ne bi trebalo da škrtarite u pogrešno vreme. Sada greške nisu dozvoljene, jer su nam glave u pitanju.

Gen se samo suvo nakašljao, dok je Roj Natan agresivno isturio donju vilicu.

– Mislim da bih mogao pronaći revolveraša koji bi se mogao nositi sa Bretom. Nemojte mi reći da takav ne postoji.

– Postoji, ali... smatraš li da ćeš naći nekoga za manje od hiljadarke? – dobacio je Vels nestrpljivo.

– Tako nekako... Ako svaki da po pet stotina, siguran sam da ćemo angažovati Dina Valasa. Da, da, to je moj predlog, momci!

Gen sumnjičavo šmrknu.

– Valas možda nije slobodan, a Kar i Benks mogu naići svakog dana. Moramo delovati brzo, Roje, i zbog toga sam sklon da se složim sa Tedom. Dobro, ne moramo odmah ponuditi Bretu toliku svotu, ali treba da ga ispipamo i vidimo da li bi promenio stranu.

Natan je neko vreme razmišljao, a onda nevoljno klimnuo glavom.

– Dobro, neće smetati ako ga ispipamo. Samo, ko će to da izvede?

– Najbolje je da vučemo kocku – predložio je Ted Vels. – Ko izvuče najkraće palidrvce, taj ide. U redu?

Njegovi prijatelji se složiše i Vels otvori fioku i izvadi kutiju sa šibicama.

*

Holidej je ležao na krevetu u hotelskoj sobi i zurio u tavanicu. Spavao je svega dva sata, a onda se bez razloga probudio. Osećao je neki nemir koji ga je terao na aktivnost. No, ni on sam nije bio načisto šta bi to trebao da preduzme.

Dok je lagano razmišljao o svemu, činilo mu se da je izgubio sposobnost da se u potpunosti smiri i opusti. Naime, donedavno je mogao da umiri svoju savest i izađe na kraj sa dilemama koje su ga mučile: mogao je da zaspi dubokim zdravim snom i da se probudi potpuno odmoran. No, sada mu se činilo da mu za pravi odmor treba čitava nedelja...

Ljut na samog sebe, popustio je najzad pred željom koju je hteo da savlada i, sišavši sa kreveta, prišao ormariću da bi iz fioke izvadio kutiju sa cigaretama. Nakratko je tokom noći ostavljao tabakeru van domašaja ruke, kako ne bi zapalio odmah čim se probudi. Pošto mu san nikako nije dolazio na oči, potreba za pušenjem je sve više rasla i došao je trenutak kada nije mogao da joj odoli. Pripalivši cigaru, lagano je prišao prozoru, stalno vodeći računa da skupljenim prstima sakrije žar koji ga je odavao. Jer, u slučaju da mu je pretila opasnost, nije želeo da bude meta nekom strelcu iz zasede.

Svuda okolo je uglavnom vladala tama, mada je bilo nešto svetlosti u sobama iznad saluna. Nije bio siguran da li se svetlost vidi u jednoj od prostorija banke ili je u pitanju odsjaj mesečine na tamnom oknu iza koga je bila navučena zavesa. Osim toga, svetlost je bila jedva vidljiva, tako da je mogla poticati i od blede ulične svetiljke.

Videvši jasnu svetlost u Genovoj trgovini, Dok nabra obrve. Nije mu trebalo više od nekoliko sekundi da zaključi da u pitanju nije svetlost petrolejke, nego da se radi o nečemu mnogo jačem. Već sledećeg trenutka shvatio je da njegova sumnja nije bila uzaludna. Sjaj je sada postajao narandžast i svakog trena se sve više pojačavao.

Bio je siguran da je u pitanju vatra.

I zaista, odjednom se cela unutrašnjost trgovine obojila rumenom bojom i plamen se raširio u veliki rastući cvet koji je gutao sve pred sobom.

Vedondo je bio grad od drveta i Holidej je delovao instinktivno. Iako je to bilo tuđe, nepoznato mesto za koje ga ništa nije vezivalo, znao je da će biti prava tragedija ako se plamen raširi i uništi domove i živote mnogih običnih ljudi i njihovih porodica. Zato je brže-bolje navukao odelo, zgrabio koltove i pojurio napolje preskačući u žurbi i po tri stepenika odjednom. Kada se našao na ulici, iz Genove trgovine već je kuljao dim i on potrča napred pucajući uvis. Bio je siguran da će, ako vatra ne bude obuzdana, Vedondo nestati u plamenu.

Približavajući se mestu požara, ugledao je jednog konjanika koji je upravo

izleteo iz uličice između trgovine i brijačnice. Hteo je da nanišani, ali nije bio dovoljno brz. Jer, životinja u trku gotovo je naletela na njega, tako da se Dok mahinalno izvio u stranu i nesvesno uhvatio konjanika za nogu. Pritom mu je ispao kolt i istog trenutka osetio je prilično oštar udarac po rukama.

Prigušio je jauk i ispustio jahačevu nogu, ali mu je u ruci ostao komad otkinut od neznančevih pantalona. Mahinalno ga je stavio u džep, uzeo kolt i pridružio se ljudima koji su žurili prema trgovini. Zgrada je već bila dobro zahvaćena plamenom, a prozorska okna počela su da pucaju zbog visoke temperature.

Ljudi su se dogovarali između sebe, brzo praveći lanac za dodavanje vedara sa vodom od pojila do same zgrade. I zaista, začas su stvorena dva vijugava reda, pošto su stanovnici već dobro znali kako da postupe u takvim situacijama. Posmatrajući šta se događa, Holidej zaključi da ima već previše ljudi, tako da se povukao u stranu.

Iako su se svi trudili najviše što su mogli, vatra je savladana tek negde pred zoru. Sva sreća što je trgovima bila na uglu, tako da je, pored radnje stradao samo jedan deo velikog magacina, a spratna konstrukcija bila tek malo zahvaćena. I zidovi susednih kuća bili su tek malo nagoreli, ali to je bilo sve.

Prava sreća, pomislio je Holidej ozbiljno.

Vedondo je ovoga puta prošao bez velikih ožiljaka.

U jednom trenutku, Dok oseti da je neko stao iza njega. Lagano se okrenuo i pred sobom ugledao bledo lice Džejka Gena. Debeli trgovac je sav drhtao od besa i streljao ga ljutitim pogledom. Nekoliko koraka iza njega stajali su Ted Vels i Roj Natan.

– Dobro, dobro ... – prosiktao je debeljko. – Spalio si dobar deo moje trgovine i možda misliš da si me uništio. Ali znaj da nisi! Imam nešto ušteđenog novca i njime nameravam da platim najbržeg i najopasnijeg revolveraša koji se može naći, da znaš! A kada ga nađem, da... poslaću ga pravo na tebe! Hm... možeš čak i da pobegneš, ali on će te naći makar tragao za tobom mesecima. Kada te nađe, brzo i tiho će te likvidirati. I ja...

Glas mu je iznenada zastao u grlu, pa mu Vels i Natan hitro priđoše, uhvatiše ga ispod ruke žureći da ga sklone sa ulice. No, Gen se u jednom trenutku okrenuo i dobacio pretećim glasom:

– Bio sam savršeno ozbiljan, Brete! Smatraj da si mrtav čovek!

Holidej ga nije udostojio pogleda, već se okrenuo i lagano vratio u hotel. Već je prošao pored recepcije i krenuo na stepenice kada je začuo poznat zvuk. Vrata iza pulta su se otvorila i na njima se pojavila Leni Kar koja je nosila kućnu haljinu preko spavaćice i držala petrolejsku lampu u ruci.

– Hvala vam, Brete – kazala je tiho i prijateljski ga odmerila svojim prelepim plavim očima. – Bio je to opasan poduhvat, pošto ste mogli da zapalite ceo grad. Ipak vam hvala. Konačno smo počeli sa izravnavanjem računa.

Holidej nabra obrve.

– Čujte, gospođo, nisam ja...

Ali ona je već bila nestala u svojim odajama. On je još nekoliko trenutaka stajao, a onda uz uzdah nastavio da se penje. Kada je konačno zatvorio vrata

sobe za sobom, napunio je svoje koltove, a zatim skinuo čizme i obučen legao preko krevetskog prekrivača.

Dođavola, pomislio je, izgleda da ceo grad smatra da je on podmetnuo taj prokleti požar. Leni Kar je, recimo, bila ubeđena da je to učinio zbog nje, odnosno po naređenju njenog muža Čaka. Bilo mu je svega dosta, pošto je situacija postala gotovo nemoguća. Zato bi bilo najbolje da već sutra napusti grad.

Onda se prisetio konjanika koji ga je oborio, zaključujući da je to bio čovek koji je podmetnuo požar. Mašio se rukom za džep i izvadio stvarčicu koju je otkinuo sa njegovih pantalona. Polako je podigao ruku i prineo je još bliže prozoru. Bio je to tanak kožni remen sa kopčom za pričvršćivanje umetaka na pantalone kakvi su se nosili svuda u Teksasu. Nekoliko sekundi ju je razgledao, a onda je vratio u džep.

Možda će mi u nekom trenutku taj dokazni materijal biti potreban, pomislio je. Onda je osetio kako ga hvata san... Zevnuo je i lagano se uvukao ispod pokrivača. Desetak minuta kasnije, kada su prvi sunčevi zraci počeli da obasjavaju krovove grada, Dok Holidej je spavao dubokim snom.

*

Zatvorski lekar zvao se Šon Vili. Bio je to stariji čovek živahnih očiju, prilično zadovoljan svojim životom. Naime, pokloni zatvorenika i njihovih rođaka ublažavali su činjenicu što je radio u državnoj službi gde plate, po pravilu, nisu uopšte bile za pohvalu.

Na to mesto Vili je bio postavljen zahvaljujući jednom dalekom rođaku, senatoru. Kada se zaposlio, vredno je radio kako bi stekao što veći ugled, a tako i učvrstio svoj položaj. Pošto je u zatvoru bilo dosta osuđenika, nekoliko puta su mu dodeljivali pomoćnike, ali gotovo nijedan se nije zadržao duže od mesec dana. Jednom prilikom je dobio pomoćnika koji je došao sa univerziteta i koji je veoma brzo shvatio kako Vili „posluje“ sa osuđenicima i njihovom rodbinom. Bio je rešen da prekine sve te „mutne radnje“, ali iskusni Vili mu je postavio zamku i „udesio“ da mladić bude otpušten. Tada je predložio upravniku da radi sam, a ovaj mu je udovoljio želeći da svađe u zatvoru svede na minimum. Od tada je doktor imao praktično „odrešene ruke“, uz stav upravnika da on sam nije odgovoran za ono što ne zna. A bilo je dosta stvari koje su prolazile mimo njega.

Pored toga, glavnokomandujući zatvora insistirao je da sve što budu želeli, njegovi službenici traže pismeno, kako bi imao opravdanje za svaku eventualnu neugodnost. Uostalom, mesto upravnika državnog zatvora u Jumi bio je lep, lak i siguran položaj i on nije nameravao da ga lako izgubi. Zato je bez razmišljanja pristao na predlog doktora Šona Vilija da otpusti dvojicu teško obolelih zatvorenika, Čaka Kara i Slima Benksa kojima, po Vilijevim rečima, nije još mnogo preostalo. Naravno, doktorov zahtev bio je uredno napisan i potpisan i on ga je sa razumevanjem odobrio, uživajući u svojoj ulozi humanog i razumnog čoveka.

Doktor Šon Vili sedeo je u svojoj ordinaciji i pregledao izveštaj o deonicama

koji je dobio od svoga advokata u Njujorku. Onda je neko zakucao na vrata i on je brzo sklopio fasciklu i stavio je u fioku. Lagano je podigao i pogledao čoveka u zatvorskom odelu koji je ušao tiho kašljući i držeći na ustima neku krpu umesto maramice. Oči su mu bile užarene, a lice iskrivljeno od bola. Zatvorenik je bio prilično visok, duge slepljene kose i veoma mršav. Čim je ušao spustio se na stolicu u uglu i sklonio tkaninu sa usta. Kada ju je pogledao, za trenutak se lecnuo pošto je bila skoro svetlocrvene boje.

Šon Vili nabra obrve i oštro ga odmeri.

– Nije potrebno da preda mnom izvodiš tak cirkus, Benkse – dobacio mu je sa prekorom u glasu. – Uverili smo upravnika da imaš plućnu groznicu, tako da ćeš uskoro biti otpušten. Znam da treba malo da kašlješ, ali to sa maramicom stvarno ti nije potrebno.

Baš u tom trenutku Benks se zakašljao, a zatim obrisao crveni trag sa usana.

Doktor razrogači oči.

– Gospode bože! Pa ti... ti ne izmišljaš?

– Ne, doktore – zastenja čovek prigušujući kašalj. – Ne pravim nikakav cirkus. Stvarno mi je loše...

Vili je zgrabio stetoskop i naredio Benksu da skine košulju. Posle nekoliko minuta, on se ispravi i uzdahnu.

– Žao mi je, sinko, ali izgleda da ti zaista nisi dobro.

Benks se zakašlja i uplašeno se zagleda u čoveka u belom mantili.

– Koliko je loše, doktore?

Vili se zbuni. Kolebao se kako da postupi...

– Recite! – nekako čudno je „prošištao“ zatvorenik.

– Pa... ne mogu da poričem da je prilično loše, momče. Stalno sam mislio da imaš bronhitis i da kašalj izaziva ovaj lek koji sam ti dao, ali... izgleda da je ovo mnogo, mnogo gore. Trebalo bi da ležiš u ambulanti, odmaraš se i uzimaš dobru hranu. U tom slučaju bi poživeo nekoliko meseci, možda čak i godinu. A ovako...

– Do sto đavola, ne pokušavajte da me zadržite ovde! – zastenjao je Benks kašljući. – Ako već umirem, nemam nameru da umrem u bolnici, niti pre nego što se dočepam Teda Velsa i njegovih gadova. Oni su mi ubili ženu i pre nego što se sastanem sa njom, potrudiću se da ih pošaljem u pakao. Zato i ne pomišljajte da me zadržite ovde, Vili.

– Dobro, de... Samo sam bio iskren. Neću te zadržavati, momče, jer bi mogao da zaraziš i ostale. Ko zna, možda si već inficirao Kara...

Zatvorenik odmahnu rukom.

– Nema problema, on je voljan da rizikuje isto kao i ja. A za ostale nije važno, doktore. Nego, vi samo udesite da što pre izađem... Jasno?

– Da, da... što pre – ponavljao je doktor zbunjeno.

– Pošto mi je ovako loše, mislim da ne sme biti čekanja. Ne mogu dopustiti da čekam normalan otpust... Molim vas, idite do upravnika i recite mu da ću umreti u zatvoru, što neće biti dobro za njegov ugled. Pričaće se o lošim uslovima, biće istrage... da, da... natuknite mu to.

– Dobro, reći ću mu da...

– Učinite to što je moguće pre, doktore – prekinuo ga je čovek nestrpljivo. – Meni je sada svaki dan dragocen. Osim to-

ga, i Kar se već „naoštrio“ da izađe. Nabavio je negde veliki nož i... strašno je nestrpljiv. Razumete li šta hoću da kažem, doktore?

Šon Vili preblede.

– Videću šta može da se uradi – odvratio je kratko. – Odmah ću razgovarati sa upravnikom, Benkse.

*

Holidej je lagano sišao s namerom da novac za sobu ostavi u jedan od pretinaca iza glavnog pulta. No, Leni ga je verovatno čula još na spratu i već je sa osmehom stajala na svom uobičajenom „radnom“ mestu. No, kada je videla da Dok nosi sve stvari sa sobom, odjednom se uozbiljila.

– Nemojte mi reći da odlazite?

– Tačno tako, gospođo. Odlazim.

Izgledala je iskreno začuđena.

– Ali, zašto? – upitala je? – Hoću da kažem... imam utisak da ste dobro vodili stvar, a Čak će biti ovde najdalje za dve nedelje.

Holidej spusti novac na otvorenu hotelsku knjigu i zagleda se u njene divne plave oči u kojima su svetlucale zlatne iskre.

– Gospođo Kar, verujte mi da je sve ovo jedna velika zabluda. Znajte da ja nisam vaš čovek.

Ona nabra čelo, a usne joj se pretvoriše u jednu tanku, jedva primetnu liniju.

– Vi ste Vako Bret, zar ne?

Holidej uzdahnu.

– Pa... ukratko bi se moglo reći da je Bret slučajno ime koje sada koristim. Čujte, nije mi bila namera da dođem u Vedondo. Tamo, na severu, u gradu River Plens imao sam nekih neprilika. Sticajem okolnosti, odande sam morao da odem u žurbi i uputio sam se u ovom pravcu. Konj mi je imao nezgodu u preriji i došao sam ovamo sa namerom da se odmorim i nastavim put – osmehnuo se kiselo. – Doduše, ne bi se moglo reći da sam se baš odmorio. Ali, sada nameravam da odem...

Mlada žena ga je i dalje začuđeno posmatrala.

– Još uvek ne shvatam šta pokušavate da mi kažete, Brete.

– Ne znam da li je to toliko važno, gospođo. No, budite sigurni u jedno: odlazim čim sebi kupim konja.

– Ali... – promucala je ona zapanjeno. – Zašto ste ubili Kita Kulena i Pita Natana?

– Zato što su to sami tražili.

– Koliko je meni poznato, niste se baš trudili da izbegnete sukob! U stvari, većina ljudi misli da ste taj sukob baš vi priželjkivali!

On slegnu ramenima.

– Pa... možda sam bio u takvom raspoloženju. U stvari, dosta razloga je uticalo na to. Ali, taj obračun sigurno nema veze sa vašim mužem. Moglo bi se reći da sam bio ljut i iznerviran.

Ona nije skidala pogled sa njegovog hladnog, bezizražajnog lica.

– A sada... sada ste dobre volje?

Jedva primetno se osmehnuo.

– Prošle noći spavao sam bolje nego ikada za proteklih nekoliko meseci. Ne mogu da tvrdim da sam sada drugačiji, ali ako bi me neko dirnuo, mislim da bi prošao bez posledica.

Mlada žena odlučno odmahnu glavom.

– Ipak ne razumem... Pa, Vels vas je proverio! To jest, tog Vako Breta čije ime nosite. On je u vezi sa Čakom i Slimom. I vi tvrdite da je sve to slučajnost?

– Možete li smisliti neko bolje objašnjenje?

– Moram priznati da ne mogu. A onda... i Genova trgovina...

– Sedeo sam pored prozora i pušio. Kada sam video plamen, pojurio sam dole da podignem uzbunu kako vatra ne bi zahvatila ceo grad – odvratio je Dok i ponovo joj se zagledao u oči. – Onda je neki konjanik izjurio iz uličice pored trgovine i oborio me. Mislim da je on podmetnuo požar.

Mlada žena je nešto želela da kaže, ali reči joj jednostavno nisu izlazile iz usta. U trenutku je pomislila da treba da ga zaustavi, ali nije znala kako bi to uradila.

U međuvremenu, Holidej je uzeo svoje stvari i dotakao prstima obod šešira.

– Ja nisam čovek koga ste očekivali, gospođo – ponovio je mirno. – Nije mi žao što sam sredio one revolveraše i ako sam vam time pomogao, utoliko bolje. Vetar koji me je doneo ovamo, sada će me poneti dalje. Adios!

Došao je do izlaznih vrata, ali je ona potrčala i stigla ga.

– Mister Brete! Stanite, mister Brete, molim vas!

Nije mogao da ostane ravnodušan na taj glas, pa je ponovo zastao.

– Čujte, ja nisam dobila pouzdanu vest da je moj muž uopšte nekoga poslao. Ni sama ne znam kako se to počelo pričati. U stvari, mislim da je to „pokrenuo" moj brat Milt. Nisam sigurna, ali mislim da su ostali prihvatili vest kao istinu, pa sam i ja poverovala. Valjda mi je tako bilo lakše. Hm... vi ste prvi došljak koji je posle toga stigao u grad i... zaista se uklopili u taj program. Žao mi je ako sam pogrešila, verujte... Ali, ako ste spremni da sačekate da se Čak vrati i ostanete još neko vreme posle toga, mogla bih... pa, mogla bih da vam platim.

Holidej odlučno odmahnu glavom.

– Žao mi je, ali moj odgovor je ne.

Leni je pružila ruku da ga uhvati za mišicu, ali je zastala u pola pokreta i pustila ruku da joj nemoćno klizne niz telo. Dok je lagano izašao, a mlada žena je više za sebe tiho prošaputala:

– Ipak... vredelo je pokušati.

*

Iako je vlasnik štale zatražio za konja ucenjivački visoku cenu, Holidej ju je bez reči prihvatio, jer je što pre želeo da napusti Vedondo. Bio je zadovoljan izgledom snažnog vranca koji je imao plavičaste prelive na sapima i delovao dosta pouzdano. Osim toga, bio je mlad, mišićav i širokih prsa, što je nagoveštavalo da je prilično izdržljiv. Smatrao je da mu je takav konj najbolji za put koji je bio pred njim.

Nije još tačno znao kuda da krene, ali je, u svakom slučaj, želeo da pronađe neko mesto mirnije od prokletog grada u kome je boravio. Posle kupovine konja ostalo mu je sasvim malo novca i to je ono što ga je onespokojavalo. Ovi krajevi nisu bili na glasu, tako da nije mogao ni da računa da će igranjem pokera moći da popuni svoje, dosta istanjene rezerve. Zbog toga je bio zadovoljan kada mu je vlasnik štale ponudio prilično

dobro sređeno polovno sedlo i uzeo ga je bez razmišljanja. Dok ga je stavljao konju na leđa, životinja je nervozno trupkala nogama i nekoliko puta ljutito frknula.

– Miruj, prijatelju – dobacio je blagim glasom i lagano ga potapšao po sapima. Kada je sedlo bilo nameštено, sa jedne strane je stavio bisage, sa druge zakačio pušku i odmah pokušao da ga uzjaše. Konj se uzvrpoljio u uzanom pregratku, ali ga je on zatezanjem uzde isterao unazad.

Našavši se na prolazu između pregrada, konj je počeo da poigrava i da, vukući uzde, spušta glavu ka zemlji. U jednom trenutku naglo je podigao vrat, pa je Holidej hitro podigao glavu kako bi izbegao udar po nosu.

Taj pokret spasao mu je život.

Istog trena sa tavana je planuo hitac i ispaljeni metak okrznuo mu je ivicu uha. On se naže u sedlu s namerom da se baci u stranu. Baš tada, uplašeni ždrebac je njisnuvši poskočio, a istovremeno se začuo i drugi pucanj. Konj je još jednom zanjištao i zatresao glavom i Holidej nije mogao da ga zadrži. Skočio je iz sedla i svom težinom pao na prolaz. Okrenuvši se, ugledao je životinju kako pada na njega i u magnovenju uspeo da se otkotrlja u boks. Odmah zatim, ždrebac se srušio na zemlju dižući uvis oblak prašine, slame i pleve. Napadač je ispalio dva uzastopna hica i sa dasaka na pregradi razleteli su se komadići iverja. Dok je brzo skupio noge, puzeći šmugnuo u pregradak i hitro se okrenuo na leđa kako bi izvukao kolt.

Sledeći metak prošištao mu je tik iznad glave, tako da se mahinalno namrštio i priljubio lice uz zid drvene pregrade. Nije mogao da vidi tavan, ali ma ko da se tamo nalazio, koristio je pušku teškog kalibra. Još jedno tane probilo je drveni zid pored njega i jedno drvce zagrebalo ga je po obrazu. Već u sledećem trenutku, osetio je bol i niz levi obraz je počeo da mu se sliva tanak mlaz krvi.

Pogledao je prema konju koji je ležao na prolazu između pregrada mučeći se u samrtničkom ropcu. Ljut zbog svega što se događa, ispalio je dva hica u tavan, a onda preskočio jadnu životinju i pripucao gore, ali sada sa druge strane. Odatle je imao dobar pogled na štalski prolaz, sve do mesta na kome su bile naslonjene merdevine. Izvirio je za trenutak iza pregrade i puška je planula dva puta. No, uspeo je da vidi napadačev položaj i privukavši se do kraja drvenog zida, pripucao na strelca koji je brzo šmugnuo nazad i sakrio se između bala sena.

Lagano je podigao glavu tražeći pukotinu među daskama. No, nije našao nijednu i to ga je razljutilo. Ali, već sledećeg trenutka ugledao je nekoliko rupa na krovu kroz koje su se probijali zraci sunca. Onda je video da je jedan zrak „blokiran“ i brzo ispalio hitac u tom pravcu. Čovek je jauknuo i pao, a Dok kao vetar potrčao prema lestvama. Skoro je stigao do njih kada su se, tačno pred njegove noge, sa tavana obrušile dve bale sena praćene sa dva puščana hica. Strelcu se, izgleda, suviše žurilo, pa nije uspeo da pogodi protivnika. Što se Holideja tiče, on se izmakao u stranu, a onda je njegovo oružje zagrmelo.

Ovoga puta je bio precizan: olovne kugle probile su daske i pogodile tajanstvenog napadača. On se u čudnom grču us-

pravio na vrhove prstiju i kriknuo kratko i drhtavo. Puška mu je pala na prolaz, a on je teturajući došao do ivice. Stajao je tu nekoliko trenutaka čudno se ljuljajući tamo-amo, a onda se njegovo telo nekako presamitilo i uz tresak palo dole.

Holidej se uspravio i oprezno mu prišao. Učinilo mu se da je napadač živ... Posmatrao ga je nekoliko trenutaka, a onda pomalo umornim pokretom vratio kolt u futrolu. Poznao je napadača i zato glasno opsovao.

*

Sa praga ulaznih vrata na kojima je stajala, Leni Kar je jasno mogla da vidi Dokovu siluetu koja se polako približavala hotelu. Kada je, posle kraće nedoumice, shvatila da se uputio prema njoj, osetila je neverovatno olakšanje.

Videla je kako je za trenutak zastao i odmerio izgoreli deo prodavnice i magacina. Nekoliko ljudi koji su raščišćavali okolni nered propratili su njegovu pojavu sa zanimanjem. No, on je podignute glave išao dalje.

Leni je pogledala prema salunu i videla Roja Natana koji je stojao ispred drvenih leptir vrata. Pogled joj je zatim odlutao do banke, ali tamo nije ništa mogla da vidi, jer su službene prostorije bile zatvorene. Onda je osmotrila prozore stana koji se nalazio na prvom spratu i videla kako se zavese lagano pomera: iza nje se moglo nazreti lice bankara Teda Velsa.

No, Holidej je već stigao do hotelskog trema. Ne obazirući se na radoznale poglede, ušao je unutra i pozdravio Leni.

– Pretpostavljam da moju sobi niste izdali, gospođo?

Samo je odmahnula glavom, a onda ga pažljivije osmotrila i videla da ima ogrebotine na obrazu i uhu.

– Dođite sa mnom – kazala je uhvativši ga pod ruku. – Idemo u kuhinju. Treba da se pobrinem za te ogrebotine.

– Zaista nemate potrebe, gospođo.

– Nemojte se raspravljati – odvratila je odlučnim glasom. – Bilo bi vam bolje da pođete za mnom.

On je klimnuo glavom i ćutke krenuo za njom. Ovoga puta otišli su u prostranu hotelsku kuhinju, a Leni je odmah naredila:

– Sedite pored ovog stola, mister. Tu su posude, vruća voda... i sve što mi je potrebno.

Rekavši to, prionula je na posao, ali nije prestala da priča.

– Kada sam čula pucnje, odmah sam znala da ste to vi. Oh, bože, u ovom gradu nije bilo toliko pucnjave u celoj prošloj godini!

Dok je samo uzdahnuo i promrmljao nekoliko reči za sebe.

– Dakle? – upita ga Leni ljubopitljivo. – Moram li da vam izvlačim reči kliještima? Jednostavno... pa... očekujem da saznam šta se desilo?

– Neko mi je pripremio zasedu u štali.

– Jeste li videli o kome se radi?

– Naravno.

Ona prinese ruku ustima.

– Džejk Gen – doda Holidej tiho. – Pretpostavljam da je hteo da mi se osveti, jer misli da sam mu ja zapalio trgovinu.

– Jeste li ga ubili?

– Ne.

– Onda će on ponovo pokušati.

Dok sleže ramenima.

– Stvar je u tome što mi je ubio konja koga sam baš pre toga kupio i potrošio skoro sav novac. Pošto mi je ostalo veoma malo, moraću da pošaljem telegram jednom prijatelju i zamolim ga da „priskoči“ sa određenom sumom.

Shvatila je šta je hteo da kaže i zadovoljno klimnula glavom.

– Soba je vaša, mister. Ako prihvatite onaj raniji predlog, novac možete dobiti i od mene. U svakom slučaju, volela bih da ostanete ovde dok Čak i Slim ne dođu.

– Hvala na ljubaznosti, gospođo Kar, ali ipak ću poslatu telegram prijatelju. Zaista mi je svega dosta. Došao sam ovamo da pronađem mir, a od samog početka sam bio u dimu baruta.

Ozbiljno ga je odmerila.

– Ne izgledate mi baš kao čovek koji žudi za mirom i tišinom.

– Iz iskustva znam da onaj ko to zaista želi retko kada tako i izgleda. U svakom slučaju, hvala na predusretljivosti, gospođo Kar. Odneću sada stvari u sobu.

U tom trenutku, zadnja kuhinjska vrata su se otvorila i Holidej se naglo okrenuo, dok mu se u ruci našao zapet revolver. Leni se instinktivno izmakla za korak, a jedan mlad kauboj je zastao na vratima sa rukom na upola skinutom šeširu. Pogled mu je preleteo od Holidejevog lica do kolta, a ruke je digao uvis. Zatim se okrenuo prema Leni.

– Šta se ovde događa, sestrice?

U međuvremenu, mlada žena je došla k sebi i okrenula se prema Holideju.

– Sve je u redu, mister Brete. Ovo je moj brat, Milt Slejd.

Dok na trenutak zažmiri, pažljivo odmeravajući mladog kauboja koji je polako spustio ruke i sa olakšanjem odahnuo. Nije mu promaklo da mladić nosi kožne dodatke za pantalone sa dugmadima i ukrasima od kožnih kajasa. Video je i to da mu na jednoj nozi nedostaje dugme sa kožnim ukrasom.

– Vi ste sigurno Vako Bret – obratio mu se kauboj i sa osmehom pružio ruku. – Drago mi je što sam vas upoznao. Čuo sam da ste, po dolasku u ovaj grad, doživeli mnogo toga.

Dok mu stisnu ruku, još uvek ga prodorno posmatrajući.

– Tačno je da sam imao nekih neprilika – odvratio je kratko.

Milt Slejd ga začuđeno odmeri.

– Oh, vi ste zaista poseban čovek, mister Slejde. Od „nekih neprilika“ ostale su dve nadgrobne ploče na groblju.

– Tako nekako. Nego, jeste li videli da je Gen izgubio svoju trgovinu? Sigurno ste primetili ostatke koje ljudi još uvek raščišćavaju?

Mladić se nasmeja.

– Naravno da jesam! Da li i to pada na vašu dušu?

Dok odmahnu glavom.

– Ne bih hteo da se kitim tvojim perjem, momče.

Mladić se u momentu uozbilji i okrete se prema sestri.

– Da li si videla taj požar, seko?

– Jesam, Milte. Mislila sam da ga je podmetnuo mister Bret, ali on to negira. Tvrdi da ga je oborio neki konjanik koji je izjurio iz uličice pored trgovine. On smatra da je taj čovek odgovoran za paljevinu.

– Zar? – dobaci kauboj sa prizvukom zadovoljstva u glasu. – Ne bih bio iznenađen da je u pravu.

Holidej izvuče ruku iz levog džepa i pokaza otkinuto kožno dugme i komad rese. Pritom je netremice posmatrao Milta Slejda.

– U pravu sam – rekao je kategorično. – Kada me je tvoj konj oborio, uhvatio sam te za nogu i otkinuo ovu stvarčicu.

Kauboj se lecnu i bojažljivo pogleda prema sestri, očigledno strepeći kako će ona reagovati na Holidejeve reči.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda ga Dok upita:

– Pa šta imaš da kažeš na to, momče?

– Može biti da je tako – odgovorio je sležući ramenima. – Možda sam smatrao da je vreme da pomognem u porodičnim poslovima. Ranije nisam mogao mnogo toga da učinim i...

– Ne budi smešan, Milte – prekinula ga je Leni odlučno. – I sam znaš da bih bez tvoje pomoći odavno izgubila ovaj hotel!

– To nije ništa naročito, draga moja. Nisam imao na šta da potrošim taj novac, a malo više sam se potrudio. Uostalom, ako se malo oznoji, čovek uvek može da zaradi nešto više. Ovaj... čuo sam za ovog došljaka koji je upao u grad kao tornado i bez problema sredio Natana i Kulena. Bio sam siguran da ga je Čak poslao, pa sam pomislio da je krajnje vreme da i ja pokažem od kakvog materijala sam stvoren – dodao je i ispod oka pogledao Holideja. – Jedne noći, kada su svi na ranču mislili da sam kod stoke na paši, dojahao sam ovamo, prosuo malo benzina pored Genove kuće, a zatim kresnuo šibicu. Da, da, to bi bilo sve. Inače, zaista mi je žao što sam vas oborio, Brete. Da li sam vas povredio?

Holidej odmahnu glavom.

– Ne, nije se ništa dogodilo, momče. Ali maločas, dok sam bio u gradskoj štali, za dlaku sam izbegao smrt. Džejk Gen misli da sam mu ja spalio trgovinu i to je trebalo da bude njegova osveta.

– Uh, taj podlac! – povika mladić ljutito. – Da sam se bar njega dočepao! Koliko je samo namučio moju sestru ucenjujući je i radeći sve, samo da bi propala! Ta bitanga je zaista zaslužila da propadne!

Mlada žena prkosno isturi bradu.

– Slažem se sa tvojim postupkom, Milte. Bilo je vreme da i mi uzvratimo udarac.

– To je lepo što se vi slažete i podržavate, ali ne zaboravite da ja nemam nikakve veze s tim – dodade Holidej nervozno. – I da znaš, mladiću, ja nisam ovde po nalogu Čaka Kara ili bilo koga drugog. Došao sam ovamo svojom voljom, jer sam želeo da se odmorim i razmislim o određenim problemima. Bez svoje krivice sam se našao usred obračuna i nekoliko puta stavljao život na kocku. Mislim da shvatate da mi je dosta svega! Ostaću ovde dok ne dobijem novac od prijatelja, a onda ću sa svog odela zauvek otresti prašinu ovoga grada.

Uzeo je torbu i bisage i klimnuo glavom prebledeloj Leni.

– Još jednom vam hvala za sve, gospođo Kar. A ti zapamti nešto, momče: sve što sam učinio bilo je iznuđeno i ne želim više bilo šta da ponovim! Drago mi je što smo se upoznali. Adios!

Nekoliko trenutaka u prostoriji je vladala tišina. Kada je bio siguran da se

Dok popeo u svoju sobu, Milt se okrete prema sestri i reče:

– Oh, mislio sam da ćemo moći da se udružimo i sada ne mogu da sakrijem razočaranje, sestrice. Nas dvojica smo mogli da potučemo do nogu Gena i Natana.

Leni tužno klimnu glavom.

– To je zaista šteta, Milte. Moram ti priznati da sam i ja priželjkivala nešto slično. Čak sam pokušala da mu ponudim nagradu da ostane, ali on jednostavno nije zainteresovan. Izgleda da ima suviše sopstvenih briga: nekoliko puta sam ga čula kako nervozno šeta usred noći. Sada sam ubeđena da Vako Bret nije njegovo pravo ime.

Milt iznenađeno nabra obrve.

– Ali... kako? Čuo sam da je Vels sve proverio. Vako Bret je bio u istom zatvoru sa Čakom i Slimom i otpušten je pre izvesnog vremena. Ako ovaj čovek nosi njegovo ime, onda to mora biti više od obične slučajnosti.

– Priznajem da u svemu ima nečeg čudnog, ali... sada ni sama ne znam šta da mislim.

Onda se začulo zvonce u predvorju, i ona mahinalno zagladi kosu i požuri do recepcije. Taman što se našla iza pulta, prišao joj je čovek srednjih godina i prijateljski je pozdravio. Nosio je iskrzani zeleni štitnik za oči i navlake preko rukava.

– Dobar dan, mister Divale – uzvratila mu je pozdrav i osmehnula se. – Šta mogu da učinim za vas?

– Imate telegram, gospođo Kar – odvratio je on prijateljski i pritom iz džepa košulje izvadio komad papira i pružio ga mladoj ženi.

Srdačno mu je zahvalila, a kada je izašao, nestrpljivo je raširila papir i preletela očima preko redova. U međuvremenu, pridružio joj se i Milt koji je ćutke čekao razvoj događaja.

– Šta tu piše, sestro? – upitao je kada je najzad podigla glavu. – Šta se dogodilo, Leni?

– Telegram je od Čaka – prošaputala je suznih očiju. – Stiže ovamo diližansom u sredu... dve nedelje pre nego što smo očekivali.

*

Džejk Gen je ležao u jednoj od soba Teda Velsa, u njegovom stanu iznad banke. Bio je bled i sa tamnim kolutovima oko očiju, dok je oko grudnog koša i levog ramena imao utegnut zavoj. Pošto se obilno preznojavao, donji deo tela bio mu je prekrivem samo tankim čaršavom.

Čuvši šum koraka, lagano je otvorio oči i ugledao Velsa i Natana koji su mu pažljivo prilazili. U sobi se još uvek nalazio i lekar koji je žurno slagao instrumente, lekove i zavoje. Bio je to sićušan, sparušen čovek sitnih očiju koji je pažljivo zakopčao veliku tašnu, uzeo šešir i zabrinuto uzdahnuo.

– I... šta kažete, doktore? – upitao je Vels.

– Oh, ne znam ni sam odakle da krenem – odvratio je čovečuljak. – Na desnoj strani ima ranu od kuršuma teškog kalibra, a metak je za dlaku prošao pored pluća ne oštetivši vitalne organe. To sam sanirao, ali je izgubio dosta krvi. Zatim... iako je pao sa tavana na bale slame, polomio je pet rebara i dva prsta na ruci. Dodajte tome da više nije u prvoj

mladosti i da je pritom debeo i neotporan, shvatićete da pred sobom imate teško povređenog čoveka. Naravno, učinio sam sve što je potrebno, redovno ću ga obilaziti i... videćemo kako će se stvari razvijati.

– Hvala vam, doktore – odvratio je Vels kratko.

– Račun da pošaljem njemu ili vama?

– Meni i ništa ne brinite.

– Zahvaljujem.

– Kada ćete ponovo navratiti?

– Za otprilike četiri sata, možda i nešto više – odvrati čovečuljak idući prema vratima. – Vaš prijatelj treba da se odmara i ne sme nikako da se uznemirava.

– Ništa ne brinite, doktore, pazićemo na njega!

Pošto je ispratio posetioca,Vels žurno priđe krevetu i brižno osmotri Gena.

– Pa, Džejk, stari moj – rekao je kroz uzdah – ovaj put zamalo što nisi poginuo. Šta te je, dođavola, nagnalo da tako nešto izvedeš?

Gen je pokušao da progovori, ali mu je iz grla izašlo samo suvo, hrapavo krčanje. Prstom zdrave ruke pokazao je prema bokalu. Natan je nasuo vodu u čašu i pažljivo je prineo ranjenikovim usnama. Debeljko je bez daha otpio nekoliko gutljaja.

– Oh, sada je već bolje – izustio je slabim, hrapavim glasom. – Ted... vlasnik štale je moj prijatelj. Došao je i rekao mi da Bret kupuje konja i odlazi iz grada. Pomislio sam da je to dobra šansa i da... da ćemo tako uštedeti novac. Uzeo sam pušku i sa druge strane se popeo na tavan. On me nije primetio, ali u mutnom, nejasnom svetlu... pa, nisam bio dovoljno precizan. Hteo sam da ga se oslobodimo i ne lupamo glave razmišljajući o Dinu Valasu.

Vels ga je prijateljski stisnu za ruku.

– Pokušaj je bio vredan truda, Džejk – dobaci Roj Natan. – Ko zna, možda bih i ja tako postupio da je podmetnuo požar u moj salun. Ali sada... sada ipak moramo da se oslonimo na Dina Valasa. I da znaš, već smo poslali čoveka u Gan Krik da ga dovede.

Gen razrogači oči.

– Znači... ipak ćemo ga angažovati?

– Ništa nam drugo ne preostaje – dobaci Vels odsečno. – Pošto je Bret zapalio tvoju trgovinu, nema više smisla da se razgovara sa njim. Očigledno je da želi do kraja da zaradi novac koji je dobio od Kara i Benksa. Prema tome, jedini siguran način koji nam preostaje je da ga uklonimo. Pošto je Din Valas u ovoj oblasti ubedljivo najbolji, mislim da će uspeti da ga sredi. Kada to bude učinjeno, mirno ćemo sačekati da se Kar i Benks vrate. Onda ćemo krenuti na Leni Kar, da znate – dodao je Vels i značajno odmerio Natana i Gena. – Vi sami znate da ja nisam od onih koji troše novac za druge stvari, ali tvrdim vam jedno: taj hotel moramo uzeti pod svoje, inače nikada nećemo imati kontrolu nad gradom...

Neko vreme vladala je tišina. Natan je razmišljao zagledan u neku tačku, dok se Gen svojski trudio da drži oči otvorene.

– Kada računaš da će Valas stići ovamo, Tede? – upitao je najzad Roj Natan.

– Sutra... i jedan čas posle toga uzeće Vakou meru za mrtvački kovčeg.

*

Kada se jednom pronese glas da je neki čovek brz na revolveru, onda on za kratko vreme postaje meta svakog revolveraša željnog slave. Usijane glave i lutalice svih mogućih vrsta „izviru" sa svih strana, sa nadom da će postati slavni i steći veliko ime.

Što se tiče Valasa, on je već dugo godina živeo u toj oblasti. Bio je neobičan čovek i pravi usamljenik, zašao u petu deceniju života, prerano posedele kose i usana tankih kao oštrica brijača. Na glavi je uvek nosio plitak šešir širokog oboda sa trakom od zmijske kože koja je bila prišvršćena kopčom u obliku zmije spremne na skok. Na neki način, bio je to simbol njega samog: čoveka uvek spremnog da potegne i ubije, kako po nečijem nalogu, tako jednostavno i po navici.

Njemu nije bilo važno o kome se radi, niti je razmišljao da li je onaj ko mu plaća sa ove ili sa one strane zakona. Bio mu je bitan jedino iznos novca i to je bio glavni faktor koji ga je pokretao na akciju.

Ranije, dok je živeo u Ebilinu, Dodžu, Vičita Holsu, tvrđavi Larami ili u Vahu, nosio je šerifsku značku. Godinama se trudio da odradi posao kako valja i pošteno zaradi svoju platu. Tako je uglavnom i bilo, mada su neki pričali da je kao šerif revolver koristio češće nego što je potrebno. Govorilo se da je neke sukobe mogao rešiti pesnicama, ili pak udarcem revolvera po glavi, ali... Valas je svoje protivnike radije slao na obližnje groblje.

No, bivši šerif je smatrao da na Zapadu ima dovoljno problema, pa, prema tome, nije potrebno da razmišlja kada će neki od neprijatelja koje je poštedeo da ga sačeka i hladnokrvno ubije iz zasede. Zato je smatrao da je daleko pametnije izazvati obračun i razrešiti stvar na licu mesta. Na taj način se osećao mnogo sigurnijim.

Mada ga život baš nije mazio, Valas je imao sreće da doživi pedesete godine. Preživeo je više od devetnaest rana dobijenih u obračunima, tako da su ljudi oko granice počeli da pričaju kako će ga dvadeseta „odneti" pod zemlju. No, ipak nije bilo mnogo onih koji su smeli da se klade u tako nešto. Zbog celokupnog svog života i dugogodišnjeg šerifovanja, Valas je bio jedna vrsta žive legende. Neki su pričali da je neuništiv i da mu je jedan indijanski vrač prorekao da će umreti u postelji i to u dubokoj starosti. Do sada je uspeo da nadživi većinu revolveraša iz svojih mladih dana, pa je smatrano da u tome itekako ima istine. Bez obzira da li je neko verovao u to i da li je takva tvrdnja uopšte bila tačna, Valas ju je koristio kao svoj zaštitni znak.

Iskusni revolveraš imao je i u Gan Kriku veliki ugled. Naime, grupa građana je sakupila novac i pozvala ga da izbavi gradić od grupe nasilnika koji su ih nemilosredno terorisali. On je došao, osmotrio situaciju, a onda izašao na ulicu i izazvao celu bandu. Tridesetak sekundi kasnije, trojica su smrtno stradala, dok je jedan još uvek davao znake života. Valas je posle svega hladnokrvno vratio revolver u futrolu, ušao u salun i naručio piće.

Ali, tu je napravio jednu grešku. Naime, nije vodio računa da u bandi nedostaje jedan čovek, a to je bio Bili Džo Rajli, mlađi brat vođe ovo „družine“, Tima Rajlija. Naime, Bili se nešto sporečkao sa Badom Miterom, došlo je do tuče, pa mu je brat naredio da ode negde i da se ohladi. Ljut na ceo svet, Bilo Džo se dobro udaljio od grada, neko vreme pecao na reci, a onda zaspao. Kada se vratio nazad, saznao je da su brat i njegovi prijatelji poginuli. Rešen da se osveti, do sutra je nabavio kratku dvocevku i postavio zasedu pored saluna iznad koga je Valas odseo. Nije razmišljao o tome da će ubistvom takvog revolveraša steći slavu i postati poznat: naprotiv, na umu mu je bila samo osveta za smrt brata i njegovih prijatelja.

I mada je dobro nanišanio, obarač nove puške bio je previše osetljiv, tako da je opalila nešto ranije nego što je on mislio. U magnovenju je video kako je Valasova ruka krenula prema opasaču, a onda je revolveraš pao na kolena. Bio je to momenat kada je osetio ošamućenost, ali već u sledećem trenutku ugledao je ispred sebe mladića koji je držao dvocevku uperenu u njega i pakosno se smešio. Reagovao je munjevito, ali ipak nije mogao da doskoči mladiću koji je morao samo da povuče oroz. Začuo se snažan hitac i snop kuglica jakog kalibra jednostavno je pokosio čuvenog Teda Valasa.

Pomalo uplašen i nesiguran, Bili Džo se podigao i pogledao telo koje je prosto plivalo u krvi. Još uvek je čvrsto držao pušku, ne znajući kuda da krene i šta da preduzme.

– Gospode bože! – čuo je povik trgovca iz obližnje radnje. – Ubio je Valasa spreda!

– Zaista? – upitao je drugi bojažljivo prilazeći.

– Ipak ne verujem da je to bio častan obračun – dodao je treći.

Građani su se brzo okupili oko svog dojučerašnjeg spasitelja i zabrinutim pogledima odmeravali Bili Džo Rajlija. U međuvremenu, on se isprsio i rekao glasno da ga svi čuju:

– Ovo nije moglo da prođe tek tako, jer je Valas ubio moga brata i moje prijatelje! Sačekao sam ga, izazvao ga i ovo je rezultat. Da, da, taj prokletnik je mrtav, zar ne? Sada vidite da su glasine koje su o njemu kružile bile posebna izmišljotina.

– Čuo sam dva pucnja iz dvocevke u malom razmaku – dobaci trgovac. – Meni to ne izgleda kao pošten obračun. Je li neko video dvoboj?

Ljud su samo gledali u zemlju i ćutali.

– Onda ćete morati da prihvatite moju reč, zar ne? – upita Bili Džo izazivački. – Ako mislite da sam tog prokletnika sačekao u zasedi, koji od vas će imati smelosti da me isproba? Hajde, ima li dobrovoljaca? – pitao je s podsmehom u glasu. – Da li neko želi da se ogleda sa mnom?

Naravno, niko nije želeo da mu se suprotstavi i ljudi su počeli da se razilaze. Neko je otišao po vlasnika pogrebne radnje i tako je stvar okončana. U svakom slučaju, gradom se brzo proširila vest da je Bili Džo Rajli u obračunu ubio Dina Valasa. Nakon toga, videvši da ga se ljudi klone, mladić se počeo šepuriti po gradu. Sa sobom je svuda nosio dvocevku koja je postala njegov simbol. Naravno,

nadgrobna ploča sa Valasovim imenom bila je poseban trag koji je sve podsećao na činjenicu kako je stradao čuveni revolveraš i bivši dugogodišnji čuvar zakona.

Vest o ubistvu bila je prva koju je čuo Hovi Toler, kada je dojahao iz Vedondoa. Ljutito je izustio kletvu osetivši kako ga hvata grč u želucu. Šta sada da radi? Vels i Natan su ga poslali ovamo sa ovlašćenjem da Dinu Valasu ponudi tri hiljade dolara kako bi posetio Vedondo i obračunao se sa prokletnikom po imenu Vako Bret.

Ali, dogodilo se nešto čemu se niko nije nadao. Valas je stradao pre njegovog dolaska, a žutokljunac koji ga je ustrelio šepurio se po celom gradu... Šta bi on trebalo da preduzme? I kako da nađe odgovarajuće rešenje?

*

Kada je voz počeo da usporava, Čak Kar je već bio na platformi. Na sebi je imao odelo koje je nosio kada je bio uhapšen i ono je sada visilo na njemu kao tuđe. To je bilo zbog toga što je, radeći pod najtežim uslovima u zatvoru, za ovo vreme izgubio jedno dvadeset kilograma.

Još dok je voz bio u pokretu, on je skočio na peron i pohitao prema železničkom službeniku.

– Hej, drugar? – dobacio je brzo. – Ima li ovde u gradu neki lekar?

– Naravno, mladiću. Zar nešto nije u redu?

– Moj saputnik je... u stvari, vrlo mu je loše. Hteo bih da ga pregleda lekar pre nego što krenemo za Vedondo.

– Doktorova kuća je na drugom kraju grada, a voz polazi za dvadesetak minuta. Ako silazite da biste se ukrcali na diližansu, onda dovedite svog saputnika u moju kancelariju, gde slobodno može ostati sve dok vi ne dovedete lekara.

Čakovo lice sinu.

– Mnogo vam hvala, mister. I ne slutite koliko ste mi pomogli.

Potrčao je nazad do voza, ušao u vagon i požurio do Slima Benksa koji je više ležao nego što je sedeo na klupi za putnike. Bio je bled i sa graškama znoja na čelu, dok je na ustima neprestano držao maramicu.

– Sve će biti u redu, Slime – rekao je prijatelju koji ga je posmatrao grozničavosjajnim, pomalo uplašenim očima. – U gradu ima lekar, a šef stanice je rekao da možeš biti u njegovoj kancelariji dok ga ne dovedem. Možeš li da hodaš?

Benks je klimnuo glavom, mada je bio svestan da bez Čakove pomoći neće daleko. Tako je i bilo. Ovaj ga je gotovo doneo u kancelariju šefa stanice i pomogao mu da se smesti u neku staru fotelju. No, to mu nije predstavljalo problem, jer je Slim Benks bio mršav kao senka i lagan kao perce. On je u zatvoru oslabio još više, jer je bolest koja ga je „ščepala“ bila zaista nemilosrdna.

– Odmorite se, mladiću – rekao je šef stanice dajući mu čašu sa vodom da se osveži. Lekar će sigurno doći, ne brinite. Sada pokušajte da se odmorite, jer vam do Vedondoa predstoji dug put.

Benks klimnu glavom i pogleda ga grozničavim očima.

– Pravo kažete, dug je. A ja moram stići tamo po svaku cenu.

Čovek ga pomalo sažaljivo odmeri.

– Mora biti da te na to tera neki strašno jak razlog, prijatelju. Šta god da je, iskreno se nadam da ćeš uspeti.

Kada je doktor stigao, pažljivo je pregledao bolesnika. Pošto je završio, nekoliko trenutaka je zamišljeno ćutao, očigledno tražeći prave reči kojima bi se izrazio.

Naravno, ovaj je to primetio, pa ga je drhtavom rukom lagano povukao za rukav.

– Ne morate tražiti način da mi olakšate, doktore. Znam da umirem. Samo želim da kažete koliko mi vremena još preostaje?

Lekar je pogledao Kara koji je u tom trenutku ušao i odmah zapazio njegovo umorno lice, veliko odelo, pogurena ramena i ruke ogrubele od teškog rada. Ispod oka je ponovo osmotrio Benksa i na njemu uočio slične „znake".

Inteligentni Čak Kar je dobro shvatio taj pogled.

– Da, doktore – rekao je mirno. – Obojica smo upravo pušteni sa robije – kazao je kratko. – Dobili smo plućnu groznicu i otpušteni smo pre vremena.

– Ah, tako – odvrati doktor zamišljeno. – Vi se držite mnogo bolje od vašeg prijatelja, mister.

– Nisam ja važan – odvrati Kar tiho, ali sa prizvukom oštrine u glasu. – Recite mi kako je moj prijatelj?

– Nije dobro – odvrati ovaj lupkajući vrhom stetoskopa po stolu. – Ako bih ga smestio u ambulantu, možda bi...

– Ne, to nikako! – dobacio je Benks, a zatim počeo strašno da kašlje. Kada se malo smirio, sa olakšanjem je odahnuo i nastavio, neprestano držeći maramicu na ustima.

– Ne, doktore, sa mnom je svršeno i ja sam toga savršeno svestan! Ali, ne mogu da umrem pre nego što obavim jedan veoma važan posao... Znate... moram ostati na nogama bar još nekoliko dana. Zato vas molim da mi date nešto...

– Vi ste potpuno poludeli! – prasnuo je lekar ljutito. – Jedva se držite na nogama i vaš prijatelj mi kaže da nameravate da otputujete poslepodnevnom diližansom. Tako ćete se ubiti, čoveče! Bolje rečeno, ako se ukrcate na tu diližansu, bićete mrtvi pre nego što stignete u Vedondo.

Benks je molećivo pogledao Kara koji je istog trenutka zgrabio lekara za ruke.

– Doktore, on je bio među dvadesetoricom najgorih osuđenika i zaista je prošao pravi pakao. U međuvremenu mu je sav posao uništen, a žena umrla od tuge i jada. Dobio je plućnu groznicu i situacija je... pa, vidite kakva je. Posle svega što se dogodilo, želi da uradi samo jednu stvar i ja nameravam da mu pomognem u tome. Zbog toga hoću da mu i vi pomognete kako znate i umete. Da li vam je to jasno?

Doktor se uplaši zakrvavljenog Karovog pogleda i instinktivno ustuknu jedan korak. Onda je rukom obrisao čelo i jedva čujno uzdahnuo.

– Pa... možda bih mu mogao dati nešto što bi ga održalo, ali... to je ludo. Ako bi, nasuprot tome, pristao da se leči, mogao bi da poživi još nedeljama. Treba mu samo dobar odmor i...

– Uštedite sebi reči, doktore – presekao ga je Kar nestrpljivo. – Lepo vam kažem da mu date nešto što će ga još izvesno vreme održati na nogama. Svestan je svega i samo jedna stvar mu je na pa-

meti. Zašto mu ne omogućiti da je ostvari?

Lekar je glasno uzdahnuo, a onda lagano otvorio svoju torbu i izvadio iz nje nekoliko flašica i staklenu menzuru. Lagano je odmeravao neke tečnosti, a zatim prah i konačno ih sve sipao u tamnu bočicu trbušastog oblika. Onda ju je dobro promućkao, zatvorio i stavio na sto.

– Sada ću vam objasniti kako da ovo koristite, gospodine.

– Dobro – odvrati Kar i za trenutak se okrete prema klonulom Benksu.

– Dovešću te tamo, Slime – kazao je kao da se zaklinje. – Budi siguran da ću to stvarno učiniti.

*

Džejk Gen se sada osećao mnogo bolje. Rana ga je još uvek bolela, ali opšte stanje se popravilo, tako da je i sam bio siguran da će se izvući. Bio je u stanju da se pomeri i udobnije namesti, što mu je dosta značilo. Ležanje sada nije bilo tako mučno i teško.

Sunčevi zraci prodirali su kroz prozor i sa svog ležaja on je mogao jasno da vidi jedan deo ulice. Bio je zadovoljan što se nalazi u stanu Teda Velsa. Sve je bilo čisto i uredno, imao je lekarsku negu, a Vels i Natan stalno su ga posećivali i uključivali u svaki zajednički razgovor.

Kada je bolje razmislio o celoj situaciji sa Bretom, shvatio je da su njegovi ortaci u pravu. Jedini način za bezbolno i brzo rešenje problema bio je angažovanje revolveraša Dina Valasa. On je trebao prvo da završi sa Bretom da bi potom spremno dočekao Kara i Benksa ako kojim slučajem u najskorije vreme banu u Vedondo.

Iznenada se trgao i s naporom se podigao s jastuka. Iako nije bio potpuno siguran, činilo mu se da je prepoznao konjanika koji je upravo „minuo" na umornom konju. Da, da, bio je to Hovi Toler... Ali, kako to da je prošao sam, upitao se. Zar Hovi nije poslat da dovede Valasa?

Uzdahnuo je, ljut sam na sebe što je nemoćan i što ne može da ustane iz postelje. Šta se dogodilo? Da li Valas nije pristao, ili... ? Stotine pitanja padalo mu je na pamet, ali ni na jedno nije znao odgovor.

Posle pola časa vrata su se konačno otvorila i u sobu su ušli Ted Vels i Roj Natan. Gen je odmah primetio njihova ozbiljna, smrknuta lica.

– Video sam da se Hovi vratio sam – rekao je promuklo. – Šta se desilo?

– Valas je mrtav – odvratio je bankar kratko.

– Šta? – trže se debeljko i pritom ga preseče jasan bol.

– Ubijen je u obračunu nekoliko časova pre nego što je Hovi stigao u Gan Krik.

– Gospode bože! Sada smo stvarno u škripcu, zar ne?

– Izgleda da Ted ne misli tako – dobaci Roj Natan progovorivši prvi put otkako je ušao. – Što se mene tiče, ja delim tvoje mišljenje, Džejk.

Gen u nedoumici pogleda jednog pa drugog.

– Šta se stvarno desilo sa Valasom? Ubijen je s leđa?

– Po Hovijevoj priči, nije – promrmlja bankar. – U Gan Kriku su mu ispričali

da ga je neki Bili Džo Rajli izazvao i udesio hicem iz dvocevke.

Debeljko odmahnu zdravom rukom.

– Nikada nisam čuo za tog Bili Džoa. Ako mene pitate, ubiti čoveka iz dvocevke mi ne miriše na pošten obračun.

– Znamo samo to što smo čuli, mada Hovi kaže da neki nezvanično pričaju i drugu verziju. Po onoj zvaničnoj, Bili Džo je izazvao Valasa zato što je prethodno ubio njegovog brata i likvidirao celu bandu. Suočili su se, Valas se mašio revolvera, ali ovaj je bio brži i naprosto ga razneo.

Gen tiho zviznu.

– I šta ćemo sada. Zar ne misliš da smo u škripcu, Tede?

Vels se za trenutak namršti.

– Po ovome što se desilo, taj Bili Džo Rajli je sada najbolji revolveraš u celoj oblasti, zar ne? I tako, jadan Hovi Toler nije znao šta da radi. Poslali smo ga da angažuje do tog trenutka najboljeg revolveraša u ovom delu države, a on je našao njegov grob. Dakle, pošto je saznao da je taj Bili Džo ubio Valasa, a računajući da nam je revolveraš itekako potreban, zaključio je da je taj momak bolji od Valasa što je sasvim normalno, zar ne?

Gen nabra čelo.

– Izgleda da slutim kraj, Tede. Nećeš mi reći da je Hovi pozvao, odnosno doveo ovamo tog Bili Džoa?

– Baš je to učinio – dobaci Roj Natan mrzovoljno. – Šta da kažem... – počeo je oklevajući. – I meni se čini da je taj čovek suviše veliki rizik za ono što treba da platimo. Kakav je uopšte? Iskreno rečeno, nismo sigurni ni da li je smakao Valasa iz zasede. I sami znate da su priče o obračunima najčešće preterivanja i da uvek ima onih koji će se uz čašicu zakleti da su baš videli ovo ili ono. Ukratko rečeno, ubeđen sam da je riskantno angažovati tog Rajlija koga niko ne poznaje i poslati ga na Breta. A sami smo se uverili šta taj đavolski čovek može.

– Tačno tako – složi se Gen mrmljajući. – Ako ulažem onih hiljadu dolara, voleo bih da budem siguran šta je taj Rajli u stanju da uradi.

– Čekajte, čekajte! – dobaci Vels podižući ruke. – Hajdete da to posmatramo sa druge strane. Ttaj Vels je bio opštepoznat i da smo ga doveli ovamo, Bret bi ga sigurno poznao i shvatio o čemu se radi. Bio bi oprezan i ko zna kako bi se sve završilo. Ovaj Rajli nije čuven kao Valas, ali to je možda i bolje za nas, jer naš protivnik neće posumnjati. Kažu da je Bili Džo strašno spretan sa dvocevkom i ako uspe da iznenadi onog proklетnika, siguran sam da neće imati ni najmanju šansu.

Gen se pridigao na jastuke i zabrinuto se zagledao negde kroz prozor. I Natan je izgledao krajnje zamišljeno. Nekoliko minuta je vladala tišina, a onda se debeljko spusti na krevet.

– Kada sam čuo vest, bio sam ljut, ali... sada zaista mislim da si u pravu, Tede. Rajli je nepoznat i može uhvatiti proklетog Breta na prepad. Taj momak ne mora da misli na svoj ugled, zar ne? Nas se ne tiče kako će ga srediti, nije li tako? Najvažnije je da ga napuni olovom i skloni sa gradskih ulica.

*

Ljutnja na samog sebe, ali i na lukavu sudbinu koja mu je stalno smišljala klo-

pke, već danima nije napuštala Holideja. Njegovo nezadovoljstvo je dostiglo vrhunac kada je analizirao položaj u kome se našao i činjenicu da je, sticajem najfantastičnijih okolnosti, postao vezan za taj suludi mali grad za koga nikada ranije nije ni čuo. Doduše, postojalo je jedno lepo lice, jedne plave oči uokvirene kosom boje lana koje su u njemu izazivale nemir. To osećanje je bilo tako uzbuđujuće, ali još uvek nije hteo ni sam sebi da prizna.

Pored toga, nedostajalo mu je novca što ga je činilo još nervoznijim. Samo jednom ili dva puta u toku svog višegodišnjeg života na Divljem zapadu, desilo mu se da bude tako „kratak". Naravno, nije mogao da previdi ranjavanje onog nedužnog rančera u River Plensu, strada la su mu dva konja... i još ponešto... Istina, ovaj drugi mu je na neki način spasao život i sada je sedeo u hotelu i čekao da mu Vajat Erp pošalje pare iz Dalasa.

A čekanje je bilo nešto što je oduvek mrzeo. Zato je uzeo šešir i nervozno krenuo dole. Klimnuo je glavom gospođi Kar i pre nego što je mlada žena uspela bilo šta da kaže, već se našao na ulici. Čim je odmakao od hotela, pogled mu je pao na mladog čoveka neprijateljskog izgleda koji je lagano jahao niz ulicu sa dvocevkom u krilu.

Iskusan čovek kao što je bio on, nije se zaustavljao niti je okrenuo glavu. No, negde u njegovoj podsvesti ipak je zazvonilo zvono za uzbunu. Da li poznaje ovo lice? Grčevito je razmišljao o svim fotografijama na poternicama koje je video proteklih meseci...

Ne, zaključio je, nije poznavao toga čoveka. Ipak, nastavljajući put prema telegrafskom birou, znao je da je opasan i naslutio da će nekome doneti nesreću.

*

Do tada je Bili Džo Rajli uverio sebe da je Dina Valasa ubio u poštenom obračunu. Naime, tolikom broju ljudi je već ispričao kako se suočio sa njim, kako je krenuo „dvocevkom protiv kolta", da je i sam počeo verovati u to. Osećao se moćno dok je ponosno hodao ulicom i gledao kako ga ljudi posmatraju sa strahopoštovanjem, sklanjaju se i brzo odlaze svojim putem.

Zadovoljno je pucnuo jezikom i po dogovoru se prvo javio vlasniku štale koji ga je proveo do stražnjih vrata velikog saluna. Tamo ga je, ispod jedne vreže vinove loze, sačekao Hovi Toler.

– Zdravo, Bili Džo – pozdravio ga je prigušenim glasom. – Drago mi je što si stigao. A sada uđimo! Ostali već čekaju!

U sobi na vrhu stepeništa, Vels i Natan su se ljubazno rukovali sa Bili Džo Rajlijem. Iako nisu bili impresionirani njegovim sićušnim izgledom, prepoznali su ubilački sjaj u mladićevim očima i to ih je odobrovoljilo.

– Iako želimo da nas oslobodiš toga Breta što pre možeš, ne bi bilo dobro da u žurbi napraviš neku grešku. I da znaš: ne insistiramo na časnom obračunu niti nas interesuje kako ćeš to izvesti. Sada ćeš dobiti dve hiljade, a ostatak kada posao bude završen. Da li je to u redu?

– Ja mislim da jeste – odvratio je Rajli kratko. – Što se tiče tog Breta... voleo bih da mi ga opišete...

– Visok, tamne, skoro crne kose, elegantno odeven: nosi kravatu, sako i ispod toga fine svetloplave pantalone. Ispod sakoa nosi opasač i koltove sa drškama od slonovače. Samo... ne zavaravaj se, momče – odvrati Natan nezadovoljno. – Taj ti je u stanju da smakne čoveka dok trepneš!

Rajli kratko klimnu glavom.

– Video sam ga kada sam dolazio u grad. Mislim da sam se trgao kada me je spazio, mada u to ne mogu da budem siguran. No, to nije Vako Bret, gospodo.

Vels i Natan se zgledaše.

– Kao što možete i da pretpostavite, vaš protivnik je izuzetno opasan čovek, gospodo. Zove se Dok Holidej i neverovatno je brz pri povlačenju. Stvarno me čudi da tako nešto niste znali.

Vels i Natan prebledeše.

*

Pri povratku iz telegrafskog biroa, Holidej je svratio u salun na piće. Kada je prišao šanku i naručio viski, u prostoriji je zavladala tišina. No, on je mirno uzeo čašu i otišao da sedne za jedan sto u uglu.

Razmišljao je o tome koliko će još morati da ostane u ovom sumornom gradu. Ukoliko mu Vajat Erp pre pošalje novac, to bolje. Čim se to desi, kupiće konja ili uskočiti u diližansu ako tada bude prolazila kroz grad.

Otpio je gutljaj i pomislio na sve ono što mu se ovde desilo. Bilo je toliko očigledno da Leni Kar i njen brat žele da bude na njihovoj strani... Naravno, nije tako nešto mogao da im obeća, pošto nije bio zainteresovan za sukob. S druge strane, Vels i njegovi ortaci želeli su mu smrt. A on? On je želeo da što pre ode odavde, odnosno da ga svi ostave na miru.

Pošto mu se sto nalazio tik uza zid, odnosno pored pomoćnog izlaza u bočnu ulicu, krajičkom oka je registrovao kako su se vrata lagano otvorila. Instinktivno je spustio ruke dole i polako podigao glavu.

U odaju su ušla dva čoveka koja su želela da ostave utisak da nisu zajedno. No, po njihovim pokretima i tajnim pogledima pažljivijem posmatraču sve je odmah bilo jasno. Jedan od njih bio je mršavi, uobraženi Bili Džo Rajli koji je, njišući se u struku, došao do šanka i naručio piće. Drugi je bio Hovi Toler, dugogodišnji Natanov snagator, snažan i mišićav, slomljenog nosa i uha oštećenog u mnogobrojnim tučama.

Holidej ga je samo površno odmerio, jer je znao da se radi o jednom od Natanovih ljudi. No, njega je interesovao Bili Džo Rajli. U stvari, još uvek nije bio siguran da li je tog mladog čoveka negde video ili ne. Izvadio je jednu cigaru, sa uživanjem je zapalio i pokušao da se priseti...

Hovi Toleř se pomerio niz šank bliže Rajliju i nagnuvši se preko tezge, nešto tiho rekao kelneru. Ovaj se iznenadio i kratko odmerio Bili Džoa. I Toler se nekako unervozio, pa je naiskap popio piće koje se nalazilo pred njim. Holidej, koji je krajičkom oka pratio šta se događa, video je da je kelner šapnuo nešto svom pomoćniku koji je iznenađeno ustuknuo

i razrogačenih očiju pogledao u Bili Džoa.

Dok je pretpostavio da mladi došljak nečim privlači njihovu pažnju, no, nije znao šta bi to moglo da bude. Zapazio je, takođe, da ga Rajli posmatra u ogledalu i da je brzo skrenuo pogled kada je on to uočio. Zatim je, isto kao i Hovi, naručio još jedno piće, ispio ga nadušak i lagano izašao iz saluna.

Pogled na mladićeva leđa i način hoda, probudio je neke slike u Holidejevom sećanju. Hm... ovaj momak ga je đavolski podsećao na nekoga sa kim se pre više godina sukobio u Koloradu. Ali, taj je bio mnogo stariji...

Sačekao je još koji trenutak, a zatim uzeo čašu i prišao šanku. Prijateljski se osmehnuo konobaru koji je odmah zatim ljubazno upitao:

– Da napunim?

– Može, ali ne do vrha, drugar – odvratio je Dok nekako nemarno i pogledao prema vratima. – Možeš li da mi kažeš ko je ovaj momak što je izašao?

Konobar se važno nakašlja, očigledno zadovoljan što je saznao „važnu stvar" od Tolera i što sada može da je prenese nekom drugom.

– Zove se Bili Džo Rajli – rekao je nekako tajanstveno. – On je tip koji je u Gan Kriku sredio Dina Valasa... Kažu u poštenom obračunu...

Holidej nabra obrve, jer mu je ime Rajli poznato zazvučalo. Hondo Rajli bio je vođa bande pljačkaša koji su godinama pustošili severni Teksas. U to doba je ovaj Bili bio tek dečkić koji se igrao u prašini. Kao iskusan čovek, nije mogao da poveruje u činjenicu da je taj nezreli, slabašni momak ubio čoveka Valasove reputacije. I još u poštenom obračunu! Naravno, to je bez dvoumljenja rekao kelneru.

Momak slegnu ramenima.

– Na vašem mestu, ja bih mnogo tiše govorio, mister. Video sam da ste strašno brzi, ali... mislim da je Valas bio najbrži.

Dok klimnu glavom.

– Zbog toga i ne verujem da ga je taj Bili Džo sredio na pošten način.

– Znam samo ono što sam čuo – odvrati momak sležući ramenima. – Ispričao mi je čovek koji je video kako se sve odigralo.

Dok iznenađeno podiže obrvu.

– A taj čovek se zove Hovi Toler?

– Da, tačno ste pretpostavili, mister. Hoćete li da čujete pojedinosti?

– Interesovalo bi me – odvrati Holidej tobože nezainteresovano. – Uzmite sebi piće, momče. Hajde, hajde... ja častim.

U istom trenutku Dok je opazio kako su kroz vrata iza šanka ušla dvojica ljudi kojima je na čelu pisalo da su salunski čuvari. Za čas je iza njih spazio i Hovija Tolera, a onda su se vrata zatvorila. Jedan od snagatora zastao je sa desne Holidejeve strane, dok se drugi udaljio nešto više. Mirno su zatražili piće, tobože nezainteresovano posmatrajući oko sebe. Konobar ih je poslužio, a onda se vratio Holideju.

– Sada ću vam ispričati sve što sam čuo, mister – rekao je i sa uživanjem srknuo svoje pivo.

Za to vreme, Hovi Toler je stigao do mesta gde ga je Rajli nestrpljivo čekao. Nosio je mladićevu dvocevku, a u drugoj ruci jedan paketić. Bili Džo je zgrabio pušku i očima pokazao na zamotuljak.

– Da li je tu sve što sam tražio? – upitao je nabusito.

– Sve. Udesio sam sa dvojicom momaka da neko vreme zabave Holideja, a isto tako i Leni Kar.

Rekavši to, zlurado se iscerio pokretom glave pokazujući na hotel preko puta u koji je baš tada ulazio neki mršavi pegavi momčić. I zaista, dečak riđe kose koji je sa sobom nosio kartonsku kutiju ušao je u hol i stigavši do pulta, ljubazno pozdravio Leni Kar.

– Dobar dan, gospođo – obratio joj se piskavim glasom. – Odredili su me da skupljam novac za kupovinu školskog klavira, pa obilazim ceo grad. Da li biste vi dali neki prilog? Oni malo imućniji obećali su da će dati ostatak, ukoliko uspemo bar nešto da sakupimo od građana. Da li biste se potpisali i dali neki prilog?

Leni se osmehnu i uze papir iz dečakove ruke.

– U redu, u redu, ako je takva stvar, Tome. Pričekaj me na trenutak, idem da uzmem koji dolar.

Kada se Leni udaljila, dečak je pritrčao vratima i dao dogovoreni znak Toleru i Rajliju koji su se muvali blizu vrata. Oni hitro uđoše unutra i nečujno prođoše kroz hol, tutnuvši dečaku u kutuju paket ušećerenog voća. Tom je samo zadovoljno žmirnuo i, čuvši da se Leni vraća, ukipio se i okrenuo prema recepciji.

Kada se mlada žena pojavila, odmerila je dečaka i pogledala prema stepenicama.

– Evo ti moj prilog, mali. Nadam se da ćete skupiti dovoljno. Nego... da li je to neko ušao?

– Nikoga nije bilo, gospođo Kar – slaga dečak misleći na paketić sa ušećerenim voćem.

Ona klimnu glavom.

– U redu, Tome. Verovatno mi se samo učinilo.

– Učinilo vam se, gospođo. Mnogo vam hvala i do viđenja! – dodade pegavi dečak i još čvršće stegnuvši svoju kutiju, požuri ka izlazu.

Kada je izašao, Leni nastavi da sabira račune i zapisuje cifre u knjigu. Ipak, posle jedno minut vrenena, odložila je olovku i ponovo pogledala u stepenice. Da li joj se zaista učinilo... ?

Iznad nje, tačno ispred vrata Holidejeve sobe, nalazili su se Toler i Rajli. Nepomično su stajali i gledali niz hodnik, prema stepenicama. Pošto je prošlo još neko vreme i ništa se nije dogodilo, prionuli su na posao: dva Holerova poteza nožem i brava je popustila. Ipak, obojica su se trgla na oštar, škljocav šum pitajući se da li je dovoljno jak da se čuje i dole u predvorju. Posle dugog minuta čekanja, pažljivo su ušli u poluzamračenu prostoriju. Toler je ponovo pažljivo zatvorio vrata i navukao rezu. Papirne zavese bile su poluspuštene i Rajli priđe prozoru i pritisnu koturasti mehanizam. Svetlost je preplavila prostoriju, a on stao pored prozora i pogledao niz ulicu.

– Odavde se lepo vidi salun – šapnuo je. – Pošto mi trenutno nisi potreban, stani ovde i motri dole. Važno nam je da se taj prokletnik ne pojavi.

Prilazeći prozoru, Toler se osmehnu i tutnu Rajliju u ruke paketić zavijen u smeđi papir. Mladić klimnu glavom i lagano spusti dvocevku na krevet.

– Neće se pojaviti bar izvesno vreme – progunđa Toler sa zlobom u glasu. – A kada se ipak pojavi, garantujem ti da neće biti mnogo raspoložen za svađu.

Rajli se kruto nasmeja i poče da odmotava paket.

*

Holidej nikako nije mogao da dokuči zbog čega dvojica salunskih čuvara reda žele da ga uvuku u tuču. No, bio je siguran da u slučaju eventualnog sukoba mora dobro da pazi na leđa. Naime, bilo mu je jasno da Vels, Natan i Gen žele da ga ubiju i da je nastojanje njihovih plaćenika da ga izazovu samo pokušaj koji bi trebalo da se završi njegovim ubistvom.

Naime, u trenutku kada je prineo usti-ma čašu piva, jedan od snagatora mu je jednostavno naleteo na ruku. Do tada mu je konobar već završio priču o obračunu Dina Valasa i Bili Džo Rajlija, pa je izgledalo da je mišićavi samo čekao taj trenutak kako bi ga namerno izazvao.

No, Holidej ustuknu korak dalje od šanka i obrisa bradu nadlanicom. Zatim je bezizraznim očima pogledao čoveka širokih ramena i čudne, riđe kose.

– Izvini, druškane – rekao je ovaj sa osmehom. – Ali, ti si zauzeo skoro ceo šank, tako da nama ostaje jako malo.

– Zaista? – upita Dok mirno. – Pa, ako se ne bi gurao, bilo bi mesta za sve.

– Hej, dobro, de... – dodao je snagator praveći nedužno lice. – Nemoj da se ljutiš. Pa, izvinio sam ti se.

Dok se ćutke okrete i ispruži ruku kako bi uzeo svoje pivo. Tek što je uhvatio čašu za dršku, snagator koji je stojao na drugoj strani hitnu praznu bocu viskija niz šank, tako da je flaša sa treskom udarila o kriglu, razbila je, a pivo je poprskalo Holideja po rukavu i košulji. Ovaj drugi bradati i mnogo krupniji od riđokosog, napravi tobože žalosno lice i slegnu ramenima.

– Dođavola, kako sam zabrljao! Izvini, momče!

Dok prelete pogledom od jednog do drugog i kratko dobaci:

– Neko mi duguje pivo.

– Ne gledaj u mene – rekao je riđokosi. – Nisam prosuo više od nekoliko kapljica. Raščisti to sa Mičom... ali, on ti je već rekao da mu je žao – dodao je i tobože žalosno zavrteo glavom. – Oh, bože, valjda si dovoljno odrastao da prihvatiš kada ti se neko izvini za slučajnu grešku?

Holideju je bilo jasno da ta dvojica žele da izazovu sukob i da je sve brižljivo planirano. Ni kod jednog nije video opasač sa revolverima, što je značilo da je predviđena tuča kao „razrešenje problema". Razmišljao je nekoliko trenutaka šta da radi, dok se riđokosi cerekao, a bradati sa slašću srkutao svoje pivo. Iako nije želeo sukob, bilo je jasno da mora da ga prihvati, jer će oni svoju nameru ostvariti kad-tad. Zato je trebalo završiti s tim što je moguće pre...

I kao da ga je ta misao podstakla na akciju, munjevito se okrenuo i istovremenouzmahnuo rukom. Bio je precizan i pogodio čašu koju je riđokosi baš u tom času prineo ustima. Naravno, čaša se rasprsla u stotinu komadića, a snagator je opsovao pljujući staklo, dok mu je iz usana tekla krv. Holidej ga više nije posmatrao, već se okrenuo da dočeka bradatog koji je već zamahnuo da ga udari.

Hitro se izmakao u stranu izbegavajući njegovu ruku, a onda mu zadao snažan udarac posred lica. Ovaj se zateturao idući unazad i rušeći čaše i flaše koje su bile na šanku. U međuvremenu, Dok je iskoračio unazad kako bi mu obojica bila na vidiku i spustio ruku do drške kolta.

– Hej, dođavola! – povikao je bradonja. – Pa mi nismo naoružani, Brete!

Oni hrabriji koji su ostali u salunu glasno zažagoriše.

Dokovo lice bilo je mirno i bezizražajno.

– U redu, ali da čujem šta imate na umu?

– Šta imamo na umu? – promrmlja riđokosi, još uvek pljuckajući krv. – Pa... mi smo ti se izvinili koliko smo mogli, a ti si se razmahao pesnicama. Ni na kraj pameti nam nije bilo...

Riđokosi je očigledno pokušavao da privuče Holidejevu pažnju kako bi mu bradonja prišao što bliže. Osećajući to, Dok se okrenuo i u pravi čas uspeo da izbegne udarac flašom koju je bradonja držao u ruci. Izvio se kao da je od gume, ali je pritom izgubio ravnotežu i pao na koleno. U sledećem trenutku, osetio je čizmu riđokosog na ruci... Udarac je bio snažan, a on se, u pokušaju da izbegne obojicu, otkotrljao što je dalje mogao.

Kada je video da se nalazi među stolovima, bilo mu je lakše. Brzo je zgrabio jednu stolicu i hitnuo je riđokosom u lice. Ovaj je uhvatio bačenu stolicu i bacio je u stranu, ali je Holidej iskoristio trenutak njegove smanjene pažnje i vrhom cipele ga udario po cevanici. No, bradonja je uspeo da ga udari nogom u podlakticu, tako da je ispustio stolicu kojom je hteo da ga gađa... Za trenutak se skupio i otkotrljao ispod stola. Tu je uspeo da odahne, a onda je podigao nogu stola i „nalateo“ njime na bradonju koji je pošao prema njemu. Sa stolom kao štitom, snažno je gurnuo snagatora na njegovog riđokosog prijatelja, tako da su se obojica sudarila glavama. Začuo se tup zvuk posle koga je sledio strašan jauk. Holidej se izmakao i slomljenom nogom koja mu je ostala u ruci „opleo“ riđokosog po leđima. Već sledećeg trenutka njegovo telo se sa treskom srušilo na pod. Okrenuvši se na drugu stranu, on ugleda bradonju koji je, naslonjen na ivicu šanka, tresao glavom nastojeći da se povrati. Znao je da mora iskoristiti taj trenutak, pa je prišao i zadao mu nekoliko udaraca u pleksus. Iako se veliko snažno telo počelo ljuljati tamo-amo, nije odustajao. Bilo mu je jasno da je ovo odlučan trenutak i da mora da ih savlada: zadao mu je snažan kroše i bradonja je klonuo glavom na šank. Možda bi i ostao u tom položaju da ga konobar nije lagano odvojio od glatke površine i pustio da polako klizne na pod.

Zadihan i nastojeći da povrati dah, Holidej je krenuo korak nazad i raširio noge kako bi zadržao ravnotežu. U glavi mu se mutilo, ali je ipak uspeo da ostane na nogama. Počeo je da masira ruke i pokušao duboko da udahne. Trebalo mu je nekoliko minuta da se pribere, jer se osećao kao da se sudario sa diližansom...

Onda je polako prišao šanku i sa uzdahom olakšanja se naslonio na glatku, hladnu površinu. Rukom je pozvao konobara i šapatom naručio dupli viski. Piće je popio skoro naiskap i odmah se osetio bolje. U tom trenutku, Roj Natan je ušao kroz zadnja vrata i bledog, zabri-

nutog lica osmotrio situaciju. S druge strane, sada već sasvim razborit, Holidej je ledenim pogledom odmerio vlasnika saluna koji se nakašljao, očigledno želeći nešto da kaže.

– Vi ćete... ovaj... morati da platite prilično veliku štetu, mister – rekao je posle kraćeg oklevanja. – Čuo sam kada su vam se moji ljudi izvinili, ali vi ste bili naoštreni i hteli ste da idete do kraja. Počeli ste tuču, što znači da ste dužni da platite sve što je uništeno. To je i jedino pravedno, zar ne?

Dok je stajao naslonjen na šank i posmatrao čoveka pred sobom. Iako je bio veoma ljut, nije mu ništa odgovorio. Naime, ceo ovaj događaj ličio mu je na neku akciju sa odloženim efektima, ali nikako nije mogao da shvati cilj svega. Zbog čega... bolje reći dalje od čega su ovi ljudi želeli da ga zadrže...

*

Za to vreme, Bili Džo Rajli je radio u Holidejevoj sobi. Toler je stajao pored prozora, pomalo motrio na salun, a više posmatrao kako mladić pravi zamku u koju će upasti onaj prokleti revolveraš.

Naime, kratka dvocevka je bila čvrsto uglavljena u jednu fioku ormarića koji je bio doguran tačno do sredine sobe. Obe cevi bile su uperene prema vratima. Bili Džo je pregledao stege koje je izvadio iz paketića i još jednom proverio funkcionisanje puške. Zadovoljan što je sve išlo onako kako je zamislio, mladić za trenutak pogleda prema Toleru.

– Sve ide po planu. Ti samo motri na salun.

Toler se lukavo osmehnu ugledavši grupu ljudi okupljenu ispred leptir vrata. Računao je da su njegovi prijatelji „obrađivali“ Holideja i da su se stoga pojavili prvi radoznalci.

Bili Džo je osmotrio položaj nekoliko ukrasnih zavrtanja sa metalnim prstenovima na vrhu, a zatim uzeo klupče kanapa. Provukao je jedan kraj kroz najbliži prsten na vrhu ormarića, privezao ga, a zatim drugi kraj provukao kroz nekoliko sličnih kružića sa strane samog ormara. Isti takav prsten bio je postavljen i na vrh vrata, a „putanja“ kanapa je išla sve do čvrstog, malo debljeg beočuga. Nekoliko puta je lagano zatvorio i otvorio vrata, pomerajući kružiće i učvršćujući ih, istovremeno kontrolišući da li se dovoljno zateže onaj drugi kraj vezan za ormarić.

Na kraju se zadovoljno osmehnuo. Zatim je uzeo pušku, odvezao kraj kanapa od kružića i namakao omčicu na okidač samog oružja. Zapeo je obarače, a onda prišao vratima. Kada se krilo otvorilo tek toliko da se kroz otvor može provući najmršaviji čovek, oba okidača su se zategla i obarači su prazno škljocnuli.

Videvši oduševljenje na snagatorovom licu, mladić mu mangupski namignu. Brzo se vratio do puške, otvorio je i stavio u cevi dva patrona napunjena teškim olovnim kuglicama. Zatim je pažljivo vratio sve na svoje mesto i lagano zategao obarače.

– Vreme je da pođemo, Hovi – rekao je tiho.

– Da, ali... kako ćemo proći? – zapitao je Toler zabrinuto.

Bili Džo skide omče sa okidača.

– Ti pođi prvi i otključaj vrata na hodniku, tamo kod spoljnih stepenica. Rekao si da su ta vrata iznutra zaključana, zar ne?

– Tačno tako. Zato smo morali da upotrebimo onog dečaka. Tuda nismo mogli da uđemo, ali možemo sasvim mirno izaći. Tako Leni Kar nikada neće saznati da smo uopšte bili u hotelu.

– Dobro je – odvrati kratko Bili Džo. – A kada Holidej otvori vrata, biće... buum! – dodao je i usiljeno se osmehnuo. – Hm, tvoje gazde to ne znaju, ali ja bih ovaj posao završio i za manje od tri hiljada dolara. Sa tim prokletim Holidejem moja porodica ima još uvek neraščišćene račune.

Toler ga upitno pogleda. No, znao je da sada nemaju vremena za priču.

– Dobro, a kako ćeš ti izaći napolje? – upitao je zabrinuto.

– Ti samo otključaj ona vrata. Kada izađeš, ponovo ću staviti omče na okidače. Što se mene tiče, dovoljno sam sitan da se provučem između vrata i okvira pre nego što se toliko otvore da kanap zategne okidače.

Toler odahnu.

– Da budem iskren, raduje me što ćeš ti biti taj koji će proći na takav način. Vidimo se!

Kada je ovaj otišao, Bili Džo je pokupio omot paketa sa poda i još nekoliko sitnica potrpao u džepove. Zatim je namakao omču na okidače, lagano se provukao kroz odškrinuta vrata i sa olakšanjem odahnuo. Onda se brzo udaljio, ne primetivši da mu je papirni omot ispao iz džepa.

Brzim koracima prošao je kroz hodnik, sve do vrata kroz koja se izlazilo na spoljno stepenište. Tu ga je sačekao Toler, pa su obojica izašli na platformu i u istom trenutku se ponovo pribili uza zid, pošto su ugledali kako se Holidej, iscepanog odela i razbarušen, približava zgradi. Baš tada je Rajli primetio da mu je ispao papir iz džepa i, izustivši poluglasnu kletvu, osvrnuo se nazad prema hodniku.

– Đavola, papir je pao tačno ispred njegovih vrata! Videće ga! To može biti razlog da postane obazriv... grom i pakao! Pa nismo ni vrata zaključali!

Toler nervozno zagrize usne.

– Možda još ima vremena. Sigurno će zastati u predvorju da porazgovara sa Leni Kar. Možda će se gospođa ponuditi da mu pomogne kod onih ogrebotina.

Rajli je klimnuo glavom i ćutke propustio Tolera koji se vratio u hodnik.

– Ja ću čekati ovde – rekao je. No, čim je Toler uzeo papir i počeo da petlja oko vrata kako bi vratio zasun na odgovarajuće mesto, Bili Džo se sjurio niz spoljne stepenice. Pošto se našao na ulici, pohitao je prema salunu.

Pritiskajući maramicom nos iz koga je kapala krv i pridržavajući rukom mesto na grudima koje ga je bolelo, Holidej je lagano stupio u hladovito predvorje i pogledom potražio Leni Kar. Ona je sedela za pultom i čim je ušao, hitro okrenula glavu.

– Gospode bože, kako to izgledate? Šta se desilo?

– Tuča – odvrati on kratko. – Ništa strašno, mada je moglo da bude. Nego, šta je sa vama? Izgledate mi nekako uznemireno. Zar se i ovde nešto desilo?

– Kako to mislite?

– Pa, na licu vam se vidi uznemirenost. Osim toga, nekako zabrinuto ste gledali prema stepenicama. Kada sam ušao, gotovo ste poskočili. Sve mi to govori da niste mirni.

Ona klimnu glavom i namršti se.

– Ne znam ni sama... – odvratila je zbunjeno. – Možda mi se priviđaju stvari, ali... baš sam razmišljala da li da odem gore i proverim šta se tamo događa. Bila sam usredsređena na tu pomisao i verovatno sam zbog toga poskočila. No, bilo bi bolje da mi dozvolite da se pobrinem za te ogrebotine. Koliko vidim, neke su prilično duboke.

Holidej kao da je prečuo njenu poslednju rečenicu.

– Šta vam se to priviđalo? – energično je upitao.

– Oh... učinilo mi se da je neko pre izvesnog vremena prošao i popeo se na stepenice. Samo mi se učinilo, jer nisam videla nikog...

– Moja soba je tačno iznad vašeg stana, je li tako?

– Da...

Dok je već hitao ka stepenicama.

– Prelazeći ulicu, primetio sam da je zastor roletna upola podignuta, a skoro sam siguran da je nisam tako ostavio. Osim toga, u Natanovom salunu su svim silama pokušali da me zadrže...

Leni je žurno izašla iza pulta.

– Budite oprezni, molim vas! – kazala je tiho.

Holidej joj je dao znak da ostane gde je, a on je sa koltom u ruci pošao uz stepenice. Stigavši do vrha, pažljivo se osvrnuo levo i desno.

Na vidiku nije bilo nikoga, a vrata koja vode na stepenice bila su zatvorena. Koliko je mogao da vidi, bila su zatvorena i vrata njegove sobe, ali im je ipak prišao krajnje oprezno. Onda je zastao i nagnuvši se malo napred, naslonio uvo na drvenu ploču. Iznutra se nije čulo ništa i on levom rukom lagano uhvati jabuku kvake. Pokušao je da je pokrene, ali je pod rukom osetio otpor. To je značilo da su vrata bila zaključana, odnosno baš onakva kakva ih je i ostavio.

Onda je lagano izvadio ključ iz džepa i pažljivo ga stavio u ključaonicu. Okrenuo ga je, tako da je škljocanje odjeknulo u apsolutnoj tišini. Čuo je da se Leni penje uz stepenice, ali je bio suviše usredsređen na to ne bi li čuo eventualno kretanje u unutrašnjosti odaje... Pošto se iznutra ništa nije čulo, levom rukom je pažljivo okrenuo jabuku brave.

Tek što je počeo da otvara vrata, začuo se Lenin uzvik.

– Pazite!

Istog trena, Dok je ispustio bravu okrećući se na levu stranu, zajedno sa koltom u ruci. U magnovenju je ugledao Hovija Tolera koji se „odlepio“ iza jednog ukrasnog stuba i krenuo prema vratima koja su vodila na spoljne stepenice. Čuvši uzvik upozorenja mlade žene, snagator se okrenuo i, hitnuvši nož na Holideja, pojurio prema vratima.

Dok se izvio kako bi izbegao oštricu noža, a zatim potrčao za beguncem. Toler je skoro došao do vrata kada ga je stigao i otpozadi uhvatio za okovratnik košulje. Povukao ga je prema sebi koliko god je mogao, tako da je ovaj posrnuo i zateturao se. Odmah zatim udario ga je vrhom čizme u prsa i snagator je uz jauk pao na pod. Iskoristivši prednost,

Holidej ga je zgrabio za kosu i uperio mu kolt u glavu.

– Kakvu igru igrate, mister? – povikao je ljutito. – Šta se ovde događa? One dve gorile su namerno izazvale tuču u baru, a posle je vlasnik počeo da se prepire sa mnom, svim silama nastojeći da me što duže zadrži u salunu. Povrh svega, gospođa Kar je čula čudne šumove na spratu. Dakle, vreme je da mi objasniš u čemu je stvar?

Dok je to govorio, Holidej ga je gotovo vukao preko hodnika i onda ga snažno gurnuo prema otključanim vratima sobe. Toler je izbezumljeno kriknuo pokušajući da se odupre, ali mu to nije pošlo za rukom. U trenutku kada se on našao na vratima, grmnula je dvocevka iz drugog dela sobe. Pucanje je trajalo nekoliko sekundi, a onda se izrešetano telo Hovija Tolera sručilo na pod. Leni je vrisnula, a Holidej se bacio u stranu. U uverenju da se u sobi nalazi neko sa dvocevkom, pokušao je da sagleda unutrašnjost kroz oblak dima. To nije bilo moguće, pa je morao da sačeka. Kada se dim razišao, ugledao je dvocevku prišvršćenu na ormarić i kanap koji je vodio do vrata.

Glasno je otpuhnuo i prešao šakom po čelu. Bilo je jasno da je za dlaku izbegao smrt.

*

– Grom ga spalio – procedio je Rajli kroz stisnute zube, šetajući se tamo-amo po kancelariji Roja Natana. Smatrao je da više nije važno hoće li biti viđen sa Natanom, Velsom i Genom. Holidej će sigurno zaključiti da su ga oni pozvali i to više nije bila nikakva tajna.

S druge strane, Vels i Natan zabrinuto su posmatrali nervoznog, suvonjavog mladića koji se šetao i ljutito gunđao.

– Zašto ne sedneš i prestaneš da besniš, momče? – prasnu bankar posle nekog vremena. – Nervozom nećeš dobiti ništa, zar ne? Isto tako, jasno ti je da, bez obzira na okolnosti koje vam nisu išle na ruku, nisi ispunio svoj deo pogodbe, Rajli.

Bili Džo je zastao i za trenutak se uneo Velsu u lice.

– Čekajte malo, gospodo – rekao je Natan videvši da se mladićeva ruka opasno približila revolveru. – Svima je jasno da svađa neće ništa rešiti – dodao je i pogledao u revolveraša. – Nemoj da se ljutiš, ali činjenica je da si nas izneverio, Bili Džo.

Mladić zastade i klimnu glavom.

– U redu, neka vam bude. Činjenica je da nisam ispunio dogovor i to priznajem. Ali, hoću da znate da greška nije moja. Trebalo je da Toler već odavno izađe iz hodnika. U tom slučaju, Holidej bi mirno otključao vrata i dvocevka bi ga raznela.

– Pa... primio si naš novac, bolje reći, dve trećine novca – rekao je Vels oštro. – Ako hoćeš da dobiješ ostatak, onda moraš da uradiš ono za šta smo te platili.

Bili Džo ga hladno odmeri.

– Rekao sam da ću to i uraditi. A sada zavežite i pustite me da razmišljam!

Bankar pocrvene. Bio je ljut, jer već godinama niko tako nije razgovarao sa njim.

– Nema tu šta da se razmišlja. Platili smo ti da ubiješ Holideja i u tome nisi uspeo! Sada to moraš da popraviš, druškane!

– Reci još samo jednu reč, stari... – prošišta Bili Džo besno. – Samo jednu reč i... razneću ti glavu metkom. Jesi li me razumeo?

Vels s mukom proguta „knedlu“ i obori pogled. S druge strane, Natan je budno motrio da li su mu ruke dovoljno daleko od pojasa ili fioke na stolu: nije želeo da se sve pretvori u obračun u kome bi oni izvukli deblji kraj.

– Da se nisam trudio da stvar sa Holidejem rešim tako da građani ne posumnjaju kako vi stojite iza svega, onaj prokletnik bi ležao na groblju! Dakle – dobacio je Rajli ljutito – od sada nemam nameru da se obazirem na vaša mišljenja, niti vam čuvam ugled. Izvešću zadatak onako kako ja hoću, uzeti ostatak novca i što je moguće pre otperjati odavde!

Posle tih reči, Bili Džo je odmerio jednog, a zatim drugog sagovornika. Video je da je Natan ćutke klimnuo glavom, dok je Vels zurio negde kroz prozor i dalje bled, stisnutih usana i prkosno isturene brade. Shvativši da je preterao, Rajli se osmehnu.

– Hajde, stari, opusti se – rekao je mnogo blaže. – Udesiću ja tog Holideja i skinuću ti ga s vrata. Samo ti drži pri ruci onu preostalu hiljadarku! – dodao je i prineo ruku šeširu. – Adios, gospodo!

Kada su se vrata za njim zatvorila, Vels ljutito otpuhnu.

– Ne znam da li mi više smeta on ili onaj prokleti Bret!

– Hoćeš da kažeš Holidej – ispravi ga Natan. – Ne znam kako se taj čova našao ovde, ali pretpostavljam da je u dosluhu sa onim federalnim psom, Vajatom Erpom. Možda sve to ima neke veze sa prodajom zemlje... U svakom slučaju, moramo ga se osloboditi, Tede, ali da izgleda tako da u tome nemamo nikakvog udela.

Vels se namršti.

– Ne zaboravi da nam predstoji dolazak Kara i Benksa.

– Nisam zaboravio na njih, Tede. Ali, mislim da je Holidej mnogo važniji. I naravno, aktuelniji.

Vels glasno uzdahnu.

– Ni sam ne znam šta da mislim, Roje. Jasno mi je samo da smo se uvalili u tešku nevolju i da ne znam kako ćemo se iz nje izvući.

– U pravu si. Što se mene tiče, imam neko nejasno osećanje da ćemo, na kraju, sve morati sami. Ko zna... možda smo mogli uštedeti tri hiljade dolara i obaviti stvar kako znamo i umemo.

– Ne znam. Hajde da sačekamo i vidimo šta će napraviti ovaj Rajli.

*

Sutradan kasno poslepodne, Holidej je dobio poruku iz Dalasa. U telegramu mu je Vajat Erp javljao da je telegrafski doznačio novac banci u gradu i uzgred ga pitao koji ga je vetar naneo u kraj bez zanimljivih žena i zabavnih mesta. Uz to mu je predložio da otputuje u neki drugi grad gde, možda, neće imati manje neprijatelja, ali će se osećati mnogo udobnije.

Pročitavši još jednom telegram koji mu je telegrafista Dival doneo u hotelsku sobu, Holidej se osmehnu krajem usana. Da, neprijatelja će svuda biti, ali je na njih navikao. Baš zbog tih koji su mu radili o glavi, sada je, izlazeći napo-

lje, uglavio palidrvce između vrata i okvira. Zatim je stavio šešir na glavu i požurio niz stepenice.

Baš kada je sišao, gotovo je naleteo na Leni koja je, ruku punih knjiga, išla prema kancelariji iza pulta. Ugledavši ga, srdačno se osmehnula.

– Oh, nemojte ići u grad na večeru, mister Brete. Milt je opet došao, pa sam spremila odlično govođe pečenje. Jela ima dosta i zaista bi me radovalo ako biste hteli da nam se pridružite.

Holidej se nasmeši.

– Hvala, gospođo Kar, biće mi osobito zadovoljstvo. Brzo se vraćam!

Ona se obradova.

– U redu. Da se dogovorimo: počinjemo sa večerom za jedan čas. Da li vam to odgovara?

– Naravno – odvrati Dok i dodirnu rukom obod šešira. – Vidimo se za jedan sat.

Dok je lagano koračao ulicom, Holidej je razmišljao. Pretpostavljao je da će Kar i Benks stići sutrašnjom diližansom, jer je tako nešto načuo od mladog Indijanca. Zato je pomislio da bi bilo dobro da sačeka njihov dolazak i pomogne Leni, odnosno oduži joj se što je bila sumnjičava i oprezna i tako mu na posredan način spasila život. Ali, do čega bi to dovelo, pitao se, ne znajući da smisli pravi odgovor. Zato je rešio da odluku o eventualnom ostanku donese tek posle večere. Pre svega, hteo je da podigne novac iz banke i ima ga u svom džepu. Onda bi sve išlo lakše, pošto bi znao s čim može da računa.

Kao što se i nadao, u banci je sve išlo glatko i pare je dobio bez ikakvih problema. Prvo se predstavio i pokazao telegram, a onda je ljubazni službenik sve obavio za nekoliko minuta. Pri izlasku iz sale, gotovo da se sudario sa Velsom. No, bankar je bio toliko zadubljen u misli da ga jednostavno nije primetio. Izgledao je kao čovek koga more velike brige...

Izašavši napolje, morao je da prođe gotovo celu glavnu ulicu da bi na njenom kraju našao jednu malu, ali dobro snabdevenu trgovinu u kojoj je kupio kutiju ušećerenog voća za Leni Kar. Vratio se nazad laganim korakom, posle dugo vremena uživajući u miru i tišini.

U međuvremenu, Bili Džo Rajli je smišljao kako da ga likvidira. Bio je sumrak i na ulicama nije bilo mnogo sveta. I oni koju su se zadesili napolju uglavnom su hitali kući na večeru. Ako bi mogao da smakne Holideja bez prisustva svedoka, mogao bi ponovo da lansira priču koju je smislio posle ubistva Dina Valasa. Bio je svestan da bi u tom slučaju stekao slavu revolveraša velikog kalibra i da bi ga ljudi gledali sa još većim strahopoštovanjem.

Za izvršenje ovog plana, on je od Miča, salunskog snagatora, nabavio drugu dvocevku i pola tuceta patrona nabijenih kuglicama najtežeg kalibra. Videvši da se Holidej približava ulicom noseći neki paketić ispod miške, zadovoljno se osmehnuo krajem usana. Zategao je obarače obe cevi i žurno se osvrnuo oko sebe, a onda žučno opsovao ugledavši dvojicu građana koji su dolazili sa druge strane, zaokupljeni žučnim razgovorom. Do sto đavola! Oni će se naći na ulici ispred njega neposredno pre nego što Holidej naiđe! U tom slučaju, imaće malo mogućnosti da bilo koga ubedi kako je protivnika pobedio u časnom i poštenom

obračunu. Spustio je obarače na pušci i gnevno zagrizao donju usnu.

A onda mu je laknulo, jer su pomenuta dvojica skrenuli u sporednu uličicu i nestala. Rajli se zadovoljno osmehnu i pomeri se u dublju senku iza ograde. Od uzbuđenja je gotovo zaustavio dah kada mu se Holidej približio i prošavši pored, laganim korakom nastavio niz ulicu. Zatim je lagano digao dvocevku i pritisnuo okidač, zaboravivši pritom da je, kada su se na ulici pojavila ona dvojica, u ljutnji spustio obarače puške. Zato je, nestrpljiv da što pre obavi posao pre nego što njegova „meta“ eventualno skrene ili se osvrne, žurno zapeo obarače...

Taj razgovetan metalni zvuk bio je dobro poznat Holidejevom uhu, tako da je u magnovanju ispustio kutiju koju je nosio i munjevito se bacio na zemlju. Dok je padao, izvukao je kolt iz futrole i pripucao. U međuvremenu, dvocevka je grmnula kao top: širok buket barutnog plamena jasno je obasjao siluetu Bili Džo Rajlija šćućurenog iza ograde. Snop tanadi zviznuo je iznad Holidejeve glave, a onda je odjeknuo prigušen prasak njegovog kolta. Pogodak je bio precizan i čovek iza ograde se zateturao baš u trenutku kada je pritisnuo okidač druge cevi. No, snop tanadi je odleteo daleko uvis i otkinuo komad oluka sa kuće iza Holideja.

Zatim je njegov kolt grmnuo još dva puta. Rajli se ponovo zateturao i zašao iza ograde. Holidej je jasno mogao da vidi kako se njegova sitna figura leluja tamo-amo, kao pero na vetru. Onda je pao na kolena ispuštajući neke čudne zvuke slične krčanju. Kad mu je prišao sa oružjem u rukama, Dok je video da je sve gotovo. Već sledećeg trenutka, njegovo zgrčeno telo tresnulo je licem u prašinu.

Glasno je odahnuo, uzeo sa zemlje svoj šešir i istresao ga od prašine. To je učinio i sa odelom, mirno posmatrajući grupu radoznalaca koja je svakim trenom bila sve veća i veća... Pažljivo je pogledao oko sebe i podigao kutiju sa ušećerenim voćem.

Sreća što je dobro zavijena, pomislio je, malo je obrisao nadlanicom i mirno nastavio put.

Iz kreveta u sobi iznad banke, Džejk Gen je kroz prozor mogao dobro da osmotri ceo događaj. Shvativši da Bili Džo nije uspeo, nekoliko minuta je nepomično ležao, a onda izustio strašnu kletvu. Kao što je pre nekog vremena rekao Roj Natan, izgleda da će se sve svesti na jedno: moraće sami da se reše tog Holideja kako budu znali i umeli.

Sada je bilo sasvim sigurno da to umesto njih neće učiniti niko drugi.

*

Jelo je zaista bilo savršeno, i Holidej je iskreno priznao Leni da tako ukusnu hranu nije jeo već nedeljama. Mlada žena čarobno plavih očiju je sa zahvalnošću primila kutiju ušećerenog voća, pritom prilično pocrvenevši. Kada je ispričao o svom sukobu sa Bili Džo Rajlijem, ona ga je samo saslušala, ne postavljajući nikakva dodatna pitanja. Ali, to nije bio slučaj sa njenim bratom Miltom Slejdom koji je neprestano zapitkivao Holideja, želeći da sazna sve do najsitnijih pojedinosti. No, Dok nije bio raspoložen

da mu ih ispriča, pa mu je odmah učtivo rekao da je kazao onoliko koliko je potrebno i da više ne želi da razgovara o tome.

Ovaj neočekivani sukob takođe je uticao na Doka i on je doneo odluku o odlasku. To je saopštio i Leni.

– Posle večere odlazim, gospođo Kar – rekao je jednostavno. – Kada sutra izađe sunce, biću daleko odavde.

Njeni obrazi se zarumeneše.

– Zar odmah posle večere?

– Sto mu gromova, mister! – dobaci Milt iznenađeno. – Pa zar nećete ostati još malo? Čak i Slim stižu sutra! Mislili smo da ćete im pomoći u slučaju da...

Spazivši ljutit sestrin pogled, iznenada je zastao.

Holidej lagano odloži viljušku i ispitivački pogleda u mladu ženu.

– Znači, tako ste mislili, gospođo? Zar vam nisam rekao da ne želim da učestvujem u sukobima koji me se ne tiču?

– Ali... – promucala je zbunjeno.

– Da li je i ova večera bila deo tog scenarija? – prekinuo je prilično oštro.

Preko njenog lica prelete senka.

– Ja... ovaj... ipak tako ne bih rekla. Samo... nadala sam se da ću moći da vas ubedim da se pridružite Čaku i Slimu. Samo... to nije isključivi razlog...

– Onda vam još jednom ponavljam da neću ostati – ponovo je prekinuo Holidej. – U stvari, ceo moj boravak ovde pretvorio se u nešto smešno i suludo, nešto čemu se nisam nadao. Došao sam pod imenom koje mi je slučajno palo na pamet i koje sam pročitao u lokalnim novinama. Zbog toga što se radilo o bivšem robijašu koji je nedavno izašao iz zatvora, kockice su se složile, pa ste zaključili da me je poslao vaš muž. Recite mi, molim vas, je li vam on zaista javio da će poslati nekoga ko će omekšati Velsa i njegove ortake?

Ona se zbuni.

– U stvari... ne... ali tražio je od mene da proširim glas kao da će tako biti. Kada ste se vi pojavili i odmah upali u sukob sa Kulenom i Natanom, bila sam ubeđena da ste čovek koga on šalje. Pogotovu sam bila sigurna posle Velsove provere i onog odgovora koji je dobio – dodala je tiho. – A šta ste hteli da kažete time kada ste rekli da ste uzeli ime iz novina? Zar Bret nije vaše pravo ime?

– Ne, gospođo Kar, ja sam Džon Holidej, nikada nisam bio u zatvoru i zaista nemam veze sa vašim mužem. Živim slobodno od danas do sutra, prihvatam događaje onako kako mi dolaze i trudim se da gledam svoja posla... koliko mogu.

Još jednom je sa simpatijama odmerio brata i sestru i lagano ustao.

– Razumećete me kada kažem da nisam hteo niti želeo da budem umešan u ovo. No, sticaj okolnosti me je poneo i našao sam se tačno u centru zbivanja. Ipak, mislim da sada nećete imati mnogo briga. Vels i njegovi ortaci nemaju više nikoga, osim par bezopasnih salunskih snagatora.

Zatim se lagano naklonio Leni Kar, klimnuo Miltu glavom u znak pozdrava i okrenuo se da pođe. No, mladi kauboj je skočio sa stolice i stao između njega i vrata.

– Čekajte malo! – rekao je prilično nervozno. – Zar ne mislite da nam nešto dugujete? Pa Leni vam je spasla život...

– Milte! – dobacila je mlada žena prekorno. – Ko ti je dozvolio da tako pričaš?

Holidej oseti kako se u njemu skuplja bes.

– Možda je to tačno, dečko – odvratio je hladno, ali mislim da sam vam to vratio tako što sam sredio nekoliko prilično opasnih tipova. Po mom mišljenju, dug je izmiren.

– Naravno da je izmiren – potvrdi mlada žena i još jednom strogim pogledom odmeri brata. – Mi nemamo nikakvo pravo da zadržavamo gospodina Holideja.

Na Dokovom licu zaigra nešto kao poluosmeh.

– Drago mi je što ste to rekli, gospođo. Adios! – dodao je, dodirnuo rukom obod šešira i brzo izašao iz odaje.

Sav gnevan, mladi kauboj se okrete prema sestri.

– Đavola, Leni, šta ti je trebalo da to govoriš? Možda sam mogao da ga ubedim da ostane! Već sam bocnuo njegovu savest i... U svakom slučaju, dobro bi nam došao njegov revolver.

Ona klimnu glavom.

– Slažem se, ali... i sam vidiš da se ne radi o čoveku koga lako možeš nagovoriti na bilo šta. Meni se čini da on izbegava nepotrebne sukobe, jer ih je u životu imao i previše. To je njegovo pravo i sa te strane ga potpuno razumem. Iskreno rečeno, već smo ga i previše iskoristili, zar ne?

– Dobro... možda je i tako – nevoljno priznade Milt. – Ali, kako ćemo razrešiti naše probleme? Čak i Slim dolaze sutra oko podneva i garantujem da će Vels i njegovi pripremiti neki „odbor za doček“...

Leni se jedva primetno osmehnu.

– A šta bi bilo ako bi ti uzeo par konja i pošao diližansi u susret? Mogao bi da presečeš kroz brda i stigneš u grad već ujutro, pre izlaska sunca. Hm... to će biti mnogo pre nego što Vels i njegovi ljudi budu spremni da bilo šta preduzmu.

– To je odlična ideja, sestro! – dobaci mladić oduševljeno.

– U svakom slučaju, mogli bismo bar da pokušamo – zaključila je ona ozbiljno.

*

Holidej je neko vreme jahao svog novog konja kroz brežuljkast, nepoznat predeo. Videvši da napreduje prilično sporo, zaključio je da je pogrešio što je krenuo noću. Pošto nije mogao da se vrati niti hteo da nastavi, zaključio je da bi bilo najpametnije da se ulogori, malo odahne i prikupi snagu za novi dan. Zbog čega da pravac određuje po mesečini, kada će ujutru mnogo lakše da pronađe pravi put?

Uostalom, odavno nije samovao u prirodi, rasterećen raznih problema koji su ga prosto nalazili? Bilo mu je najvažnije da je napustio taj prokleti grad u kome nije imao gotovo nijednu mirnu noć...

Zato je skrenuo sa puteljka kojim je jahao i, posle kraće potrage, zaustavio se na malom proplanku okruženom velikim oblim stenama.

Lagano je sjahao i rasedlao konja. Neko vreme je osluškivao, ali nije se čulo ništa sumnjivo. Samo uobičajeni „zvuci noći“...

*

Stražar sa dvocevkom u ruci koji je sedeo na gornjem sedištu, odmah je pomislio da se radi o prepadu. Naime, vozar je naglo zaustavio diližansu i glasno pu-

cnuo bičem, a on je skoro pao sa sedišta. No, uspeo je da se pribere i pogleda u jahača koji se odvojio iz tamne senke.

– Hej, Bak Logane! – povikao je Milt Slejd, mamuznuo konja i za čas se našao pored zaprege. – Hej, ne plašite se! To sam ja, Milt Slejd!

– Sto mu gromova, Milte! – odvratio je vozar Logan. – Šta ti je, dođavola, palo na um da me ovako presrećeš? Budi srećan što nismo odmah zapucali. Ne zaboravi da je noć i da se ovuda mota svakakav svet!

– Izvini, Logane, molim te. Hteo sam na svaki način da vas zaustavim pre nego što prohukćete pored mene. Tamo, kod stena, imam dva jahaća konja i da oni nisu bili uznemireni, lepo bih stao nasred puta, tako da me jasno vidite. U stvari, zaustavio sam vas, jer hoću da preuzmem dvojicu putnika koje voziš.

– Pričaj, ali budi kratak, drugar – rekao je vozar i pozvao ga da priđe. U međuvremenu, Čak Kar je već otvorio vrata i izašao. Ugledavši svog šuraka, radosno se osmehnuo i čvrsto mu stisnuo ruku.

– Zdravo, Milte. Zaista mi je drago što te vidim. Kako je Leni?

– Jedva čeka da te vidi – odvrati mladić sa osmehom. – Gde je Slim?

Iz unutrašnjosti kola začulo se prigušeno krkljanje.

– Vrlo mu je loše, Milte, i biće prava sreća ako živ stigne u Vedondo. Lekar mu je savetovao mir i odmor kako bi produžio život bar nekoliko nedelja. Ali, ti znaš Slima: ni za živu glavu ne želi da umre u krevetu sve dok se Vels i ona dva prokletnika slobodno šetaju ulicama našeg grada.

– Gospode bože! Hoćeš da kažeš da on stvarno ima plućnu groznicu?

Čak kratko klimnu.

– Imaćemo ozbiljne muke da ga zadržimo u sedlu, mada mislim da će jahanje na svežem vazduhu lakše podneti nego truckanje i ljuljanje u ovoj prašnjavoj diližansi. Šta misliš, kada bi trebalo da stignemo u Vedondo, Milte?

Mladić uzdahnu.

– Nadam se da ćemo biti tamo pre zalaska sunca i da ćemo uspeti da se uvučemo u grad da nas niko ne vidi. Natan i društvo vas očekuju u podne, a Leni i ja pretpostavljamo da su vam pripremili „poseban doček“. Zato je najvažnije da neprimećeni uđemo u grad...

– To si dobro smislio, Milte – odvrati on zadovoljno. – Zato ne gubimo vreme! Hajde da vidimo da li će Slim biti u stanju da jaše?

Trebalo im je gotovo petnaestak minuta da nameste bolesnog Slima na sedlo. Za to vreme, diližansa je već otišla svojim putem i hrlila prema stanici gde je trebalo da zameni konje pre poslednje deonice puta koji je vodio u Vedondo.

*

Holidej se trgao iz lakog sna i palcem zategao obarač revolvera koji mu se našao u ruci. Ležao je nepomično u dubokoj senci stena i napeto osluškivao.

Zvuk je bio sve bliži i već posle minut-dva bilo mu je jasno da se obližnjom stazom približavaju dva ili tri jahača. Zato je lagano ustao, prišao mestu gde je pasao njegov konj i pokrio mu nozdrve šakom kako životinja ne bi zarzala.

Konjanici su se zaustavili veoma blizu, baš na mestu gde je put pravio okuku oko nekoliko visokih stena. Neko je kašljao, a onda se začuo prigušen glas.

– Da li ti je dobro, Slime?

Ponovo se čulo kašljanje, a zatim jedan jedva čujan, promukao glas.

– Dobro... dobro mi je. Samo napred... Čak.

– Ako se loše osećaš, možemo se malo odmoriti, Slime – dobacio je drugi glas i Holidej odmah prepozna Milta Slejda.

– Samo... samo nastavi, Milte. Biće bolje da se ne zadržavamo i da se... da se uvučemo u grad pre... pre izlaska sunca.

– Naravno da će biti bolje, Slime – složio se Čak Kar. – Ali ako ćeš ti zbog toga stradati, onda će biti bolje da se malo odmorimo...

– Ne – odvratio je Slim Benks jasno, a onda ga je opet uhvatio napad kašlja. – Znam... nije mi ostalo... mnogo. Ali, samo... da ispalim jedan metak... jedan metak na one lupeže, Čak...

Kada su se trojica konjanika lagano udaljila niz put, Holidej sede na kamen pored konja i snažno zagrize donju usnu.

Znao je da će ih tamo gde odlaze dočekati miris baruta, odnosno, da odlaze na sastanak sa svojom sudbinom.

*

Kada se Gen probudio iz nemirnog sna, sunce je plavilo glavnu ulicu prvom crvenom i narandžastom svetlošću.

Ma šta da je bilo, to mu je zadavalo priličan bol i morao je da priznao da se uopšte ne oseća dobro. Pažljivo je protrljao mesto oko rane, ovlaš pogledao kroz prozor i uznenađeno se trgao.

Glavnom ulicom jahala su tri čoveka. Kada je u njima prepoznao Čaka Kara, Slima Benksa i Milta Slejda, naprosto mu je nestalo daha.

Sto mu gromova, pomislio je, pa ta trojica su htela da se neopaženo uvuku u grad! Nešto je morao preduzeti...

S mukom je ustao iz postelje, oteturao se do kraja sobe i svom snagom počeo da lupa u zid. Zatim se, hripajući i dahćući, sručio na stolicu trudeći se da povrati dah. U tom položaju dočekao je i Velsa koji je nekoliko trenutaka kasnije poluodeven utrčao u sobu.

– Šta se događa? – upitao je još sa vrata.

– Brzo pogledaj napolje – rekao je kratko i pokazao prema prozoru. – Brzo...

Vels pritrča prozoru i osmotri trojicu jahača.

– Tako dakle... Hteli su da se ušunjaju u grad – rekao je tiho. – Hmm, Benks izgleda strašno. Sada je baš pao sa konja, a ova dvojica su sjahala i kleče pored njega. Đavola, Džejk, ako bi uspeo da dozovem Roja i ako bi ti puškom mogao odavde da dejstvuješ, mislim... pa, udesili bi ih bez po muke.

– Daj mi pušku – kazao je Gen promuklo. – Ali, dobro bi bilo da odeš i odmah potražiš Roja. Idi sporednom ulicom.

Nekoliko trenutaka kasnije, Vels se vratio sa puškom koju je stavio na krevet. Odmah zatim brzo je napustio sobu i istrčao napolje silazeći spoljašnjim, sporednim stepenicama.

Gen je šepajući prišao krevetu, proverio pušku, a onda kleknuo pored prozora čekajući znak od Natana i Velsa. Kada

bi Slejd i Kar još malo ostali da čuče pored Benksa...

Dole na ulici, Čak Kar pogleda u svog šuraka i nabra obrve.

– Ne znam ni sam da li da ga mičemo odavde ili ne, Milte? Kako mi se čini, on je već sasvim pri kraju.

Milt nervozno zagrize donju usnu. Pogledao je Benksa koji je ležao na zemlji i načas okrenuo glavu kada se nesrećni čovek nakašljao i ispljunuo krv. Izgledalo je kao da gubi svest...

– Čak, mislim da mu se neće pružiti prilika da ispali metak na one lopuže. Ali, pošto je prevalio toliki put, neće škoditi da ga prenesemo do hotela...

Čak se za trenutak zamisli, a onda odlučno klimnu glavom. Uzeo je Benksa za ramena, dok ga je Milt zgrabio za noge: tek što su ga podigli sa zemlje, prvi metak je prolomio jutarnju tišinu.

Pucanj je dopro iz saluna i propratila su ga još dva. Milt Slejd se bacio na zemlju i otkotrljao se po tlu. U trenu je spazio odsjaj puščane cevi na ranom jutarnjem suncu. Ma ko da je pucao, pomislio je, bio je smešten negde na spratu. Tek što je to zaključio, planuo je hitac iz prizemlja i komadići zemlje i sitni kamenčići su mu prekrili lice. Ne obazirući se na to, snažno se odupro i otkotrljao dalje, prateći pogledom Čaka Kara koji je vukao Benksa za košulju trudeći se da ga skloni sa ulice.

Onda je mladi nadzornik ranča pripucao. Prva dva hica iz njegovog revolvera razbila su prozore saluna; video je da je Čak skoro uspeo i da mu treba samo korak-dva do zaklona pored zida. Zato je ustao i potrčao nekoliko koraka napred, da bi se potom opet bacio i pripucao na sprat. U istom trenu Džejkova puška je planula i mladi kauboj se uhvatio za ruku i pao u prašinu. Tada se na vratima saluna pojavio Roj Natan spremajući se da dotuče Milta Slejda. No, baš tada je zapucao Čak Kar koji je prislonio Benksa uza zid i mogao slobodno da puca. Metak je pogodio vlasnika saluna u rame i on brzo šmugnu nazad. Ali, tada se Ted Vels nagnuo kroz prozor i zapucao. Naravno, Kar mu je uzvratio, ali nije bio dovoljno precizan. Kada je pokušao da nanišani preciznije, Vels je opalio i on je pao na koleno, a onda se srušio u prašinu.

Odjeci pucnjeva proneli su se gradom i građani su se počeli pojavljivati na ulici. Leni Kar, sa domaćom haljinom navučenom preko spavaćice, dotrčala je niz ulicu kose rasute po ramenima i lica još uvek rumenog od sna. Baš tada je Gen opalio sa prozora na spratu i kuršim je napravio pravi gejzir prašine pored njenih nogu. Mlada žena je kriknula i odskočila u stranu, dok je debeljko ponovo nanišanio, nameran da ispali smrtonosni hitac.

No, u tom trenutku odjeknula su dva revolverska pucnja i debeli trgovac se trgao, uspravio na prste i ramenima jednostavno probio prozor. Puška mu je ispala iz ruku i pala dole, da bi se odmah zatim njegovo ogromno telo presamitilo preko ivice i sa treskom palo na drveni trotoar pored zgrade.

Leni se trgla i hitro okrenula glavu. Na licu joj se pojavio izraz zaprepašćenja kada je ugledala kako iz sporedne ulice, noseći revolver koji se još dimio, korača Dok Holidej.

– Sklonite se sa ulice! – doviknuo je i izvio se u stranu, jer mu je hitac upra-

vo prozviždao iznad glave. Zatim je kleknuo na jedno koleno i okrenuo cev revolvera na drugu stranu, uperivši ga na prozor iznad nadstrešnice saluna. Dva puta je pritisnuo obarač i Ted Vels je kriknuo pokrivši lice šakama. Onda je svom težinom tresnuo preko ivice prozora i pao na nadstrešnicu sa koje se skotrljao kao bure i sa treskom bubnuo na ulicu.

Holidej se uspravio i osvrnuo oko sebe baš u trenutku kada je Roj Natan istrčao iz sporedne ulice i zgrabio Leni. Dograbivši je s leđa levom rukom, digao je cev i prislonio je mladoj ženi na slepoočnicu. Zatim je pogledao u Holideja iskolačenim očima.

– Odbacite revolver – rekao je Natan zadihano, odmičući sa ženom u naručju.

Dok ga je poslušao i pustio revolver da padne na zemlju.

Onda je, prolomivši tišinu, odjeknuo jedan jedini hitac. Roj Natan se ispravio i digao na prste, a onda zastenjao kao da će se okrenuti. No, noge mu jednostavno nisu izdržale. Revolver mu je kliznuo iz beživotnih ruku i on se bez glasa srušio na ulicu gde je ostao nepomično da leži.

Holidej je uzeo svoj kolt, a onda priskočio mladoj ženi koja je bila bleda, dok joj se u glavi vrtelo. Iz nje je, naslonjen na zid, brade crvene od krvave pene, sedeo Slim Benks. Lagano je podigao ruku kao da priziva Doka k sebi.

Zato je brzo odveo Leni do obližnjeg stuba i hitro se vratio Slimu. Njegove oči bile su sjajne i širom otvorene, a usne se bezglasno micale. Ipak, Dok je uspeo da razabere sledeće reči:

– Sredio sam... Natana... da, da...

– Bogami jeste, mister – rekao je Holidej, videvši da čovek živi poslednje sekunde života.

I zaista, odmah zatim, njegova glava beživotno je klonula, dok je na usnama još uvek lebdeo osmeh. Slim Benks je ipak ostvario svoju poslednju želju i osvetio se neprijateljima koji su mu uništili život.

Holidej je sa uzdahom ustao, okrenuo se i ugledao Leni kako kleči pored ranjenog supruga. Tu je bio i doktor koji je upravo pregledao ranjenika.

Čak Kar je za trenutak otvorio oči i zagledao se u oči svoje supruge, plavlje od jutarnjeg neba.

– Stigao... sam kući, Leni – promucao je tiho.

Ona se okrete i obrisa malu suzu u uglu oka.

– Kako mu je, doktore? – upitala je jedva čujno. – Tek je stigao kući, a...

– I ostaće kod kuće – prekide je doktor odlučnim glasom. – Pod uslovom da mi napravite mesta i pustite da radim svoj posao.

Ona je klimnula glavom i poslušno se sklonila u stranu. Prišla je Holideju koji je sa sredine ulice doneo ranjenog Milta Slejda. Momak je bio u nesvesti i doktor dobaci da ga unesu u salun i stave na sto, jer hitno treba da izvadi metak.

Dok su se ljudi komešali i dovikivali, Leni ga blago uhvati za mišicu i upita suznih očiju:

– Zašto... zašto ste se vratili?

On podiže glavu.

– Pa... učinilo mi se da ipak nisam izmirio dug prema vama. Pored toga, čuo sam razgovor između vašeg muža i Benksa. On je već bio na samrti, ali je

žarko želeo da ispali makar jedan hitac na svoje zlotvore. Jednostavno je želeo svoju šansu, bez obzira na nejednakost snaga. Onda sam se zamislio i shvatio da njih trojica nemaju šanse za ravnopravnu borbu sa Velsom i njegovima.

– Drago mi je što ste došli, mister Holideje – kazala je mlada žena. – Ali... sada sam ja vaš dužnik – dodala je i pokušala da se osmehne. – Ako ostanete neko vreme, pokušaću da vam taj dug vratim. Eto... želela bih da mi to omogućite – kazala je i hrabro ga pogledala u oči.

Dok Holidej se prvi put posle dugog vremena iskreno nasmejao.

– Ostaću, zašto da ne. Vedondo mi sada izgleda kao privlačan grad.

KRAJ

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

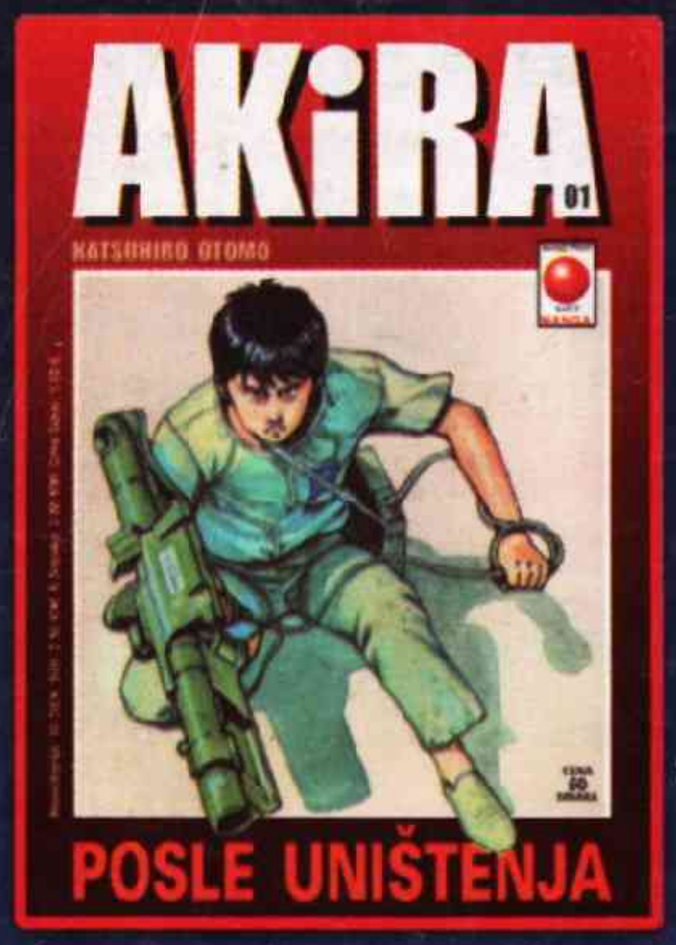

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

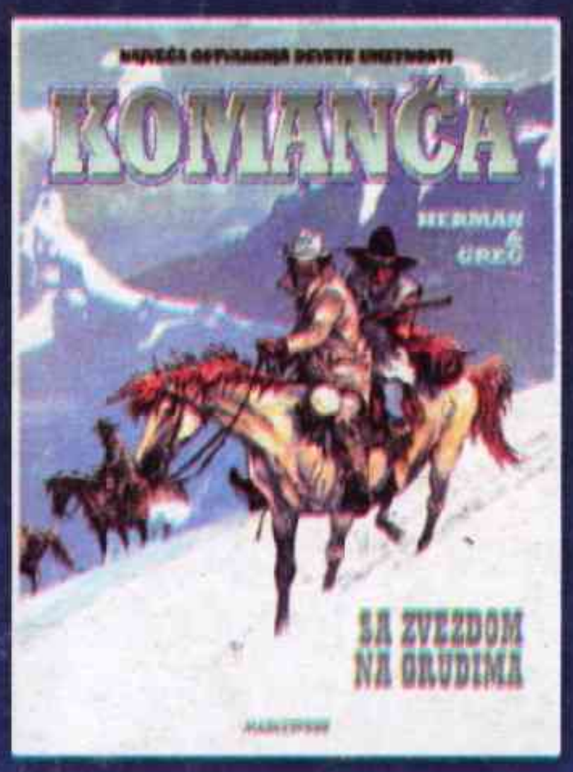

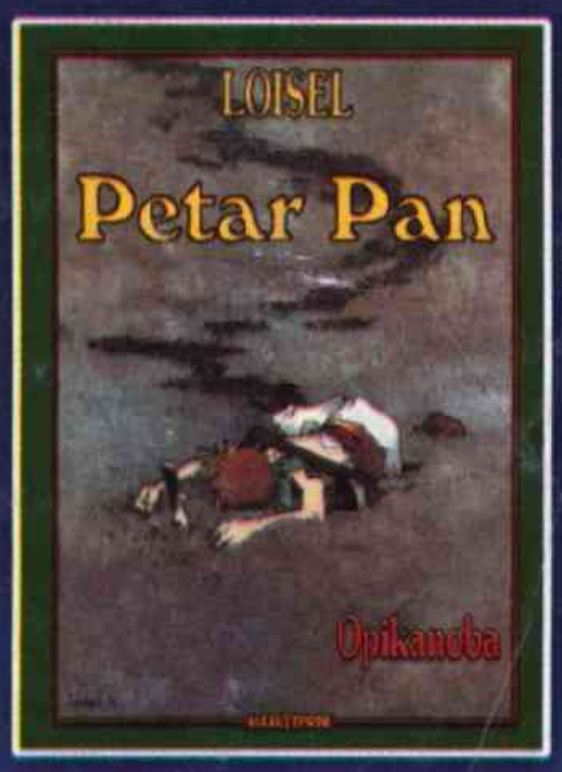

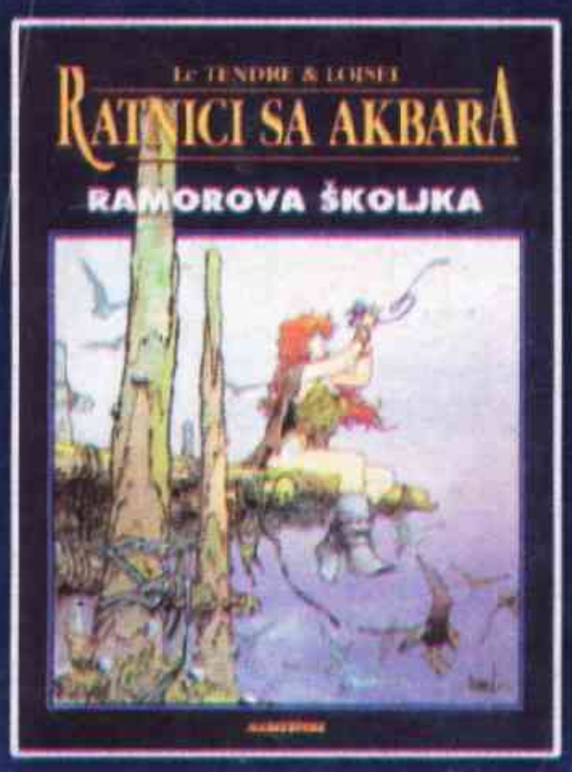

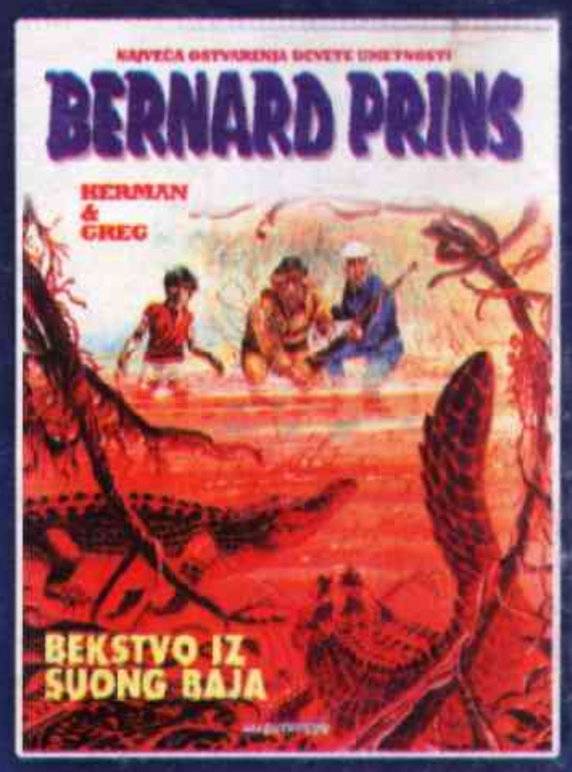

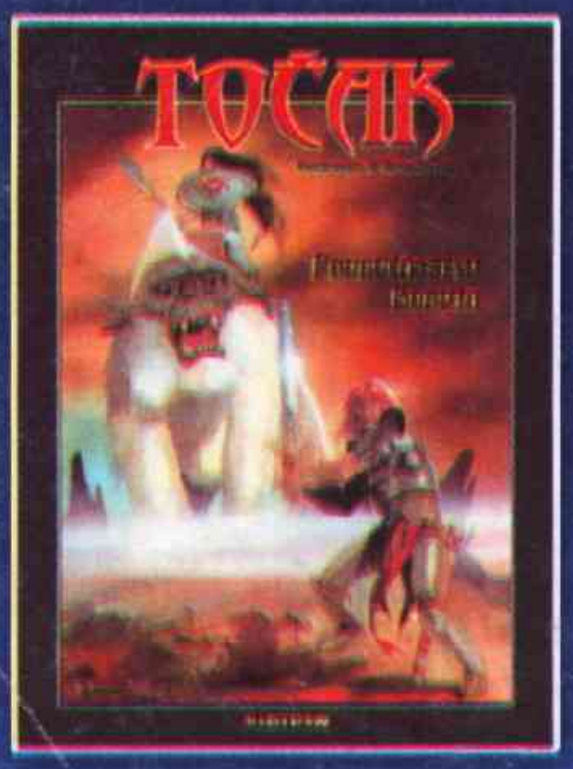

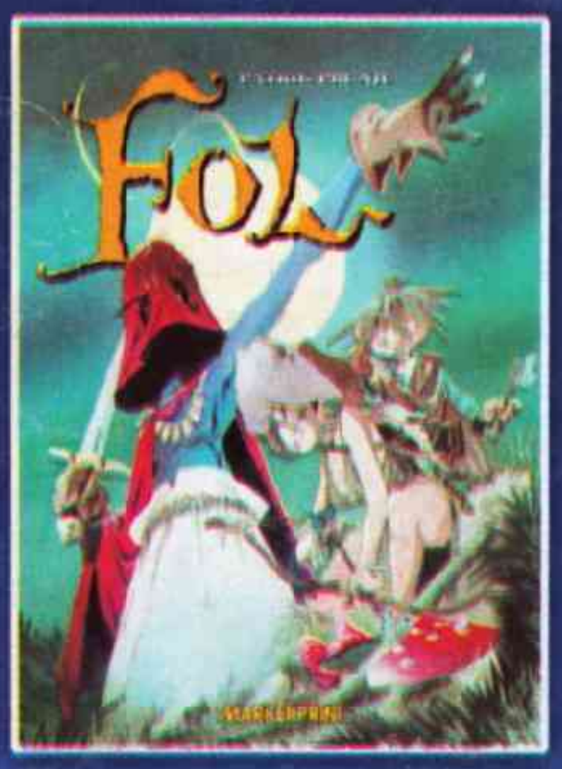

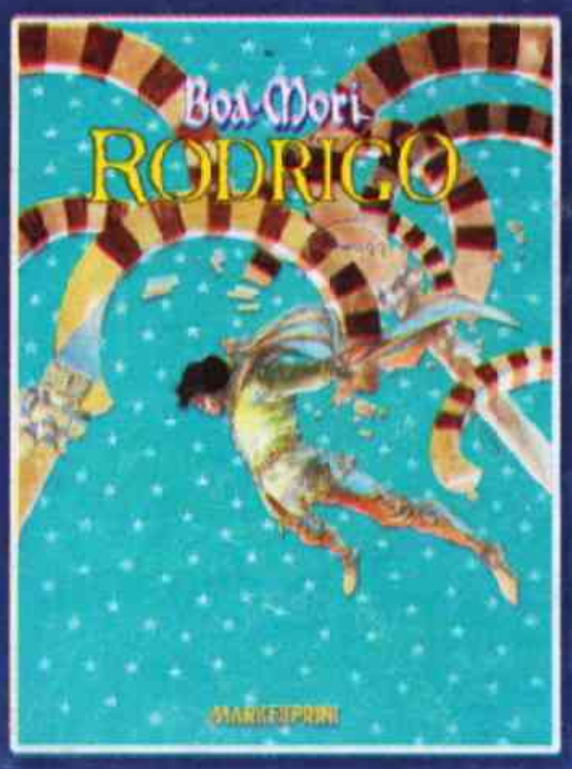

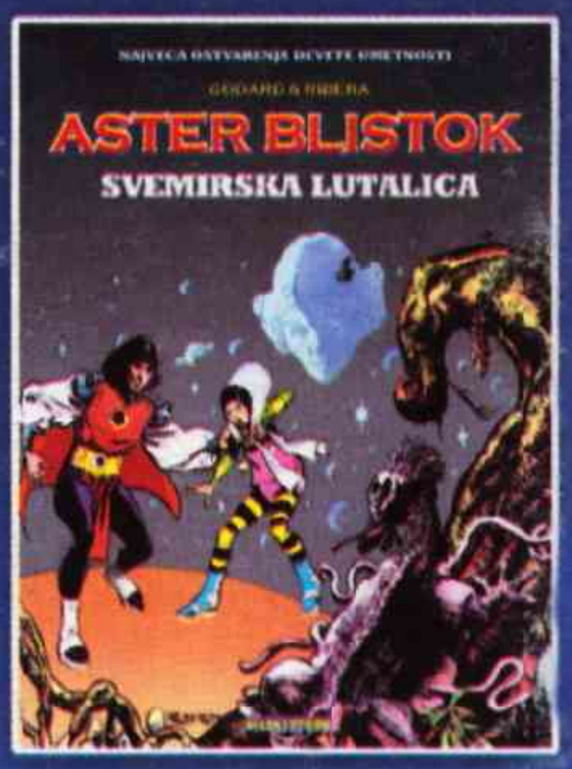

INFORMACIJE NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353–0000
00371
9 770353 000002